This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at `http://books.google.com/`

8a

R J Parker
1883

Benj:n Evans
Harrow. 1814

600094143R

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

ΗΡΑΚΛΕΙΔΑΙ.

EURIPIDIS

HERACLIDAE

EX RECENSIONE

PETRI ELMSLEY A. M.

QUI

ANNOTATIONES SUAS

ET

ALIORUM SELECTAS

ADJECIT.

OXONII,

EXCUDEBAT SAMUEL COLLINGWOOD,

SUMPTIBUS JOANNIS MURRAY, BIBLIOPOLÆ LONDINENSIS.

MDCCCXIII.

292. e. 171.

BODLEIAN LIBRARY
20JUL 83
OXFORD.

PRAEFATIO.

QUAE me cauſſae impulerint ad operam meam Euripidis Heraclidis impendendam, nec ſatis ſcio, nec, ſi ſciam, quidquam lectoris intereſt ut dicam. Magis operae pretium videtur, pauca de inſtituto meo operiſque ratione praefari.

Ipſis poëtae verbis, textum vulgo vocant, Aldinae editionis collationem ſubjeci, eo ſcilicet conſilio, ut primo aſpectu cernere poſſet lector, quid his trecentis et amplius annis in emendatione noſtrae fabulae tot eruditorum virorum ingenio atque induſtria profectum eſſet. Quid autem eorum cuique deberetur, quae etiam editiones ſingulorum locorum veram ſcripturam primae exhibuiſſent, in annotationibus commemorandum reſervavi. Non ſolum ſingularum vocum et ſingularum literarum varietates diligenter enotavi, ſaltem enotare volui, verum etiam accentus et ſpiritus Aldinae editionis nunquam celato lectore mutavi. Quod etiam de ἰῶτα ſubſcripto dictum velim, praeterquam in κἀγὼ et ſimilibus, in quibus diphthongum pro ſimplici vocali ſatis conſtanter exhibet Aldina. At vero diſtinctionum notas, praeter interrogationis ſignum, tacite plerumque mutavi. Toties enim in hac re peccavit Aldus, ut ſi errores ejus diligenter exhibuiſſem, magnam lectori moleſtiam ſine ulla utilitate attuliſſem.

Non eſt hujus loci de ſingulis Euripidis editionibus copioſe dicere. Cum vero paſſim in annotationibus *Edd. Recentiorum* mentionem fecerim, non ignorare debet lector, ſex tantum eſſe editiones, quae quidem hanc fabulam exhibeant, quas *Veteres* appellem: Aldinam ſcilicet, tres Hervagianas, Brubachianam et Stiblinianam. Reliquas omnes, quarum prima eſt Canteriana, anno MDLXXI. in lucem emiſſa, *Recentiores* appello. Eundem autem fere locum inter Euripidis editores obtinet Gul. Cante-

rus, quem inter Sophoclis editores Turnebus. Cantero proxime ſucceſſit Aemilius Portus, qui opera ſua Hieronymo Commelino typographo Heidelbergenſi locata, anno MDXCVII. recenſionem edidit a Canteriana paullo diverſam, addita etiam verſione Latina a ſe confecta. Inſigni ſane fraude Porti verſionem, obſcuri ſcilicet hominis, et cujus nomen libro praefixum parum gratiae conciliaturum eſſet, ſub illuſtriori Canteri nomine venditavit Paulus Stephanus, qui additis Scholiis Graecis ex ed. Hervagiana, necnon Brodaei Stiblinique annotationibus ex ed. Stibliniana, editionem Commelinianam ſive Portinam quinquennio poſt Genevae expreſſit.

Quod ad annotationes attinet, gratiam aliquam cum ſtudioſa juventute forſan initurus ſim, quod quicquid apud Brodaeum, Barneſium, Heathium et Muſgravium repereram, quod fabulam noſtram illuſtrare videbatur, in unum corpus collegi et in annotationum mearum ſeriem inſerui. Neque graviter laturos arbitror virorum doctorum manes, quorum ſcripta compilavi, quod non ſolum falſas eorum interpretationes et infelices conjecturas quamplurimas ſub ſilentio praeterii, verum etiam optimas annotationes, ſi quando paullo verboſiores videbantur quam noſtra fert aetas, nonnullis reciſis quaſi in compendium redegi. Loca etiam veterum ſcriptorum ab iis allegata, interdum paullo aliter quam ipſi fecerant allegavi, et plerumque ad paginas et verſus editionum quibus ipſe utebar citavi.

Litera S. deſignat varias lectiones, quas in duobus codicibus Italicis repertas, in libello Annotationum in Sophoclem et Euripidem, anno MDLXVIII. edito, publici juris fecit Henricus Stephanus. Literae E. G. duos codices Regios Pariſienſes deſignant, a Muſgravio collatos. In Catalogo Librorum Manuſcriptorum Bibliothecae Regiae numerantur 2887. et 2817. Inſignem vulgatae ſcripturae emendationem ex his codicibus petitam vide ad v. 627. Lectiones codd. Pariſienſium a Muſgravio indicatas ad unam omnes in annotationibus meis memoravi, etiam ubi nihil monuerat Muſgravius, niſi codices cum vulgatis libris conſentire.

ἀδελφιδοῦς, οῦς, ὁ fratris vel sororis filius

Demophoon

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΗΡΑΚΛΕΙΔΩΝ.

ΙΟΛΑΟΣ υἱὸς μὲν ἦν Ἰφικλέους, ἀδελφιδοῦς δὲ Ἡρακλέους. ἐν νεότητι δ' ἐκείνῳ συστρατευσάμενος, ἐν γήρᾳ τοῖς ἐξ ἐκείνου βοηθὸς εὔνους παρέστη. τῶν γὰρ παίδων ἐξ ἁπάσης ἐλαυνομένων γῆς ὑπ' Εὐρυσθέως, ἔχων αὐτοὺς ἦλθεν εἰς Ἀθήνας. κἀκεῖ προσφυγὼν τοῖς θεοῖς, ἔσχε τὴν ἀσφάλειαν, Δημοφῶντος τῆς πόλεως κρατοῦντος. Κοπρέως δὲ τοῦ Εὐρυσθέως κήρυκος ἀποσπᾶν θέλοντος τοὺς ἱκέτας, ἐκώλυσεν αὐτόν. ὁ δὲ ἀπῆλθε, πόλεμον ἀπειλήσας προσδέχεσθαι. Δημοφῶν δὲ, τούτου μὲν ὠλιγώρου. χρησμῶν δὲ αὐτῷ νικηφόρων γενηθέντων, ἐὰν Δήμητρι τὴν εὐγενεστάτην παρθένων σφάξῃ, τοῖς λόγοις βαρέως ἔσχεν. οὔτε γὰρ ἰδίαν, οὔτε τῶν πολιτῶν τινος θυγατέρα χάριν τῶν ἱκετῶν ἀποκτεῖναι δίκαιον ἡγεῖται. τὴν μαντείαν δὲ προγνοῦσα μία τῶν Ἡρακλέους παίδων Μακαρία, τὸν θάνατον ἑκουσίως ὑπέστη. ταύτην μὲν οὖν εὐγενῶς ἀποθανοῦσαν ἐτίμησεν. αὐτοὶ δὲ τοὺς πολεμίους ἐπιγνόντες παρόντας, εἰς τὴν μάχην ὥρμησαν.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΙΟΛΑΟΣ.
ΚΟΠΡΕΥΣ.
ΧΟΡΟΣ.
ΔΗΜΟΦΩΝ.
ΜΑΚΑΡΙΑ.
ΘΕΡΑΠΩΝ.
ΑΛΚΜΗΝΗ.
ΑΓΓΕΛΟΣ.
ΕΥΡΥΣΘΕΥΣ.

Προλογίζει δὲ ὁ Ἰόλαος.

5. Μακαρία. παρθένος. 6. Θεράπαινα.

deditum

in vitae commercio gravis

exilio mulcto,
ἐξορίζειν, i.e. ἐξορίζειν ἑαυτὸν —

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

ΗΡΑΚΛΕΙΔΑΙ.

ΠΑΛΑΙ ὥστ' ἐστὶ τοῦτ' ἐμοὶ δεδογμένον,
ὁ μὲν δίκαιος, τοῖς πέλας πέφυκ', ἀνὴρ,
ὁ δ' εἰς τὸ κέρδος λῆμ' ἔχων ἀνειμένον,
πόλει τ' ἄχρηστος, καὶ ξυναλλάσσειν βαρὺς,
αὐτῷ δ' ἄριστος. οἶδα δ' οὐ λόγῳ μαθών. 5
ἐγὼ γὰρ αἰδοῖ, καὶ τὸ συγγενὲς σέβων,
ἐξὸν κατ' Ἄργος ἥσυχον ναίειν, πόνων
πλεῖστον μετέσχον εἷς ἀνὴρ Ἡρακλέει,
ὅτ' ἦν μεθ' ἡμῶν. νῦν δ' ἐπεὶ κατ' οὐρανὸν
ναίει, τὰ κείνου τέκν' ἔχων ὑπὸ πτεροῖς 10
σώζω τάδ', αὐτὸς δεόμενος σωτηρίας.
ἐπεὶ γὰρ αὐτῶν γῆς ἀπηλλάχθη πατὴρ,
πρῶτον μὲν ἡμᾶς ἤθελ' Εὐρυσθεὺς κτανεῖν.
ἀλλ' ἐξέδραμεν. καὶ πόλις μὲν οἴχεται,
ψυχὴ δ' ἐσώθη. φεύγομεν δ' ἀλώμενοι, 15
ἄλλην ἀπ' ἄλλης ἐξορίζοντες πόλιν.
πρὸς τοῖς γὰρ ἄλλοις καὶ τόδ' Εὐρυσθεὺς κακοῖς

4. συναλλάσσειν
F. ξυναλλάξαι
7. ἡσύχως
8. πλείστων——Ἡρακλέϊ,
10. τἀκείνου
14. ἀλλ' ἐξέδραμον.

ὕβρισμ' ἐς ἡμᾶς ἠξίωσεν ὑβρίσαι,
πέμπων ὅποι γῆς πυνθάνοιθ' ἱδρυμένους,
κήρυκας, ἐξαιτεῖ τε, κἀξείργει χθονὸς, 20
πόλιν προτείνων Ἄργος † οὐ σμικρὰν φίλων,
ἔχθραν γε θέσθαι, χαὐτὸν εὐτυχοῦνθ' ἅμα.
οἱ δ', ἀσθενῆ μὲν τἄπ' ἐμοῦ δεδορκότες,
σμικροὺς δὲ τούσδε, καὶ πατρὸς τητωμένους,
τοὺς κρείσσονας σέβοντες, ἐξείργουσι γῆς. 25
ἐγὼ δὲ σὺν φεύγουσι συμφεύγω τέκνοις,
καὶ ξὺν κακῶς πράσσουσι συμπράσσω κακῶς,
ὀκνῶν προδοῦναι, μή τις ὧδ' εἴπῃ βροτῶν,
Ἴδεσθ', ἐπειδὴ παισὶν οὐκ ἔστιν πατὴρ,
Ἰόλαος οὐκ ἤρκεσε, συγγενὴς γεγώς.— 30
πάσης δὲ χώρας Ἑλλάδος τητώμενοι,
Μαραθῶνα, καὶ ξύγκληρον ἐλθόντες χθόνα,
ἱκέται καθεζόμεσθα βώμοισι θεῶν,
προσωφελῆσαι. πεδίου γὰρ τῆσδε χθονὸς
δισσοὺς κατοικεῖν Θησέως παῖδας λόγος, 35
κλήρῳ λαχόντας, ἐκ γένους Πανδίονος,
τοῖσδ' ἐγγὺς ὄντας. ὧν ἕκατι, τέρμονας
κλεινῶν Ἀθηνῶν τήνδ' ἀφικόμεσθ' ὁδόν.
δυοῖν γεροντοιν δὲ στρατηγεῖται φυγή.
ἐγὼ μὲν ἀμφὶ τοῖσδε καλχαίνω τέκνοις. 40
ἡ δ' αὖ τὸ θῆλυ παιδὸς Ἀλκμήνη γένος
ἔσωθε ναοῦ τοῦδ' ὑπηγκαλισμένη

18. ἐς ὑμᾶς
19. ὅπῃ γῆς
21. πόλιν προτιμῶν
Ib. F. φίλοις,
22. ἔχθραν γενέσθαι, χ' ἀυτὸν
27. καὶ σὺν
29. οὐκ ἔστι
32. σύγκληρον
33. καθεζώμεσθα
38. τόνδ' ἀφικόμεσθ' ὅρον.
40. χαλκαίνω
41. ἥδ' αὖ
42. ἀπηγκαλισμένη,

holding out

ordo est, προτεινων φιλων ἡμετερων scilic

Αργος ου σμικραν πολιν ——

ejusdem conditionis, under the same [illegible]

consedimus

Acamas & Demophoon

ut ab eis juvemur

hanc praefectionem

a duobus senibus (Iolao et Clemenza) hoc [illegible]

regitur — animo cocito

sui filii, in [illegible]

ad aram collocare

aetate provectiores

ubi terrarum

apprehendite

suppose

discede

Eurystheo traditurus
οὔπερ εἰσὶ (δοῦλοι) to whom they belong

σώζει. νέας γὰρ παρθένους αἰδούμεθα
ὄχλῳ πελάζειν, κἀπιβωμιοστατεῖν.
Ἄλλος δ', ἀδελφοί θ', οἵσι προσβεύει γένος, 45
ζητοῦσ' ὅποι γῆς πύργον οἰκιούμεθα,
ἣν τῆσδ' ἀπωθώμεσθα πρὸς βίαν χθονός.
ὦ τέκνα, τέκνα, δεῦρο λαμβάνεσθ' ἐμῶν
πέπλων. ὁρῶ κήρυκα τόνδ' Εὐρυσθέως
στείχοντ' ἐφ' ἡμᾶς, οὗ διωκόμεσθ' ὕπο, 50
πάσης ἀλῆται γῆς ἀπεστερημένοι.
ὦ μῖσος, εἴθ' ὄλοιο, χὠ πέμψας ἀνήρ.
ὃς πολλὰ δὴ καὶ τῶνδε γενναίῳ πατρὶ
ἐκ τοῦδε ταυτοῦ στόματος ἤγγειλας κακά.
ΚΟ. Ἧπου καθῆσθαι τήνδ' ἕδραν καλὴν δοκεῖς, 55
πόλιν τ' ἀφῖχθαι ξύμμαχον, κακῶς φρονῶν.
οὐ γάρ τις ἐστὶν, ὃς πάροιθ' αἱρήσεται
τὴν σὴν ἀχρείαν δύναμιν ἀντ' Εὐρυσθέως.
χώρει (τί μοχθεῖς ταῦτ'; ἀνίστασθαί σε χρὴ)
εἰς Ἄργος, οὗ σε λεύσιμος μένει δίκη. 60
ΙΟ. Οὐ δῆτ', ἐπεί μοι βωμὸς ἀρκέσει θεοῦ,
ἐλευθέρα τε γαῖ', ἐν ᾗ βεβήκαμεν.
ΚΟ. Βούλει πόνον μοι τῇδε προσθεῖναι χερί;
ΙΟ. Οὔτοι βίᾳ γ' ἔμ', οὐδὲ τούσδ' ἄξεις λαβών.
ΚΟ. Γνώσει σύ. μάντις δ' ἦσθ' ἄρ' οὐ καλὸς τάδε. 65
ΙΟ. Οὐκ ἂν γένοιτο ταῦτ' ἐμοῦ ζῶντός ποτε.
ΚΟ. Ἄπαιρ'. ἐγὼ δὲ τούσδε, κἂν σὺ μὴ θέλῃς,
ἄξω, κομίζων οὕπερ εἰσ' Εὐρυσθέως.
ΙΟ. Ὦ τὰς Ἀθήνας δαρὸν οἰκοῦντες χρόνον,

46. ζητοῦσιν ὅπῃ γῆς
52. χ' ᾧ πέμψας
53. ὡς πολλὰ δὴ
54. ταὐτοῦ
56. σύμμαχον, καλῶς φρονῶν;
64. οὔτοι βίᾳ γέ μ',
65. γνώσῃ σύ. μάντις δ' οἶσθ' ἄρ'
68. νομίζων
69. ὦ τὰς Ἀθηναίας

ἀμύνεθ'. ἱκέται δ' ὄντες ἀγοραίου Διὸς, 70
βιαζόμεσθα, καὶ στέφη μιαίνεται,
πόλει τ' ὄνειδος, καὶ θεῶν ἀτιμία.

ΧΟ. Ἔα, ἔα, τίς ἡ βοὴ βωμοῦ πέλας
ἔστηκε; ποίαν ξυμφορὰν δείξει τάχα;=

ΙΟ. Ἴδετε τὸν γέροντ' ἀμαλὸν ἐπὶ πέδῳ 75
χύμενον, ὦ τάλας.

ΧΟ. Πρὸς τοῦ ποτ' ἐν γῇ πτῶμα δύστηνον πίτνεις;

ΙΟ. Ὀδ', ὦ ξένοι, με, σοὺς ἀτιμάζων θεοὺς,
ἕλκει βιαίως Ζηνὸς ἐκ προβωμίων. 80

ΧΟ. Ὀδ' ἐκ τίνος γῆς, ὦ γέρον, τετράπτολιν
ξύνοικον ἦλθες λαόν; ἢ πέρα-
θεν ἁλίῳ πλάτα
κατέσχετ' ἐκλιπόντες Εὐβῶδ' ἀκτάν;

ΙΟ. Οὐ νησιώτην, ὦ ξένοι, τρίβω βίον, 85
ἀλλ' ἐκ Μυκηνῶν σὴν ἀφίγμεθα χθόνα.

ΧΟ. Ὄνομα τί σε, γέρον, Μυκηναῖος ὠ-
νόμαζεν λεώς;

ΙΟ. Τὸν Ἡράκλειον ἴστε που παραστάτην
Ἰόλαον. οὐ γὰρ σῶμ' ἀκήρυκτον τόδε. 90

ΧΟ. Οἶδ', εἰσακούσας καὶ πρίν. ἀλλὰ τοῦ ποτε
ἐν χειρὶ σᾷ κομίζεις κόρους
νεοτρεφεῖς, φράσον.

ΙΟ. Ἡρακλέους οἵδ' εἰσὶ παῖδες, ὦ ξένοι,
ἱκέται σέθεν τε καὶ πόλεως ἀφιγμένοι.= 95

ΧΟ. Τί χρέος; ἢ λόγων πόλεος; ἔνεπέ μοι,

74. συμφορὰν
75. τὸν γέροντα μᾶλλον
77. πιτνεῖς;
84. Εὐβοῖδ' ἀκτάν;
87. 88. ὠνόμαζε λαός;
89. ἴστέ που
90. Ἰόλαον;
91. ἀλλὰ ποῦ ποτ' ἐν
92. ἐν omittit Aldus.
96. πόλεως ἔννεπέ μοι

the public altar of Jupiter

vim patimur , polluuntur

ostendet

debilem

casu misero

ex vestibulo aræ

i.e. δευρο

ex quatuor civitatibus collectum, simul habitantem populum venisti. The State of Attica consisted of four cities, Oenoe Marathon, Probalinthus, & Tricorythus - see notes

an ex ulteriori loco [illegible] appulistis marino remo

insularem of Islanders

[illegible]

cujus viri

civitatis colloquium, an audience of the state, aliter in notis. vid

Diis tuis avulsi

despicere, contemnere

et non

dedere aut trahere civitati, scilicet Mycenaeae

supplicem supplicationem

.e, βωμων αφελκειν

cum hoc igitur

hujus negotii

hujus causae auditores

accurrens

μελόμενοι τυχεῖν;

ΙΟ. Μήτ' ἐκδοθῆναι, μήτε πρὸς βίαν θεῶν
τῶν σῶν ἀποσπασθέντες εἰς Ἄργος μολεῖν.

ΚΟ. Ἀλλ' οὔτι τοῖς σοῖς δεσπόταις τάδ' ἀρκέσει, 100
οἳ σοῦ κρατοῦντες, ἐνθάδ' εὑρίσκουσί σε.

ΧΟ. Εἰκὸς θεῶν ἱκτῆρας αἰδεῖσθαι, ξένε,
καὶ μὴ βιαίῳ χερὶ δαιμόνων
† ἀπολείπειν σ' ἔδη.
πότνια γὰρ δίκα τάδ' οὐ πείσεται. 105

ΚΟ. Ἔκπεμπέ νυν γῆς τῆσδε τοὺς Εὐρυσθέως,
κοὐδὲν βιαίῳ τῆδε χρήσομαι χερί.

ΧΟ. Ἄθεον ἱκεσίαν † μεθεῖναι πόλει
ξένων προστροπάν.

ΚΟ. Καλὸν δέ γ' ἕξω πραγμάτων ἔχειν πόδα, 110
εὐβουλίας τυχόντα τῆς ἀμείνονος.=

ΧΟ. Οὐκ οὖν τυράννῳ τῆσδε γῆς φράσαντά σε
χρῆν ταῦτα τολμᾶν, (ἀλλὰ μὴ βίᾳ ξένους
θεῶν ἀφέλκειν) γῆν σέβοντ' ἐλευθέραν;

ΚΟ. Τίς δ' ἐστὶ χώρας τῆσδε, καὶ πόλεως ἄναξ; 115

ΧΟ. Ἐσθλοῦ πατρὸς παῖς Δημοφῶν ὁ Θησέως.

ΚΟ. Πρὸς τόνδ' ἀγών τις ἄρα τοῦδε τοῦ λόγου
μάλιστ' ἂν εἴη. τἆλλα δ' εἴρηται μάτην.

ΧΟ. Καὶ μὴν ὅδ' αὐτὸς ἔρχεται σπουδὴν ἔχων,
Ἀκάμας τ' ἀδελφὸς, τῶνδ' ἐπήκοοι λόγων. 120

ΔΗ. Ἐπείπερ ἔφθης πρέσβυς ὢν νεωτέρους,
βοηδρομήσας τήνδ' ἐπ' ἐσχάραν Διὸς,

97. μελομένῳ τυχεῖν.
106. ἔκπεμπε νῦν γῆς τούσδε
108. F. μεθεῖναι vel μεθεῖναί τινι
109. ξένων πρὸς τὸ πᾶν.
112. οὐκοῦν
114. γῆν σέβου τ' ἐλευθέραν.
115. τίς δ'
117. ἄρα

λέξον τίς ὄχλον τόνδ' ἀθροίζεται τύχη.

ΧΟ. Ἱκέται κάθηνται παῖδες οἵδ' Ἡρακλέους,
βωμὸν καταστέψαντες, ὡς ὁρᾶς, ἄναξ, 125
πατρός τε πιστὸς Ἰόλεως παραστάτης.

ΔΗ. Τί δῆτ' ἰυγμῶν ἤδ' ἐδεῖτο συμφορά;

ΧΟ. Βίᾳ νιν οὗτος τῆσδ' ἀπ' ἐσχάρας ἄγειν
ζητῶν, βοὴν ἔστησε, κἀσφήλεν γόνῳ
γέροντος, ὥστε μ' ἐκβαλεῖν οἴκτῳ δάκρυ. 130

ΔΗ. Καὶ μὴν στολήν γ', Ἑλληνά τε ῥυθμὸν πέπλων
ἔχει. τὰ δ' ἀλλὰ βαρβάρου χερὸς τάδε.
σὸν δὴ τὸ φράζειν ἐστί, μὴ μέλλειν τ', ἐμοί,
ποίας ἀφίξαι δεῦρο γῆς ὅρους λιπών.

ΚΟ. Ἀργεῖός εἰμι. τοῦτο γὰρ θέλεις μαθεῖν. 135
ἐφ' οἷσι δ' ἥκω, καὶ παρ' οὗ, λέγειν θέλω.
πέμπει Μυκηνῶν δεῦρό μ' Εὐρυσθεὺς ἄναξ,
ἄξοντα τούσδε. πολλὰ δ' ἦλθον, ὦ ξένε,
δίκαι' ὁμαρτῇ δρᾶν τε καὶ λέγειν ἔχων.
Ἀργεῖος ὢν γὰρ αὐτὸς, Ἀργείους ἄγω, 140
ἐκ γῆς ἐμαυτοῦ δραπέτας τούτους ἔχων,
νόμοισι τοῖς ἐκεῖθεν ἐψηφισμένους
θανεῖν. δίκαιοι δ' ἐσμὲν, οἰκοῦντες πόλιν,
αὐτοὶ κατ' αὐτῶν κυρίους κραίνειν δίκας.
πολλῶν δὲ κἄλλων ἑστίας ἀφιγμένων, 145
ἐν τοῖσιν αὐτοῖς, τοισίδ' ἔσταμεν λόγοις,
κοὐδεὶς ἐτόλμησ' ἴδια προσθέσθαι κακά.
ἀλλ' ἤ τιν' εἰς σὲ μωρίαν ἐσκεμμένοι

123. ἀθροίζεται
130. ὥστε μοι βαλεῖν
131. στολήν γ' ἕλληνα, καὶ ῥυθμὸν
136. καίπερ οὐ λέγειν θέλων,
139. ὁμαρτῇ
141. ἐκ τῆς ἐμαυτοῦ

P. τούτους δραπέτας
F. τούσδε δραπέτας
144. αὐτοὶ καθ' αὐτῶν
146. ἐν τοῖσι δ. αὐτοῖς τοῖσιν
148. ἀλλ' εἴ τιν'

Non cingentes ut coronâ, sed supplicibus ramis
in aram depositis ——

quid igitur clamoribus hæc indigebat calami

ornatum mode

abduco

δικαιος ειμι, æquum est me
δικαιοι εσμεν, æquum est nos.

in nos ipsos rata judicia sentence statuamus

cum venerint

in hoc ipso rerum statu, in quo nunc versan

accersere sibi

animadvertentes

running a risk in their despair

an auxilium sibi laturus esses neque

φρην, αρω mentis compotem

quam pererrârunt

calamitates inconsultas, inextricabiles

confer rationes admittens

tantos exercitus adjungere

dicta et horum miserationes intuens

πεπαινω, mollio, emollitus fueris

in certamen hastæ veniet

Ne putes, δοξης gloriæ, δοξης putes
~~vopusqs vel tale aliquid subauditur~~

sine prælio, sine ferro

Tiryns a city of Peloponnesus, near Argos.
quo solo agri Tirynthii privatus

in turbidam et fœtidam aquam, in y.e mud

tices (civibus tuis) at best

& that is much worse (multo deterius) than the present

δεῦρ' ἦλθον, ἢ κίνδυνον ἐξ ἀμηχάνων
ῥίπτοντες, εἴτ' οὖν, εἴτε μὴ γενήσεται. 150
οὐ γὰρ Φρενηρὴ γ' ὄντα σ' ἐλπίζουσί που
μόνον τοσαύτης, ἧς ἐπῆλθον, Ἑλλάδος,
τὰς τῶνδ' ἀβούλους ξυμφορὰς κατοικτιεῖν.
φέρ' ἀντίθες γὰρ, τούσδε τ' εἰς γαῖαν παρεὶς,
ἡμᾶς τ' ἐάσας ἐξάγειν, τί κερδανεῖς; 155
τὰ μὲν παρ' ἡμῶν, τοιάδ' ἔστι σοι λαβεῖν,
Ἄργους τοσήνδε χεῖρα, τήν τ' Εὐρυσθέως
ἰσχὺν ἅπασαν τῇδε προσθέσθαι πόλει.
ἢν δ' εἰς λόγους τε καὶ τὰ τῶνδ' οἰκτίσματα
βλέψας πεπαυθῇς, εἰς πάλην καθίσταται 160
δορὸς τὸ πρᾶγμα. μὴ γὰρ ὡς μεθήσομεν
δόξης ἀγῶνα τόνδ' ἄτερ Χαλυβδικοῦ.
τί δῆτα φήσεις; ποῖα πεδὶ ἀφαιρεθεὶς
Τιρυνθίας γῆς πόλεμον Ἀργείοις ἔχειν;
ποίοις δ' ἀμύνων ξυμμάχοις; τίνος δ' ὕπερ 165
θάψεις νεκροὺς πεσόντας; ἢ κακὸν λόγον
κτήσει πρὸς ἀστῶν, εἰ γέροντος οὕνεκα
τύμβου, τὸ μηδὲν ὄντος, ὡς εἰπεῖν ἔπος,
παίδων τε τῶνδ', εἰς ἄντλον ἐμβήσει πόδα.
ἐρεῖς τὸ λῷστον ἐλπίδ' εὑρήσειν μόνον. 170
καὶ τοῦτο πολλῷ τοῦ παρόντος ἐνδεές.
κακῶς γὰρ Ἀργείοισιν οἵδ' ὡπλισμένοι
μάχοιντ' ἂν ἠβήσαντες, (εἴτι τοῦτό σε

149. δεῦρ' ἦλθον ἐς κίνδυνον,
150. ῥιπτοῦντες,
152. ἣν ἐπῆλθον
153. κατοικτίσεις.
154. τούσδέ γ'
162. δόξης——χαλυβικοῦ.
164. Τιρυνθίοις θῆς
165. συμμάχοις;
166. ἢ κακὸν λόγον
167. κτήσῃ
169. ἐμβήσῃ
173. μάχοιντ' ἀνηβήσαντες, εἰ τοῦτό σε

ψυχὴν ἐπαίρει) χοὐν μέσῳ πολὺς χρόνος,
ἐν ᾧ διεργασθεῖτ' ἄν. ἀλλ' ἐμοὶ πιθοῦ. 175
δὸς μηδέν. ἀλλὰ τἄμ' ἐῶν ἄγειν ἐμὲ,
κτῆσαι Μυκήνας. μὴ δ' ὅπερ φιλεῖτε δρᾶν,
πάθῃς σὺ τοῦτο, τοὺς ἀμείνονας παρὸν
φίλους ἑλέσθαι, τοὺς κακίονας λάβῃς.

ΔΗ. Τίς ἂν δίκην κρίνειεν, ἢ γνοίη λόγον, 180
πρὶν ἂν παρ' ἀμφοῖν μῦθον ἐκμάθῃ σαφῆ;

ΙΟ. Ἄναξ, ὑπάρχει μὲν τόδ' ἐν τῇ σῇ χθονὶ,
εἰπεῖν, ἀκοῦσαί τ' ἐν μέρει πάρεστί μοι,
κοὐδείς μ' ἀπώσει πρόσθεν, ὥσπερ ἄλλοθεν.
ἡμῖν δὲ καὶ τῷδ' οὐδέν ἐστιν ἐν μέσῳ. 185
ἐπεὶ γὰρ Ἄργους οὐδέν ἐσθ' ἡμῖν ἔτι,
ψήφῳ δοκῆσαν, ἀλλὰ φεύγομεν πάτραν,
πῶς ἂν δικαίως ὡς Μυκηναίους ἄγοι
ὅδ' ὄντας ἡμᾶς, οὓς ἀπήλασαν χθονός;
ξένοι γάρ ἐσμεν. ἢ τὸν Ἑλλήνων ὅρον 190
φεύγειν δικαιοῦτ', ὅστις ἂν τἄργος φύγῃ;
οὐκ οὖν Ἀθήνας γ'. οὐ γὰρ Ἀργείων φόβῳ
τοὺς Ἡρακλείους παῖδας ἐξελῶσι γῆς.
οὐ γάρ τι Τραχίς ἐστιν, οὐδ' Ἀχαϊκὸν
πόλισμ', ὅθεν σὺ τούσδε, τῇ δίκῃ μὲν οὐ, 195
τὸ δ' Ἄργος ὀγκῶν, οἷάπερ καὶ νῦν λέγεις,
ἤλαυνες ἱκέτας βωμίους καθημένους.
εἰ γὰρ τόδ' ἔσται, καὶ λόγους κρανοῦσι σοὺς,
οὐκ οἶδ' Ἀθήνας τάσδ' ἐλευθέρας ἔτι.

174. χ' ὠὺν μέσω
177. μήδ' ὅπερ φιλεῖ τε δρᾶν,
180. κρίνοιεν,
185. ἐν μέρει.
189. ὧδ' ὄντας——ἀπήλασε
190. ἢ τῶν Ἑλλήνων
191. τἄργος φύγοι.
192. οὔκουν Ἀθήνας γ', οὐκ ἄρ'
198. κρίνουσι σοὺς,

διεργάζομαι interficio

as ye are wont

rem de qua deliberatur

hoc commodi habeo, boni hoc suppetit

ut aliunde (pulsus fui)

nihil mihi cum isto negotii est

δοκησαν ponitur absolute pro genitivo
δοκησαντος decreto facto

ex totâ Græciâ exulet
ex Athenis

Trachis a city in Thessaly, unable to protect the Children of Hercules, sent them to Athens, to find more powerful Protectors. —
Non enim Trachis nec Achaicum hoc est oppidum
that city of Achaia.

amplificans κραινω effectum reddo

Non amplius liberas esse

ἀμύνεθ'. ἱκέται δ' ὄντες ἀγοραίου Διὸς, 70
βιαζόμεσθα, καὶ στέφη μιαίνεται,
πόλει τ' ὄνειδος, καὶ θεῶν ἀτιμία.

ΧΟ. Ἔα, ἔα, τίς ἡ βοὴ βωμοῦ πέλας
ἔστηκε; ποίαν ξυμφορὰν δείξει τάχα;

ΙΟ. Ἴδετε τὸν γέροντ' ἀμαλὸν ἐπὶ πέδῳ 75
χύμενον, ὦ τάλας.

ΧΟ. Πρὸς τοῦ ποτ' ἐν γῇ πτῶμα δύστηνον πίτνεις;

ΙΟ. Ὀδ', ὦ ξένοι, με, σοὺς ἀτιμάζων θεοὺς,
ἕλκει βιαίως Ζηνὸς ἐκ προβωμίων. 80

ΧΟ. Ὀδ' ἐκ τίνος γῆς, ὦ γέρον, τετράπτολιν
ξύνοικον ἦλθες λαόν; ἢ πέρα-
θεν ἁλίῳ πλάτα
κατέσχετ' ἐκλιπόντες Εὐβῶδ' ἀκτάν;

ΙΟ. Οὐ νησιώτην, ὦ ξένοι, τρίβω βίον, 85
ἀλλ' ἐκ Μυκηνῶν σὴν ἀφίγμεθα χθόνα.

ΧΟ. Ὄνομα τί σε, γέρον, Μυκηναῖος ὠ-
νόμαζεν λεώς;

ΙΟ. Τὸν Ἡράκλειον ἴστε που παραστάτην
Ἰόλαον. οὐ γὰρ σῶμ' ἀκήρυκτον τόδε. 90

ΧΟ. Οἶδ', εἰσακούσας καὶ πρίν. ἀλλὰ τοῦ ποτε
ἐν χειρὶ σᾷ κομίζεις κόρους
νεοτρεφεῖς, φράσον.

ΙΟ. Ἡρακλέους οἵδ' εἰσὶ παῖδες, ὦ ξένοι,
ἱκέται σέθεν τε καὶ πόλεως ἀφιγμένοι. 95

ΧΟ. Τί χρέος; ἢ λόγων πόλεος; ἔνεπέ μοι,

74. συμφορὰν
75. τὸν γέροντα μᾶλλον
77. πιτνεῖς;
84. Εὐβοῖδ' ἀκτάν;
87. 88. ὠνόμαζε λαός;
89. ἴστέ που
90. Ἰόλαον;
91. ἀλλὰ ποῦ ποτ' ἐν
92. ἐν omittit Aldus.
96. πόλεως ἔννεπέ μοι

the public altar of Jupiter

vim patimur polluuntur

ostendet

debilem

casu misero

ex vestibulo aræ

i.e. δευρο

ex quatuor civitatibus collectum, simul habitantem populum venisti. The State of Attica consisted of four cities, Oenoe Marathon, Trobalinthus, & Tricorythus - see notes

an ex ulteriori loco [illegible] appulistis marino remo

insularem of Islanders

cujus viri

civitatis colloquium, an audience of the state, aliter in notis. vid

a Diis tuis avulsi

despicere, contemnere

et non

dedere aut trad. civitati, scilicet Mycenae

supplicium supplicationem

i.e. βωμων αφελκειν

Cum hoc igitur

hujus negotii

hujus causa auditores

accurrens

μελόμενοι τυχεῖν;

ΙΟ. Μήτ' ἐκδοθῆναι, μήτε πρὸς βίαν θεῶν
τῶν σῶν ἀποσπασθέντες εἰς Ἄργος μολεῖν.

ΚΟ. Ἀλλ' οὔτι τοῖς σοῖς δεσπόταις τάδ' ἀρκέσει, 100
οἳ σοῦ κρατοῦντες, ἐνθάδ' εὑρίσκουσί σε.

ΧΟ. Εἰκὸς θεῶν ἱκτῆρας αἰδεῖσθαι, ξένε,
καὶ μὴ βιαίῳ χερὶ δαιμόνων
† ἀπολείπειν σ' ἔδη.
πότνια γὰρ δίκα τάδ' οὐ πείσεται. 105

ΚΟ. Ἔκπεμπέ νυν γῆς τῆσδε τοὺς Εὐρυσθέως,
κοὐδὲν βιαίῳ τῇδε χρήσομαι χερί.

ΧΟ. Ἄθεον ἱκεσίαν † μεθεῖναι πόλει
ξένων προστροπάν.

ΚΟ. Καλὸν δέ γ' ἔξω πραγμάτων ἔχειν πόδα, 110
εὐβουλίας τυχόντα τῆς ἀμείνονος.

ΧΟ. Οὐκ οὖν τυράννῳ τῆσδε γῆς φράσαντά σε
χρὴν ταῦτα τολμᾶν, (ἀλλὰ μὴ βίᾳ ξένους
θεῶν ἀφέλκειν) γῆν σέβοντ' ἐλευθέραν;

ΚΟ. Τίς δ' ἐστὶ χώρας τῆσδε, καὶ πόλεως ἄναξ; 115

ΧΟ. Ἐσθλοῦ πατρὸς παῖς Δημοφῶν ὁ Θησέως.

ΚΟ. Πρὸς τόνδ' ἀγών τις ἄρα τοῦδε τοῦ λόγου
μάλιστ' ἂν εἴη. τἆλλα δ' εἴρηται μάτην.

ΧΟ. Καὶ μὴν ὅδ' αὐτὸς ἔρχεται σπουδὴν ἔχων,
Ἀκάμας τ' ἀδελφὸς, τῶνδ' ἐπήκοοι λόγων. 120

ΔΗ. Ἐπείπερ ἔφθης πρέσβυς ὢν νεωτέρους,
βοηδρομήσας τήνδ' ἐπ' ἐσχάραν Διὸς,

97. μελομένῳ τυχεῖν.
106. ἔκπεμπε νῦν γῆς τούσδε
108. F. μεθεῖναι vel μεθεῖναί τινι
109. ξένων πρὸς τὸ πᾶν.
112. οὐκοῦν
114. γῆν σέβου τ' ἐλευθέραν.
115. τίς δ'
117. ἄρα

λέξον τίς ὄχλον τόνδ' ἀθροίζεται τύχη.
ΧΟ. Ἱκέται κάθηνται παῖδες οἵδ' Ἡρακλέους,
βωμὸν καταστέψαντες, ὡς ὁρᾶς, ἄναξ, 125
πατρός τε πιστὸς Ἰόλεως παραστάτης.
ΔΗ. Τί δῆτ' ἰυγμῶν ἥδ' ἐδεῖτο συμφορά;
ΧΟ. Βίᾳ νιν οὗτος τῆσδ' ἀπ' ἐσχάρας ἄγειν
ζητῶν, βοὴν ἔστησε, κἄσφηλεν γόνῳ
γέροντος, ὥστε μ' ἐκβαλεῖν οἴκτῳ δάκρυ. 130
ΔΗ. Καὶ μὴν στολήν γ', Ἑλληνά τε ῥυθμὸν πέπλων
ἔχει. τὰ δ' ἄλλα βαρβάρου χερὸς τάδε.
σὸν δὴ τὸ φράζειν ἐστί, μὴ μέλλειν τ', ἐμοί,
ποίας ἀφῖξαι δεῦρο γῆς ὅρους λιπών.
ΚΟ. Ἀργεῖός εἰμι. τοῦτο γὰρ θέλεις μαθεῖν. 135
ἐφ' οἷσι δ' ἥκω, καὶ παρ' οὗ, λέγειν θέλω.
πέμπει Μυκηνῶν δεῦρό μ' Εὐρυσθεὺς ἄναξ,
ἄξοντα τούσδε. πολλὰ δ' ἦλθον, ὦ ξένε,
δίκαι' ὁμαρτῇ δρᾶν τε καὶ λέγειν ἔχων.
Ἀργεῖος ὢν γὰρ αὐτὸς, Ἀργείους ἄγω, 140
ἐκ γῆς ἐμαυτοῦ δραπέτας τούτους ἔχων,
νόμοισι τοῖς ἐκεῖθεν ἐψηφισμένους
θανεῖν. δίκαιοι δ' ἐσμὲν, οἰκοῦντες πόλιν,
αὐτοὶ κατ' αὐτῶν κυρίους κραίνειν δίκας.
πολλῶν δὲ κἄλλων ἑστίας ἀφιγμένων, 145
ἐν τοῖσιν αὐτοῖς τοισίδ' ἔσταμεν λόγοις,
οὐδεὶς ἐτόλμησ' ἴδια προσθέσθαι κακά.
ἀλλ' ἤ τιν' εἰς σὲ μωρίαν ἐσκεμμένοι

123. ἀθροίζεται
130. ὥστε μοι βαλεῖν
131. στολήν γ' ἔλληνα, καὶ ῥυθμὸν
136. καίπερ οὐ λέγειν θέλων,
139. ὁμαρτῇ
141. ἐκ τῆς ἐμαυτοῦ

Π. τούτους δραπέτας
F. τούσδε δραπέτας
144. αὐτοὶ καθ' αὐτῶν
146. ἐν τοῖσι δ' αὐτοῖς τοῖσιν
148. ἀλλ' εἴ τιν'

Non cingentes ut coronâ, sed supplicibus nimis in aram depositis

quid igitur clamoribus hæc indigebat calam

ornatum mode

abduco

δικαιος ειμι, æquum est me

δικαιοι εσμεν, æquum est nos.

in nos ipsos rata judicia (sentence) statuamus

cum venerint

in hoc ipso rerum statu, in quo nunc versam

accersere sibi

animadvertentes

running a risk in their despair

an auxilium sibi laturus esses necne

φρην, αρω mentis compotem

quam perseverârunt

calamitates inconsultas, inextricabiles

confer rationes admittens

tantos exercitus adjungere

dicta et horum miserationes intuens

πεπαινω, mollio, emollitus fueris

in certamen hastæ veniet

Ne putes, δοξης Gloriæ, δοξης putes
~~vopisqs vel tale aliquid subauditur~~

sine prælio, sine ferro

Tiryns a city of Peloponnesus, near Argos.
quo solo agri Tirynthii privatus

in turbidam et fœtidam aquam, in y.e mud

tices (civibus tuis) at best

& that is much worse (multo deterius) than the present

δεῦρ' ἦλθον, ἢ κίνδυνον ἐξ ἀμηχάνων
ῥίπτοντες, εἴτ' οὖν, εἴτε μὴ γενήσεται. 150
οὐ γὰρ Φρενηρὴ γ' ὄντα σ' ἐλπίζουσί που
μόνον τοσαύτης, ἧς ἐπῆλθον, Ἑλλάδος,
τὰς τῶνδ' ἀβούλους ξυμφορὰς κατοικτιεῖν.
φέρ' ἀντίθες γὰρ, τούσδε τ' εἰς γαῖαν παρεὶς,
ἡμᾶς τ' ἐάσας ἐξάγειν, τί κερδανεῖς; 155
τὰ μὲν παρ' ἡμῶν, τοιάδ' ἔστι σοι λαβεῖν,
Ἄργους τοσήνδε χεῖρα, τήν τ' Εὐρυσθέως
ἰσχὺν ἅπασαν τῇδε προσθέσθαι πόλει.
ἢν δ' εἰς λόγους τε καὶ τὰ τῶνδ' οἰκτίσματα
βλέψας πεπαυθῇς, εἰς πάλην καθίσταται 160
δορὸς τὸ πρᾶγμα. μὴ γὰρ ὡς μεθήσομεν
δόξῃς ἀγῶνα τόνδ' ἄτερ Χαλυβδικοῦ.
τί δῆτα φήσεις; ποῖα πεδὶ ἀφαιρεθεὶς
Τιρυνθίας γῆς πόλεμον Ἀργείοις ἔχειν;
ποίοις δ' ἀμύνων ξυμμάχοις; τίνος δ' ὕπερ 165
θάψεις νεκροὺς πεσόντας; ἢ κακὸν λόγον
κτήσει πρὸς ἀστῶν, εἰ γέροντος οὕνεκα
τύμβου, τὸ μηδὲν ὄντος, ὡς εἰπεῖν ἔπος,
παίδων τε τῶνδ', εἰς ἄντλον ἐμβήσει πόδα.
ἐρεῖς τὸ λῷστον ἐλπίδ' εὑρήσειν μόνον. 170
καὶ τοῦτο πολλῷ τοῦ παρόντος ἐνδεές.
κακῶς γὰρ Ἀργείοισιν οἷδ' ὡπλισμένοι
μάχοιντ' ἂν ἡβήσαντες, (εἴτι τοῦτό σε

149. δεῦρ' ἦλθον ἐς κίνδυνον,
150. ῥιπτοῦντες,
152. ἧν ἐπῆλθον
153. κατοικτίσεις.
154. τούσδέ γ'
162. δόξῃς——χαλυβικοῦ.
164. Τιρυνθίοις θῆς
165. συμμάχοις;
166. ἢ κακὸν λόγον
167. κτήσῃ
169. ἐμβήσῃ
173. μάχοιντ' ἀνηβήσαντες, εἰ τοῦτό σε

ψυχὴν ἐπαίρει) χοὐν μέσῳ πολὺς χρόνος,
ἐν ᾧ διεργασθεῖτ' ἄν. ἀλλ' ἐμοὶ πιθοῦ. 175
δὸς μηδέν. ἀλλὰ τἄμ' ἐῶν ἄγειν ἐμὲ,
κτῆσαι Μυκήνας. μὴ δ' ὅπερ φιλεῖτε δρᾶν,
πάθῃς σὺ τοῦτο, τοὺς ἀμείνονας παρὸν
φίλους ἑλέσθαι, τοὺς κακίονας λάβῃς.

ΔΗ. Τίς ἂν δίκην κρίνειεν, ἢ γνοίη λόγον, 180
πρὶν ἂν παρ' ἀμφοῖν μῦθον ἐκμάθῃ σαφῆ;

ΙΟ. Ἄναξ, ὑπάρχει μὲν τόδ' ἐν τῇ σῇ χθονὶ,
εἰπεῖν, ἀκοῦσαί τ' ἐν μέρει πάρεστί μοι,
κοὐδείς μ' ἀπώσει πρόσθεν, ὥσπερ ἄλλοθεν.
ἡμῖν δὲ καὶ τῷδ' οὐδέν ἐστιν ἐν μέσῳ. 185
ἐπεὶ γὰρ Ἄργους οὐδέν ἐσθ' ἡμῖν ἔτι,
ψήφῳ δοκῆσαν, ἀλλὰ φεύγομεν πάτραν,
πῶς ἂν δικαίως ὡς Μυκηναίους ἄγοι
ὁδ' ὄντας ἡμᾶς, οὓς ἀπήλασαν χθονός;
ξένοι γάρ ἐσμεν. ἢ τὸν Ἑλλήνων ὅρον 190
φεύγειν δικαιοῦτ', ὅστις ἂν τἄργος φύγῃ;
οὐκ οὖν Ἀθήνας γ'. οὐ γὰρ Ἀργείων φόβῳ
τοὺς Ἡρακλείους παῖδας ἐξελῶσι γῆς.
οὐ γάρ τι Τραχίς ἐστιν, οὐδ' Ἀχαϊκὸν
πόλισμ', ὅθεν σὺ τούσδε, τῇ δίκῃ μὲν οὔ, 195
τὸ δ' Ἄργος ὀγκῶν, οἷάπερ καὶ νῦν λέγεις,
ἥλαυνες ἱκέτας βωμίους καθημένους.
εἰ γὰρ τόδ' ἔσται, καὶ λόγους κρανοῦσι σοὺς,
οὐκ οἶδ' Ἀθήνας τάσδ' ἐλευθέρας ἔτι.

174. χ' ὠὖν μέσω
177. μήδ' ὅπερ φιλεῖ τε δρᾶν,
180. κρίνοιεν,
185. ἐν μέρει.
189. ὧδ' ὄντας——ἀπήλασε
190. ἢ τῶν Ἑλλήνων
191. τἄργος φύγοι.
192. οὔκουν Ἀθήνας γ', οὐκ ἄρ'
198. κρίνουσι σοὺς,

διεργάζομαι interficio

as ye are wont

rem de qua deliberatur

hoc commodi habeo, boni hoc suppetit

ut aliunde (pulsus fui)

nihil mihi cum isto negotii est

δοκησαν ponitur absolute pro genitivo
δοκησαντος decreto facto

ex totâ Græciâ exulet
ex Athenis

Trachis a city in Thessaly, unable to protect the Children of Hercules, sent them to Athens, to find more powerful Protectors.
Non enim Trachis nec Achaicum hoc est oppidum
that city of Achaia.

amplificans κραινω effectum reddo

Non amplius liberas esse

quod ad civitatem attinet, satis dictum est

repetam

consobrini

ΗΚΕΙΣ pro ΠΡΟΣΗΚΕΙΣ attingis

horum patri essem armiger

cum Theseo socius navigationis

ad petendum illum balteum, multa caedis causam.

the Golden belt of Hippolyta, the Amazon

privatim

ἀλλ' οἶδ' ἐγὼ τὸ τῶνδε λῆμα καὶ φύσιν. 200
θνήσκειν θελήσουσ'. ἡ γὰρ αἰσχύνη πάρος
τοῦ ζῆν παρ' ἐσθλοῖς ἀνδράσιν νομίζεται.
πόλιν μὲν ἀρκεῖ. καὶ γὰρ οὖν ἐπίφθονον
λίαν ἐπαινεῖν ἐστι. πολλάκις δὲ δὴ
καὐτὸς βαρυνθεὶς οἶδ', ἄγαν αἰνούμενος. 205
σοὶ δ' ὡς ἀνάγκη τούσδε, βούλομαι φράσαι,
σώζειν, ἐπείπερ τῆσδε προστατεῖς χθονός.
Πιτθεὺς μέν ἐστι Πέλοπος. ἐκ δὲ Πιτθέως,
Αἴθρα. πατὴρ δ' ἐκ τῆσδε γεννᾶται σέθεν
Θησεύς. πάλιν δὲ τῶνδ' ἄνειμί σοι γένος. 210
Ἡρακλέης ἦν Ζηνὸς Ἀλκμήνης τε παῖς.
κείνη δὲ Πέλοπος θυγατρός. αὐτανεψίω
πατὴρ ἂν εἴη σός τε καὶ τούτων γεγώς.
γένους μὲν ἥκεις ὧδε τοῖσδε, Δημοφῶν.
ἃ δ' ἐκτὸς ἤδη τοῦ προσήκοντός σε δεῖ 215
τῖσαι, λέγω σοι, παισί. φημὶ γάρ ποτε
ξύμπλους γενέσθαι, τῶνδ' ὑπασπίζων πατρὶ,
ζωστῆρα Θησεῖ τὸν πολυκτόνον μέτα.
Αἴδου τ' ἐρεμνῶν ἐξανήγαγεν μυχῶν
πατέρα σόν. Ἑλλὰς πᾶσα τοῦτο μαρτυρεῖ. 220
ὧν ἀντιδοῦναί σ' οἶδ' ἀπαιτοῦσιν χάριν,
μήτ' ἐκδοθῆναι, μήτε πρὸς βίαν θεῶν
τῶν σῶν ἀποσπασθέντες ἐκπεσεῖν χθονός.
σοὶ γὰρ τόδ' αἰσχρὸν † χωρὶς, ἔν τε πόλει κακὸν,
ἱκέτας, ἀλήτας, ξυγγενεῖς, (οἴμοι κακῶν, 225

201. αἰσχύνη, βάρος
202. ἀνδράσι
204. λίαν γ' ἐπαινεῖν
205. ἄγαν γ' αἰνούμενος.
209. F. πατὴρ δὲ τῆσδε
212. αὐτανεψίῳ
216. τίσαι
217. σύμπλους
219. ἐρυμνῶν
221. ἀπαιτοῦσι
225. συγγενεῖς.

βλέψον πρὸς αὐτοὺς, βλέψον) ἕλκεσθαι βίᾳ.
ἀλλ' ἄντομαί σε, καὶ καταστέφω χεροῖν,
καὶ πρὸς γένειόν, μηδαμῶς ἀτιμάσῃς
τοὺς Ἡρακλείους παῖδας εἰς χέρας λαβεῖν.
γενοῦ δὲ τοῖσδε συγγενὴς, γενοῦ φίλος, 230
πατὴρ, ἀδελφὸς, δεσπότης. ἅπαντα γὰρ
ταῦτ' ἐστὶ κρείσσω, πλὴν ὑπ' Ἀργείοις πεσεῖν.

ΧΟ. Ὠίκτειρ' ἀκούσας τῶνδε συμφορὰς, ἄναξ.
τὴν δ' εὐγένειαν τῆς τύχης νικωμένην
νῦν δὴ μάλιστ' εἰσεῖδον. οἵδε γὰρ πατρὸς 235
ἐσθλοῦ γεγῶτες, δυστυχοῦσ' ἀναξίως.

ΔΗ. Τρισσαί μ' ἀναγκάζουσι συμφορᾶς ὁδοὶ,
Ἰόλαε, τούσδε μὴ παρώσασθαι ξένους.
τὸ μὲν μέγιστον, Ζεὺς, ἐφ' οὗ σὺ βώμιος
θακεῖς, νεοσσῶν τήνδ' ἔχων πανήγυριν. 240
τὸ συγγενές τε, καὶ τὸ προυφείλειν καλῶς
πράσσειν παρ' ἡμῶν τούσδε, πατρῴαν χάριν.
τό τ' αἰσχρὸν, οὗπερ δεῖ μάλιστα φροντίσαι.
εἰ γὰρ παρήσω τόνδε συλᾶσθαι βίᾳ
ξένου πρὸς ἀνδρὸς βωμὸν, οὐκ ἐλευθέραν 245
οἰκεῖν δοκήσω γαῖαν. Ἀργείοις δ' ὀκνῶ
ἱκέτας προδοῦναι. καὶ τάδ' ἀγχόνης πέλας.
ἀλλ' ὤφελες μὲν εὐτυχέστερον μολεῖν.
ὅμως δὲ καὶ νῦν μὴ τρέσῃς, ὅπως σέ τις
ξὺν παισὶ βωμοῦ τῶδ' ἀποσπάσει βίᾳ. 250
σὺ δ' Ἄργος ἐλθὼν, ταῦτά τ' Εὐρυσθεῖ φράσον,

229. λαβών.
232. ταῦτ' ἐστι
233. τάσδε συμφορὰς
235. ἐσεῖδον.
238. τοὺς σοὺς pro τούσδε
239. βωμίους
241. προὐφείλειν,
244. συλλᾶσθαι
245. οὐκ ἐλεύθερον
250. σὺν παισὶ——ἀποσπάσῃ.
251. σύδ' Sic etiam vv. 258. 341. 373.

κατάστεφε supplici ramo tango
place the suppliant branches in your hands

a fortunâ

in hac re in this case 3 motives

quod prius debeam, nît hi prosperâ fortunâ
per me utantur, patris causâ.

i.e. αἰσχύνομαι scruple
parum admodum a suspendio distat

Deo plus sapis

malis perfugium est

tutamen

i.e. Mycenaeos

βλαπτεσθε imperativus taediminor

i.e. [illegible]

idque statim

a θεινω percutio

πρὸς τοῖσδέ τ', εἴ τι τοισίδ' ἐγκαλεῖ ξένοις,
δίκης κυρήσει. τούσδε δ' οὐκ ἄξεις ποτέ.
ΚΟ. Οὐκ ἦν δίκαιον ἥ τε, καὶ νικῶ λόγῳ;
ΔΗ. Καὶ πῶς δίκαιον τὸν ἱκέτην ἄγειν βίᾳ; 255
ΚΟ. Οὐκ οὖν ἐμοὶ τόδ' αἰσχρὸν, ἀλλὰ σοὶ βλάβος;
ΔΗ. Ἔμοιγ', ἐάν σοι τούσδ' ἐφέλκεσθαι μεθῶ.
ΚΟ. Σὺ δ' ἐξόριζε, κἄτ' ἐκεῖθεν ἄξομεν.
ΔΗ. Σκαιὸς πέφυκας, τοῦ θεοῦ πλείω φρονῶν.
ΚΟ. Δεῦρ', ὡς ἔοικε, τοῖς κακοῖσι φευκτέον. 260
ΔΗ. Ἅπασι κοινὸν ῥῦμα δαιμόνων ἕδρα.
ΚΟ. Ταῦτ' οὐ δοκήσει τοῖς Μυκηναίοις ἴσως.
ΔΗ. Οὐκ οὖν ἐγὼ τῶν ἐνθάδ' εἰμὶ κύριος;
ΚΟ. Βλάπτων γ' ἐκείνους μηδὲν, ἢν σὺ σωφρονῇς.
ΔΗ. Βλάπτεσθ', ἐμοῦ γε μὴ μιαίνοντος θεούς. 265
ΚΟ. Οὐ βούλομαί σε πόλεμον Ἀργείοις ἔχειν.
ΔΗ. Κἀγὼ τοιοῦτος. τῷνδε δ' οὐ μεθήσομαι.
ΚΟ. Ἄξω γε μέντοι τοὺς ἐμοὺς ἐγὼ λαβών.
ΔΗ. Οὐ τἄρ' ἐς Ἄργος ῥᾳδίως ἄπει πάλιν.
ΚΟ. Πειρώμενος δὴ τοῦτό γ' αὐτίκ' εἴσομαι. 270
ΔΗ. Κλάων ἄρ' ἅψει τῶνδε, κοὐκ ἐς ἀμβολάς.
ΧΟ. Μὴ, πρὸς θεῶν, κήρυκα τολμήσῃς θενεῖν.
ΔΗ. Εἰ μή γ' ὁ κῆρυξ σωφρονεῖν μαθήσεται.
ΧΟ. Ἄπελθε. καὶ σὺ τοῦδε μὴ θίγῃς, ἄναξ.
ΚΟ. Στείχω. μιᾶς γὰρ χειρὸς ἀσθενὴς μάχη. 275

252. πρὸς τοῖσδ' ἔτ' εἴ τι τοῖσίγ'
254. ἥ τι καὶ
255. βία;
256. οὔκουν——ἀλλὰ σὺ βλάβος.
259. πλεῖον φρονῶν.
263. οὐκοῦν ἐγὼ τῶνδ' ἐνθάδ' εἰμὶ κύριος.
264. βλάπτων ἐκείνους μηδὲν, ἂν σὺ σωφρονῇς.
625. θεούς;
269. οὐκ ἄρ'——πάλιν;
271. κλαίων ἄρ' ἅψῃ
272. τολμήσεις θένειν.
273. κῆρυξ Sic etiam vv. 648. 655.

ἥξω δὲ πολλὴν Ἄρεος Ἀργείου λαβὼν
πάγχαλκον αἰχμὴν δεῦρο. μυρίοι δέ με
μένουσιν ἀσπιστῆρες, Εὐρυσθεὺς τ' ἄναξ
αὐτὸς στρατηγῶν. Ἀλκάθου δ' ἐπ' ἐσχάτοις,
καραδοκῶν τἀνθένδε, τέρμασιν μένει.
λαμπρὸς δ', ἀκούσας σὴν ὕβριν, φανήσεται
σοὶ καὶ πολίταις, γῇ τε τῇδε καὶ φυτοῖς.
μάτην γὰρ ἥβην ὧδέ γ' ἂν κεκτήμεθα
πολλὴν ἐν Ἄργει, μή σε τιμωρούμενοι.

ΔΗ. Φθείρου. τὸ σὸν γὰρ Ἄργος οὐ δέδοικ' ἐγώ.
ἐνθένδε δ' οὐκ ἔμελλες, αἰσχύνας ἐμέ,
ἄξειν βίᾳ τούσδ'. οὐ γὰρ Ἀργείων πόλιν
ὑπήκοον τήνδ', ἀλλ' ἐλευθέραν ἔχω.

ΧΟ. Ὥρα προνοεῖν, πρὶν ὅροις πελάσαι
στρατὸν Ἀργείων. μάλα δ' ὀξὺς Ἄρης
ὁ Μυκηναίων.
ἐπὶ τοῖσι δὲ δὴ μᾶλλον ἔτ' ἢ πρίν.
πᾶσι γὰρ οὗτος κήρυξι νόμος,
δὶς τόσα πυργοῦν τῶν γιγνομένων.
πόσα νιν λέξειν βασιλεῦσι δοκεῖς;
ὡς δείν' ἔπαθεν, καὶ παρὰ μικρὸν
ψυχὴν ἦλθεν διακναῖσαι.

ΙΟ. Οὐκ ἔστι τοῦδε παισὶ κάλλιον γέρας,
ἢ πατρὸς ἐσθλοῦ κἀγαθοῦ πεφυκέναι,
γαμεῖν τ' ἀπ' ἐσθλῶν. ὃς δὲ νικηθεὶς πόθῳ,
κακοῖς ἐκοινώνησεν, οὐκ ἐπαινέσω,
τέκνοις ὄνειδος οὕνεχ' ἡδονῆς λιπεῖν.

280. τέρμασιν μένειν.
283. κεκτώμεθα
287. Αργείων πόλει
294. τῶν γινομένων.
295. δοκεῖς,
297. ἦλθε

Megarensium finibus, sic dictis ab Alcathoo Pelopis filio, qui Megaris paullo ante regnavit expectans responsa

shining in glittering armour, terrible

ob hac

× se praestabit acrem. subaudi

exaggerare res quam gesta sunt

i.e. διολεσαι

decus

Infelicitatem enim generis nobilitas propulsat
Magis quam generis ignobilitas

tutati sunt

tollite

nobis mutabant, pro nobis malebant
ἐναλλάσσω, muto, ἀπαλλάσσω dimitto

Thesei nate, accedens Thesio. see notes

cum paucis aliis

τὸ δυστυχὲς γὰρ ηὐγένει' ἀμύνεται
τῆς δυσγενείας μᾶλλον. ἡμεῖς γὰρ κακῶν
εἰς τοὔσχατον πεσόντες, ηὕρομεν φίλους 305
καὶ ξυγγενεῖς τούσδ', οἳ, τοσῆσδ' οἰκουμένης
Ἑλληνίδος γῆς, τῶνδε προὔστησαν μόνοι.
δότ', ὦ τέκν', αὐτοῖς χεῖρα δεξιὰν, δότε,
(ὑμεῖς τε παισὶ) καὶ πέλας προσέλθετε.
ὦ παῖδες, εἰς μὲν πεῖραν ἤλθομεν φίλων. 310
ἢν δ' οὖν ποθ' ὑμῖν νόστος εἰς πάτραν φανῇ,
καὶ δώματ' οἰκήσητε, καὶ τιμὰς πατρὸς,
σωτῆρας ἀεὶ καὶ φίλους νομίζετε.
καὶ μή ποτ' εἰς γῆν ἐχθρὸν αἵρεσθαι δόρυ,
μεμνημένοι τῶνδ', ἀλλὰ φιλτάτην πόλιν 315
πασῶν νομίζετ'. ἄξιοι δ' ὑμῖν σέβειν,
οἳ γῆν τοσήνδε, καὶ Πελασγικὸν λεὼν,
ἡμῶν ἀπηλλάξαντο πολεμίους ἔχειν,
πτωχοὺς ἀλήτας εἰσορῶντες. ἀλλ' ὅμως
οὐκ ἐξέδωκαν, οὐδ' ἀπήλασαν χθονός. 320
ἐγὼ δὲ καὶ ζῶν, καὶ θανὼν, ὅτ' ἂν θάνω,
πολλῷ σ' ἐπαίνῳ Θησέως, ὦ τᾶν, πέλας,
ὑψηλὸν ἀρῶ, καὶ λέγων τάδ', εὐφρανῶ,
ὡς εὖ τ' ἐδέξω καὶ τέκνοισιν ἤρκεσας
τοῖς Ἡρακλείοις, εὐγενής τ' ἀν' Ἑλλάδα 325
σώζεις πατρῴαν δόξαν. ἐξ ἐσθλῶν δὲ φὺς,
οὐδὲν κακίων τυγχάνεις γεγὼς πατρὸς,
παύρων μετ' ἄλλων. ἕνα γὰρ ἐν πολλοῖς ἴσως

303. ἡ ὐγένει'
305. εὕρομεν
307. προὔστησαν Ita ſemper in ſimilibus.
310. ἔλθωμεν
311. ἡμῖν
313. αἰεὶ
316. ἄξιον γ' (ſic) ὑμῖν
321. ὅταν θάνῃς,
322. ὦ τὰν
323. ὑψηλὸν αἴρω.
325. εὐγενὴς δ'

εὕροις ἂν, ὅστις ἐστὶ μὴ χείρων πατρός.

ΧΟ. Ἀεί ποθ' ἥδε γαῖα τοῖς ἀμηχάνοις 330
ξὺν τῷ δικαίῳ βούλεται προσωφελεῖν.
τοίγαρ πόνους δὴ μυρίους ὑπὲρ φίλων
ἤνεγκε. καὶ νῦν τόνδ' ἀγῶν' ὁρῶ πέλας.

ΔΗ. Σοί τ' εὖ λέλεκται. καὶ τὰ τῶνδ' αὐχῶ, γέρον,
τοιαῦτ' ἔσεσθαι. μνημονεύσεται χάρις. 335
κἀγὼ μὲν ἀστῶν ξύλλογον ποιήσομαι,
τάξω θ' ὅπως ἂν τὸν Μυκηναίων στρατὸν
πολλῇ δέχωμαι χειρὶ, (πρῶτα μὲν σκοποὺς
πέμψω πρὸς αὐτὸν, μὴ λάθῃ με προσπεσὼν,
ταχὺς γὰρ Ἄργει πᾶς ἀνὴρ βοηδρόμος) 340
μάντεις θ' ἀθροίσας, θύσομαι. σὺ δ' εἰς δόμους
ξὺν παισὶ χώρει, Ζηνὸς ἐσχάραν λιπών.
εἰσὶν γὰρ οἱ σου, κἂν ἐγὼ θυραῖος ὦ,
μέριμναν ἔξουσ'. ἀλλ' ἴθ' εἰς δόμους, γέρον.

ΙΟ. Οὐκ ἂν λίποιμι βωμόν. ἑζώμεσθα δὴ 345
ἱκέται μένοντες ἐνθάδ', εὖ πρᾶξαι πόλιν.
ὅτ' ἂν δ' ἀγῶνος τοῦδ' ἀπαλλαχθῇς καλῶς,
ἴμεν πρὸς οἴκους. θεοῖσι δ' οὐ κακίοσι
χρώμεσθα συμμάχοισιν Ἀργείων, ἄναξ.
τῶν μὲν γὰρ Ἥρα προστατεῖ, Διὸς δάμαρ, 350
ἡμῶν δ' Ἀθάνα. φημὶ δ' εἰς εὐπραξίαν
καὶ τοῦθ' ὑπάρχειν, θεῶν ἀμείνονων τυχεῖν.
νικωμένη γὰρ Παλλὰς οὐκ ἀνέξεται.—

329. ὅστίς ἐστι
331. σὺν τῷ δικαίῳ
335. μνημονεύσεθ' ἡ χάρις.
336. σύλλογον
337. τάξω δ'
340. ταχὺς γὰρ εἴργει
341. μάντεις τ' ἀθρήσας,
342. σὺν παισὶ
343. θυραῖος ὦ,
345. ἑζόμεσθα δὴ
346. πράξαι
347. ὅταν δ'
351. Αθηνᾶ.

confido horum officia talia fore

velox bellator

pro μεινωμεν ημενοι

not inferior to the Gods of ye Argives

praest

gloriaris

ου μελομαι σου, προ ου μοι μελει, ου φροντεω σου

adhaereritis

neque quidquam aliud

honeste aestimentur

saltem apud sanae mentis homines

hasta saligna

non sum amans bellorum

χαριστως εχουσαν amicissime se habentem

the haunt of some gentle Grace

Woodhill.

εχοντας ευ φρενων

sana mente praeditos. Hippolytus

ΧΟ. Εἰ σὺ μέγ' αὐχεῖς, ἕτεροι
σοῦ πλέον οὐ μέλονται, 355
ξεῖν' Ἀργόθεν ἐπελθών.
μεγαληγορίαισι δέ γ' ἐμὰς
φρένας οὐ φοβήσεις.
μήπω ταῖς μεγάλαισιν οὕτω
καὶ καλλιχόροις Ἀθάναις 360
εἴη. σὺ δ' ἄφρων, ὅ τ' Ἄργει
Σθενέλου τύραννος.=
Ὃς πόλιν ἐλθὼν ἑτέραν
οὐδὲν ἐλάσσων Ἄργους,
θεῶν ἵκτορας ἀλάτας, 365
καὶ ἐμᾶς χθονὸς ἀντέχομένους,
ξένος ὢν βιαίως
ἕλκεις, οὐ βασιλεῦσιν εἴζας,
οὐκ ἄλλο δίκαιον εἰπών.
ποῦ ταῦτα καλῶς ἂν εἴη 370
παρά γ' εὖ φρονοῦσιν;=
Εἰρήνα μὲν ἔμοιγ' ἀρέσκει.
σὺ δ', ὦ κακόφρων ἄναξ,
λέγω, εἰ πόλιν ἥξεις,
οὐχ οὕτως ἃ δοκεῖς κυρήσεις. 375
οὐ σοὶ μόνῳ ἔγχος, οὐδ' ἰ-
τέα κατάχαλκός ἐστιν.
ἀλλ' οὐ πολέμων ἐραστὰς,
μή μοι δορὶ συνταράξῃς
τὰν εὖ χαρίτων ἔχουσαν 380
πόλιν, ἀλλ' ἀνάσχου.=

361. ὅτ' Αργει
365. ἱκτῆρας
371. πάραγ' εὐφρονοῦσιν.
379. συναράξῃς
380. τὰν εὐχαρίστων

ΙΟ. Ὦ παῖ, τί μοι ξύννοιαν ὄμμασιν φέρων
ἥκεις; νέον τι πολεμίων λέγεις πέρι;
μέλλουσιν, ἢ πάρεισιν, ἢ τί πυνθάνει;
οὐ γάρ τι μὴ ψεύσῃ σε κήρυκος λόγος.
ὁ γὰρ στρατηγὸς, εὐτυχὴς τὰ πρὸς θεῶν,
εἶσιν, σάφ' οἶδα, καὶ μάλ' οὐ σμικρὸν φρονῶν
εἰς τὰς Ἀθήνας. ἀλλὰ τῶν φρονημάτων
ὁ Ζεὺς κολαστὴς τῶν ἄγαν ὑπερφρόνων.

ΔΗ. Ἥκει στρατευμ' Ἀργεῖον, Εὐρυσθεύς τ' ἄναξ.
ἐγώ νιν αὐτὸς εἶδον. ἄνδρα γὰρ χρεὼν,
ὅστις στρατηγεῖν φησ' ἐπίστασθαι καλῶς,
οὐκ ἀγγέλοισι τοὺς ἐναντίους ὁρᾶν.
πεδία μὲν οὖν γῆς εἰς τόδ' οὐκ ἐφῆκέ πω
στρατὸν, λεπαίαν δ' ὀφρύην καθήμενος,
σκοπεῖ (δόκησιν δὴ τόδ' ἂν λέγοιμί σοι)
ποία προσάξει στρατόπεδόν τ' ἄνευ δορὸς,
ἐν ἀσφαλεῖ τε τῆσδ' ἱδρύσεται χθονός.
καὶ τἀμὰ μέντοι πάντ' ἄρηρ' ἤδη καλῶς.
πόλις τ' ἐν ὅπλοις, σφάγιά θ' ἡτοιμασμένα
ἕστηκεν, οἷς χρὴ ταῦτα τέμνεσθαι θεῶν.
θυηπολεῖται δ' ἄστυ μάντεων ὕπο,
τροπαῖά τ' ἐχθρῶν, καὶ πόλει σωτήρια.
χρησμῶν δ' ἀοιδοὺς πάντας εἰς ἓν ἀλίσας,
ἤλεγξα, καὶ βέβηλα, καὶ κεκρυμμένα,
λόγια παλαιὰ, τῇδε γῇ σωτήρια.

382. σύννοιαν ὄμμασι
383. ἥκεις,
384. πυνθάνῃ;
385. ψεύσῃ γε κήρυκος λόγους.
387. ἐστιν σάφ' οἶδα.
391. ἄνδρα δὲ χρεὼν
394. εἰς τόδ'
395. Λεπάραν δ' ὀφρύην
396. τόδ' ἂν λέγοιμί σοι.
397. ποία προσάξει στρατόπεδον τανῦν δορὸς,
398. τῇδ' ἱδρύσετε
399. ἄρηρ'
403. τρόπαιά τ'——σωτηρία.

mœrorem
SUVVOIA seria consideratio, unde et tristitia

quid audis

blest in the favor of ye Gods

venit

bellum administrare
se scire

immisit

prærupto montis clivo

qua viâ ex conjecturâ

exercitum sine Marte, sine prœli
quibus Diis

a. ΘΥΟΣ victima, ΠΟΛΕΩ versor

id est, ΜΑΥΤΕΙΣ ΚΑΤ'ΑΣΤΥ ΘΥΗΠΟΛΟΥΣΙ

is filled with sacrifices

averrunca, qui avertit

interpretes
usitata

vetera oracula

eminet

adeo desipit

discordantes cœlus, conventus

nisi rem ita composuero ut utrique parti
satisfaciam

paratur

patiar

an ergo

quamvis cupientem,

manu terram attigerunt

καὶ τῶν μὲν ἄλλων διάφορ' ἐστὶ θεσφάτων
πόλλ'. ἐν δὲ πάντων γνῶμα ταυτὸν ἐμπρέπει.
σφάζαι κελεύουσίν με παρθένον κόρη
Δήμητρος, ἥτις ἐστὶ πατρὸς εὐγενοῦς. 410
ἐγὼ δ' ἔχω μὲν, ὡς ὁρᾶς, προθυμίαν
τοσήνδ' ἐς ὑμᾶς. παῖδα δ' οὔτ' ἐμὴν κτενῶ,
οὔτ' ἄλλον ἀστῶν τῶν ἐμῶν ἀναγκάσω
ἄκοντ'. ἑκὼν δὲ τίς κακῶς οὕτω φρονεῖ,
ὅστις τὰ φίλτατ' ἐκ χερῶν δώσει τέκνα; 415
καὶ νῦν πικρὰς ἂν ξυστάσεις ἂν εἰσίδοις,
τῶν μὲν λεγόντων ὡς δίκαιον ἦν ξένοις
ἱκέταις ἀρήγειν, τῶν δὲ μωρίαν ἐμοῦ
κατηγορούντων. ἢν δὲ μὴ δράσω τόδε,
οἰκεῖος ἤδη πόλεμος ἐξαρτύεται. 420
ταῦτ' οὖν ὅρα σὺ, καὶ ξυνεξεύρισχ' ὅπως
αὐτοί τε σωθήσεσθε καὶ πέδον τόδε,
κἀγὼ πολίταις μὴ διαβληθήσομαι.
οὐ γὰρ τυραννίδ' ὥστε βαρβάρων ἔχω,
ἀλλ' ἢν δίκαια δρῶ, δίκαια πείσομαι. 425

ΧΟ. Ἀλλ' ἢ πρόθυμον οὖσαν οὐκ ἐᾷ θεὸς
ξένοις ἀρήγειν τήνδε χρήζουσαν πόλιν;

ΙΟ. Ὦ τέκν', ἔοιγμεν ναυτίλοισιν, οἵτινες
χειμῶνος ἐκφυγόντες ἄγριον μένος,
εἰς χεῖρα γῆ ξυνῆψαν, εἶτα χερσόθεν 430
πνοαῖσιν ἠλάθησαν εἰς πόντον πάλιν.
οὕτω δὲ χἡμεῖς τῆσδ' ἀπωθούμεσθα γῆς,

408. ταὐτὸν
409. παρθένον κόρην
410. Δήμητρίγ', ἥτις ἐστι
412. κτανῶ,
414. ἑκὼν δέ τις
415. τέκνα.
416. καὶ νῦν πικρὸν ὂν, συστάσεις
417. δίκαιον ἦ
418. μωρίαν ἐμὴν
421. συνεξεύρισχ',
427. πόλιν.
430. συνῆψαν.
431. πνοιαῖσιν
432. χ' ἡμεῖς τῆσδ' ἀπωθούμεθα

ἤδη πρὸς ἀκταῖς ὄντες, ὡς σεσωσμένοι.
οἴμοι, τί δῆτ' ἔτερψας ὦ τάλαινά με
ἐλπὶς τότ', οὐ μέλλουσα διατελεῖν χάριν; 435
ξυγγνωστὰ γάρ τοι καὶ τὰ τοῦδ', εἰ μὴ θέλει
κτείνειν πολιτῶν παῖδας. αἰνέσαι δ' ἔχω
καὶ τἀνθάδ'. εἰ θεοῖσι δὴ δοκεῖ τάδε
πράσσειν ἐμ', οὗτοι σοί γ' ἀπόλλυται χάρις.
ὦ παῖδες, ὑμῖν δ' οὐκ ἔχω τί χρήσομαι. 440
ποῖ τρεψόμεσθα; τίς γὰρ ἄστεπτος θεῶν;
ποῖον δὲ γαίας ἔρκος οὐκ ἀφίγμεθα;
ὀλούμεθ', ὦ τέκν'. ἐκδοθησόμεσθα δή.
κἀμοῦ μὲν οὐδὲν, εἴ με χρὴ θανεῖν, μέλει,
πλὴν εἴ τι τέρψω τοὺς ἐμοὺς ἐχθροὺς θανών. 445
ὑμᾶς δὲ κλάω καὶ κατοικτείρω, τέκνα,
καὶ τὴν γεραιὰν μητέρ' Ἀλκμήνην πατρός.
ὦ δυστάλαινα τοῦ μακροῦ βίου σέθεν,
τλήμων δὲ κἀγὼ, πολλὰ μοχθήσας μάτην,
χρῆν, χρῆν ἄρ' ἡμᾶς, ἀνδρὸς εἰς ἐχθροῦ χέρας 450
πεσόντας, αἰσχρῶς καὶ κακῶς λιπεῖν βίον.
ἀλλ' οἶσθ' ὅ μοι ξύμπραξον; (οὐχ ἅπασα γὰρ
πέφευγεν ἐλπὶς τῶνδέ μοι σωτηρίας)
ἐμ' ἔκδος Ἀργείοισιν ἀντὶ τῶνδ', ἄναξ,
καὶ μήτε κινδύνευε, σωθήτω τέ μοι 455
τέκν'. οὐ φιλεῖν δεῖ τὴν ἐμὴν ψυχήν. ἴτω.
μάλιστα δ' Εὐρυσθεύς με βούλοιτ' ἂν λαβὼν,
τὸν Ἡράκλειον ξύμμαχον, καθυβρίσαι.

436. συγγνωστὰ——θέλοι
437. αἰνέσας δ' ἔχω
439. F. οὗτοι σή γ'
442. ἔρκος
446. κλαίω,
452. σύμπραξον; οὐχ ἅπασι γὰρ
458. σύμμαχον,

his conduct

mihi hæc immittere

a, non, στεφω corone, coronis ornatus, culti

propugnaculum.

sed fac mihi nostin quid? what about to a you are

sic Œdipus Tyr: vers: 551. Ἰσθ' ὡς πολιγσων;

dedito

:eors void of under s & ...

imperito spiritu

clementiam

Και ατυχης, etiam infelix

impracticable.

tui indigens

injuriæ

prævidere

more expedient

imputate

Non jussa quidem legationem obire generis

not appointed as Embassadress f. y. family

idonea, qualified.

audire

non tunc primum, παλαι δη

σκαιὸς γὰρ ἀνήρ. τοῖς σοφοῖς δ' εὐκτὸν, σοφῷ
ἐχθραν ξυνάπτειν, μὴ ἀμαθεῖ φρονήματι. 460
πολλῆς γὰρ αἰδοῦς κἀτυχής τις ἂν τύχοι.

ΧΟ. Ὦ πρέσβυ, μή νυν τήνδ' ἐπαιτιῶ πόλιν.
τάχ' ἂν γὰρ ἡμῖν κέρδος, ἀλλ' ὅμως κακὸν
γένοιτ' ὄνειδος, ὡς ξένους προυδώκαμεν.

ΔΗ. Γενναῖα μὲν τάδ' εἶπας, ἀλλ' ἀμήχανα. 465
οὐ σοῦ χατίζων, δεῦρ' ἄναξ στρατηλατεῖ,
(τί γὰρ γέροντος ἀνδρὸς Εὐρυσθεῖ πλέον
θανόντος;) ἀλλὰ τούσδε βούλεται κτανεῖν.
δεινὸν γὰρ ἐχθροῖς βλαστάνοντες εὐγενεῖς,
νεανίαι τε, καὶ πατρὸς μεμνημένοι 470
λύμης. ἃ κεῖνον πάντα προσκοπεῖν χρεών.
ἀλλ' εἴ τιν' ἄλλην οἶσθα καιριωτέραν
βουλὴν, ἑτοίμαζ', ὡς ἔγωγ' ἀμήχανος
χρησμῶν ἀκούσας εἰμὶ, καὶ φόβου πλέως.

ΜΑ. Ξένοι, θράσος μοι μηδὲν ἐξόδοις ἐμαῖς 475
προσθῆτε. (πρῶτον γὰρ τόδ' ἐξαιτήσομαι)
γυναικὶ γὰρ σιγή τε καὶ τὸ σωφρονεῖν
κάλλιστον, εἴσω θ' ἥσυχον μένειν δόμων.
τῶν σῶν δ' ἀκούσασ', Ἰόλεως, στεναγμάτων,
ἐξῆλθον, οὐ ταχθεῖσα πρεσβεύειν γένους, 480
ἀλλ' εἰμὶ γάρ πως πρόσφορος, μέλει δέ μοι
μάλιστ' ἀδελφῶν τῶνδε, κἀμαυτῆς περὶ
θέλω πυθέσθαι, μὴ 'πὶ τοῖς πάλαι κακοῖς
προσκείμενόν τι πῆμα σὴν δάκνει φρένα.

ΙΟ. Ὦ παῖ, μάλιστά σ' οὐ νεωστὶ δὴ τέκνων 485

459. ἀνήρ.
460. συνάπτειν, μὴ 'μαθεῖ
461. πολλῆς γὰρ αἰδοῦς, καὶ τύχης, τίς ἂν τύχῃ;
462. μὴ νῦν
471. λύμας.
475. F. θράσος μὲν μηδὲν
476. πρόσθητε
478. εἴσω δ'

τῶν Ἡρακλείων ἐνδίκως αἰνεῖν ἔχω.
ἡμῖν δὲ δόξας εὖ προχωρῆσαι δόμος,
πάλιν μεθέστηκ' αὖθις εἰς ἀμήχανα.
χρησμῶν γὰρ ὠδοὺς φησι σημαίνειν ὅδε,
οὐ ταῦρον, οὐδὲ μόσχον, ἀλλὰ παρθένον 490
σφάζαι κελεύειν, πατρὸς ἥτις εὐγενοῦς,
εἰ χρῆν μὲν ἡμᾶς, χρῆν δὲ τήνδ' εἶναι πόλιν.
ταῦτ' οὖν ἀμηχανοῦμεν. οὔτε γὰρ τέκνα
σφάζειν ὁδ' αὐτοῦ φησιν, οὔτ' ἄλλου τινός.
κἀμοὶ λέγει μὲν οὐ σαφῶς, λέγει δέ πως, 495
εἰ μή τι τούτων ἐξαμηχανήσομεν,
ἡμᾶς μὲν ἄλλην γαῖαν εὑρίσκειν τινὰ,
αὐτὸς δὲ σῶσαι τήνδε βούλεται χθόνα.

ΜΑ. Ἐν τῷδε † κεὐχόμεσθα σωθῆναι λόγῳ; ×

ΙΟ. Ἐν τῷδε, τἆλλά γ' εὐτυχῶς πετραγότες. 500

ΜΑ. Μή νυν τρέσῃς ἔτ' ἐχθρὸν Ἀργείων δόρυ.
ἐγὼ γὰρ αὐτὴ πρὶν κελευσθῆναι, γέρον,
θνήσκειν ἑτοίμη, καὶ παρίστασθαι σφαγῆ.
τί φήσομεν γὰρ, εἰ πόλις μὲν ἀξιοῖ
κίνδυνον ἡμῶν οὕνεκ' αἱρεσθαι μέγαν, 505
αὐτοὶ δὲ προστιθέντες ἄλλοισιν πόνους,
παρὸν σεσῶσθαι, φευξόμεσθα μὴ θανεῖν;
οὐ δῆτ', ἐπεί τοι καὶ γέλωτος ἄξια,
στένειν μὲν ἱκέτας δαιμόνων καθημένους,
πατρὸς δ' ἐκείνου φύντας, οὗ πεφύκαμεν, 510

488. εἰς ἀμήχανον.
491. σφάξαι κελεύειν μητρὸς, ἥτις εὐγενὴς,
494. σφάζειν
495. κἀμοὶ δὲ λέγει
499. F. κἀχόμεσθα
Ib. λόγῳ.
500. τἆλλα δ'
501. μὴ νῦν——ἀργεῖον
503. ἑτοίμα,
505. οὕνεχ' αἱρεῖσθαι
510. φύντες,

id est ΕΥΤΥΧΗΣΑΙ

oraculorum interpretes

significare non tantum neque rectum

esse (salvam)

ac difficultatibus istis nos explicemus.

× an igitur hac conditione salvos fore speramus

καὶ ΕΥΧΟΜΕΣΘΑ

eadem pati

eminet

adeo desipit

discordantes cœlus, conventus

nisi rem ita composuero ut utrique parti satisfaciam

paratur

patiar

an ergo

quamvis cupientem

manu terram attigerant

καὶ τῶν μὲν ἄλλων διάφορ' ἐστὶ θεσφάτων
πόλλ'. ἓν δὲ πάντων γνῶμα ταυτὸν ἐμπρέπει.
σφάζαι κελεύουσίν με παρθένον κόρῃ
Δήμητρος, ἥτις ἐστὶ πατρὸς εὐγενοῦς. 410
ἐγὼ δ' ἔχω μὲν, ὡς ὁρᾶς, προθυμίαν
τοσήνδ' ἐς ὑμᾶς. παῖδα δ' οὔτ' ἐμὴν κτενῶ,
οὔτ' ἄλλον ἀστῶν τῶν ἐμῶν ἀναγκάσω
ἄκοντ'. ἑκὼν δὲ τίς κακῶς οὕτω φρονεῖ,
ὅστις τὰ φίλτατ' ἐκ χερῶν δώσει τέκνα; 415
καὶ νῦν πικρὰς ἂν ξυστάσεις ἂν εἰσίδοις,
τῶν μὲν λεγόντων ὡς δίκαιον ἦν ξένοις
ἱκέταις ἀρήγειν, τῶν δὲ μωρίαν ἐμοῦ
κατηγορούντων. ἢν δὲ μὴ δράσω τόδε,
οἰκεῖος ἤδη πόλεμος ἐξαρτύεται. 420
ταῦτ' οὖν ὅρα σὺ, καὶ ξυνεξεύρισχ' ὅπως
αὐτοί τε σωθήσεσθε καὶ πέδον τόδε,
κἀγὼ πολίταις μὴ διαβληθήσομαι.
οὐ γὰρ τυραννίδ' ὥστε βαρβάρων ἔχω,
ἀλλ' ἣν δίκαια δρῶ, δίκαια πείσομαι. 425

ΧΟ. Ἀλλ' ἦ προθυμον οὖσαν οὐκ ἐᾷ θεὸς
ξένοις ἀρήγειν τήνδε χρήζουσαν πόλιν;

ΙΟ. Ὦ τέκνον, ἔοιγμεν ναυτίλοισιν, οἵτινες
χειμῶνος ἐκφυγόντες ἄγριον μένος,
εἰς χεῖρα γῆ ξυνῆψαν, εἶτα χερσόθεν 430
πνοαῖσιν ἠλάθησαν εἰς πόντον πάλιν.
οὕτω δὲ χἠμεῖς τῆσδ' ἀπωθούμεσθα γῆς,

408. ταὐτὸν
409. παρθένον κόρην
410. Δήμητρίγ', ἥτίς ἐστι
412. κτανῶ,
414. ἑκὼν δέ τις
415. τέκνα.
416. καὶ νῦν πικρὸν ὂν, συστάσεις
417. δίκαιον ᾖ
418. μωρίαν ἐμὴν
421. συνεξεύρισχ',
427. πόλιν.
430. συνῆψαν.
431. πνοιαῖσιν
432. χ' ἡμεῖς τῆσδ' ἀπωθούμεθα

ἤδη πρὸς ἀκταῖς ὄντες, ὡς σεσωσμένοι.
οἴμοι, τί δῆτ' ἔτερψας ὦ τάλαινά με
ἐλπὶς τότ', οὐ μέλλουσα διατελεῖν χάριν; 435
ξυγγνωστὰ γάρ τοι καὶ τὰ τοῦδ', εἰ μὴ θέλει
κτείνειν πολιτῶν παῖδας. αἰνέσαι δ' ἔχω
καὶ τἀνθάδ'. εἰ θεοῖσι δὴ δοκεῖ τάδε
πράσσειν ἔμ', οὗτοι σοί γ' ἀπόλλυται χάρις.
ὦ παῖδες, ὑμῖν δ' οὐκ ἔχω τί χρήσομαι. 440
ποῖ τρεψόμεσθα; τίς γὰρ ἄστεπτος θεῶν;
ποῖον δὲ γαίας ἕρκος οὐκ ἀφίγμεθα;
ὀλούμεθ', ὦ τέκν'. ἐκδοθησόμεσθα δή.
κἀμοῦ μὲν οὐδὲν, εἴ με χρὴ θανεῖν, μέλει,
πλὴν εἴ τι τέρψω τοὺς ἐμοὺς ἐχθροὺς θανών. 445
ὑμᾶς δὲ κλάω καὶ κατοικτείρω, τέκνα,
καὶ τὴν γεραιὰν μητέρ' Ἀλκμήνην πατρός.
ὦ δυστάλαινα τοῦ μακροῦ βίου σέθεν,
τλήμων δὲ κἀγὼ, πολλὰ μοχθήσας μάτην,
χρῆν, χρῆν ἄρ' ἡμᾶς, ἀνδρὸς εἰς ἐχθροῦ χέρας 450
πεσόντας, αἰσχρῶς καὶ κακῶς λιπεῖν βίον.
ἀλλ' οἶσθ' ὅ μοι ξύμπραξον; (οὐχ ἅπασα γὰρ
πέφευγεν ἐλπὶς τῶνδέ μοι σωτηρίας)
ἔμ' ἔκδος Ἀργείοισιν ἀντὶ τῶνδ', ἄναξ,
καὶ μήτε κινδύνευε, σωθήτω τέ μοι 455
τέκν'. οὐ φιλεῖν δεῖ τὴν ἐμὴν ψυχήν. ἴτω.
μάλιστα δ' Εὐρυσθεύς με βούλοιτ' ἂν λαβὼν,
τὸν Ἡράκλειον ξύμμαχον, καθυβρίσαι.

436. συγγνωστὰ——θέλοι
437. αἰνέσας δ' ἔχω
439. F. οὗτοι σή γ'
442. ἕρκος
446. κλαίω,
452. σύμπραξον; οὐχ ἅπασι γὰρ
458. σύμμαχον,

his conduct

mihi hæc immittere

a, non, στεφω corone, coronis ornatus, cultu

propugnaculum.

sed fac mihi nostin quid? what about to a you are

sic Œdipus Tyr: vers: 551. Ἰσθ' ὡς πολῃσων;

dedito

ccors void of understanding

imperito spiritu

clementiam

Και ατυχης, etiam infelix

impracticable.

tui indigens

injuriæ

prævidere

more expedient

imputate

Non jussa quidem legationem obire generis

not appointed as Embassadress of y.e family

idonea, qualified.

audire

non tunc primum, παλαι δη

σκαιὸς γὰρ ἀνήρ. τοῖς σοφοῖς δ' εὐκτὸν, σοφῷ
ἐχθραν ξυνάπτειν, μὴ ἀμαθεῖ φρονήματι. 460
πολλῆς γὰρ αἰδοῦς κἀτυχής τις ἂν τύχοι.

ΧΟ. Ὦ πρέσβυ, μή νυν τήνδ' ἐπαιτιῶ πόλιν.
τάχ' ἂν γὰρ ἡμῖν κέρδος, ἀλλ' ὅμως κακὸν
γένοιτ' ὄνειδος, ὡς ξένους προυδώκαμεν.

ΔΗ. Γενναῖα μὲν τάδ' εἶπας, ἀλλ' ἀμήχανα. 465
οὐ σοῦ κατίζων, δεῦρ' ἄναξ στρατηλατεῖ,
(τί γὰρ γέροντος ἀνδρὸς Εὐρυσθεῖ πλέον
θανόντος;) ἀλλὰ τούσδε βούλεται κτανεῖν.
δεινὸν γὰρ ἐχθροῖς βλαστάνοντες εὐγενεῖς,
νεανίαι τε, καὶ πατρὸς μεμνημένοι 470
λύμης. ἃ κεῖνον πάντα προσκοπεῖν χρεών.
ἀλλ' εἴ τιν' ἄλλην οἶσθα καιριωτέραν
βουλὴν, ἑτοίμαζ', ὡς ἔγωγ' ἀμήχανος
χρησμῶν ἀκούσας εἰμὶ, καὶ φόβου πλέως.

ΜΑ. Ξένοι, θράσος μοι μηδὲν ἐξόδοις ἐμαῖς 475
προσθῆτε. (πρῶτον γὰρ τόδ' ἐξαιτήσομαι)
γυναικὶ γὰρ σιγή τε καὶ τὸ σωφρονεῖν
κάλλιστον, εἴσω θ' ἥσυχον μένειν δόμων.
τῶν σῶν δ' ἀκούσασ', Ἰόλεως, στεναγμάτων,
ἐξῆλθον, οὐ ταχθεῖσα πρεσβεύειν γένους, 480
ἀλλ', εἰμὶ γάρ πως πρόσφορος, μέλει δέ μοι
μάλιστ' ἀδελφῶν τῶνδε, κἀμαυτῆς περὶ
θέλω πυθέσθαι, μὴ 'πὶ τοῖς πάλαι κακοῖς
προσκείμενόν τι πῆμα σὴν δάκνει φρένα.

ΙΟ. Ὦ παῖ, μάλιστά σ' οὐ νεωστὶ δὴ τέκνων 485

459. ἀνήρ.
460. συνάπτειν, μὴ 'μαθεῖ
461. πολλῆς γὰρ αἰδοῦς, καὶ τύχης, τίς ἂν τύχῃ;
462. μὴ νῦν
471. λύμας.
475. F. θράσος μὲν μηδὲν
476. πρόσθητε
478. εἴσω δ'

τῶν Ἡρακλείων ἐνδίκως αἰνεῖν ἔχω.
ἡμῖν δὲ δόξας εὖ προχωρῆσαι δόμος,
πάλιν μεθέστηκ' αὖθις εἰς ἀμήχανα.
χρησμῶν γὰρ ᾠδοὺς φησι σημαίνειν ὅδε,
οὐ ταῦρον, οὐδὲ μόσχον, ἀλλὰ παρθένον 490
σφάζαι κελεύειν, πατρὸς ἥτις εὐγενοῦς,
εἰ χρῆν μὲν ἡμᾶς, χρῆν δὲ τήνδ' εἶναι πόλιν.
ταῦτ' οὖν ἀμηχανοῦμεν. οὔτε γὰρ τέκνα
σφάζειν ὁδ' αὐτοῦ φησιν, οὔτ' ἄλλου τινός.
κἀμοὶ λέγει μὲν οὐ σαφῶς, λέγει δέ πως, 495
εἰ μή τι τούτων ἐξαμηχανήσομεν,
ἡμᾶς μὲν ἄλλην γαῖαν εὑρίσκειν τινὰ,
αὐτὸς δὲ σῶσαι τήνδε βούλεται χθόνα.

ΜΑ. Ἐν τῷδε † κεὐχόμεσθα σωθῆναι λόγῳ; ×

ΙΟ. Ἐν τῷδε, τἆλλά γ' εὐτυχῶς πετραγότες. 500

ΜΑ. Μή νυν τρέσῃς ἔτ' ἐχθρὸν Ἀργείων δόρυ.
ἐγὼ γὰρ αὐτὴ πρὶν κελευσθῆναι, γέρον,
θνήσκειν ἑτοίμη, καὶ παρίστασθαι σφαγῇ.
τί φήσομεν γὰρ, εἰ πόλις μὲν ἀξιοῖ
κίνδυνον ἡμῶν οὕνεκ' αἱρεσθαι μέγαν, 505
αὐτοὶ δὲ προστιθέντες ἄλλοισιν πόνους,
παρὸν σεσῶσθαι, φευξόμεσθα μὴ θανεῖν;
οὐ δῆτ', ἐπεί τοι καὶ γέλωτος ἄξια,
στένειν μὲν ἱκέτας δαιμόνων καθημένους,
πατρὸς δ' ἐκείνου φύντας, οὗ πεφύκαμεν, 510

488. εἰς ἀμήχανον.
491. σφάξαι κελεύειν μητρὸς, ἥτις εὐγενὴς,
494. σφάζειν
495. κἀμοὶ δὲ λέγει
499. F. κἀχόμεσθα
Pb. λόγῳ.
500. τἆλλα δ'
501. μὴ νῦν——ἀργεῖον
503. ἑτοίμα,
505. οὕνεχ' αἱρεῖσθαι
510. φύντες,

id est ευτυχησαι

oraculorum interpretes
significare non taurum neque vetulum

esse (salvam)

ex difficultatibus istis nos explicemus.

× an igitur hac conditione salvos fore speramus
και ευχομεσθα

eadem pati

inter honesta sunt

πλητευω, vagor, erro

hac ratione

me indignam

polliceor

consilium

Admirantium exclamatio Papae

κακοὺς ὁρᾶσθαι. πῶς τάδ' ἐν χρηστοῖς πρέπει;
κάλλιον, οἶμαι, τῆσδ', ἢ μὴ τύχοι ποτὲ,
πόλεως ἁλούσης, χεῖρας εἰς ἐχθρῶν πεσεῖν,
κἄπειτα δεινὰ, πατρὸς οὖσαν εὐγενοῦς,
παθοῦσαν, Ἅιδην μηδὲν ἧσσον εἰσιδεῖν. 515
ἀλλ' ἐκπεσοῦσα τῆσδ' ἀλητεύσω χθονός;
κοὐκ αἰσχυνοῦμαι δῆτ', ἐὰν δή τις λέγῃ,
Τί δεῦρ' ἀφίκεσθ' ἱκετίοισι σὺν κλάδοις,
αὐτοὶ φιλοψυχοῦντες; ἔξιτε χθονός.
κακοὺς γὰρ ἡμεῖς οὐ προσωφελήσομεν.— 520
ἀλλ' οὐδὲ μέντοι, τῶνδε μὲν τεθνηκότων,
αὐτὴ δὲ σωθεῖσ', ἐλπίδ' εὖ πράξειν ἔχω.
(πολλοὶ γὰρ ἤδη τῆδε προύδοσαν φίλους)
τίς γὰρ κόρην ἔρημον, ἢ δάμαρτ' ἔχειν,
ἢ παιδοποιεῖν ἐξ ἐμοῦ βουλήσεται; 525
οὐκ οὖν θανεῖν ἄμεινον ἢ τούτων τυχεῖν
ἀναξίαν; ἄλλη δὲ καὶ πρέπει τινὶ
μᾶλλον τάδ', ἥτις μὴ 'πίσημος, ὡς ἐγώ.
ἡγεῖσθ' ὅπου δεῖ σῶμα κατθανεῖν τόδε,
καὶ στεμματοῦτε, † καὶ κατάρχεσθ', εἰ δοκεῖ. 530
νικᾶτε δ' ἐχθρούς. ἥδε γὰρ ψυχὴ πάρα
ἐκοῦσα, κοὐκ ἄκουσα. κἀξαγγέλλομαι
θνήσκειν ἀδελφῶν τῶνδε, κἀμαυτῆς ὕπερ.
εὕρημα γάρ τοι μὴ φιλοψυχοῦσ' ἐγὼ
κάλλιστον ηὕρηκ', εὐκλεῶς λιπεῖν βίον. 535
ΧΟ. Φεῦ, φεῦ, τί λέξω, παρθένου μέγαν λόγον

514. κἄπειτα δέ τινα
516. ἀλητεύω χθονὸς,
518. σὺν κλάδοις;
519. φιλοψυχοῦντες,
526. οὐκοῦν
527. ἀναξίαν.
534. γάρτοι τὸ μὴ
535. εὕρηκ',

κλύων, ἀδελφῶν ἢ πάρος θέλει θανεῖν;
τούτων τίς ἂν λέξειε γενναίους λόγους
μᾶλλον, τίς ἂν δράσειεν, ἀνθρώπων ἔτι;

ΙΟ. Ὦ τέκνον, οὐκ ἔστ' ἄλλοθεν τὸ σὸν κάρα, 540
ἀλλ' ἐξ ἐκείνου σπέρμα τῆς θείας φρενὸς
πέφυκας Ἡράκλειος. οὐδ' αἰσχύνομαι
τοῖς σοῖς λόγοισι, τῇ τύχῃ δ' ἀλγύνομαι.
ἀλλ' ἢ γένοιτ' ἂν ἐνδικώτερον, φράσω.
πάσας ἀδελφὰς τῆσδε δεῦρο χρὴ καλεῖν, 545
κἄθ' ἡ λαχοῦσα θνησκέτω γένους ὕπερ.
σὲ δ' οὐ δίκαιον καθανεῖν ἄνευ πάλου.

ΜΑ. Οὐκ ἂν θάνοιμι τῇ τύχῃ λαχοῦσ' ἐγώ.
χάρις γὰρ οὐ πρόσεστι. μὴ λέξῃς, γέρον.
ἀλλ' εἰ μὲν ἐνδέχεσθε, καὶ βουλεσθέ μοι 550
χρῆσθαι προθύμῳ, τὴν ἐμὴν ψυχὴν ἐγὼ
δίδωμ' ἑκοῦσα τοῖσδ', ἀναγκασθεῖσα δ' οὔ.

ΙΟ. Φεῦ.
ὁδ' αὖ λόγος σοι τοῦ πρὶν εὐγενέστερος.
κἀκεῖνος ἦν ἄριστος. ἀλλ' ὑπερφέρεις
τόλμῃ τε τόλμαν, καὶ λόγῳ χρηστῷ λόγον. 555
οὐ μὴν κελεύω γ', οὐδ' ἀπεννέπω, τέκνον,
θνήσκειν σ'. ἀδελφοὺς δ' ὠφελεῖς θανοῦσα σούς.

ΜΑ. Σοφῶς κελεύεις. μὴ τρέσῃς μιάσματος
τοὐμοῦ μετασχεῖν, ἀλλ' ἐλευθέρως θάνω.
ἕπου δὲ, πρέσβυ. σῇ γὰρ ἐνθανεῖν χερὶ 560
θέλω. πέπλοις δὲ σῶμ' ἐμὸν κρύψον παρών.

539. μᾶλλον;
540. οὐκ ἔτ' ἄλλοθεν
542. Ηρακλῆος.
544. ἐνδικωτέρως,
551. προθύμως,
553. ὁδ' αὖ
557. θνήσκειν γ'. ἀδελφοὺς ὠφελεῖς

pro

tuum caput est natum)

mentis divinae semen

justius with greater justice

receptis

contract pollution

vadam ego (~~interrita~~ impavida)

hunc (Demophoonta) rogato.

fortissimam

rdo. διδασκε μοι τουσδε παιδας, τοιουτους σοφους εις
ο παν, ωσπερ συ. τοιουσδε (ειναι)

[illegible] no [illegible] sufficient enim

fratrum praesens caelus

vobis contingant (omnia) to procure which ante quae meum cor-
[illegible]

liberatio

ἐπεὶ σφαγῆς γε πρὸς τὸ δεινὸν εἰμ' ἐγώ,
εἴπερ πέφυκα πατρὸς, οὗπερ εὔχομαι.

ΙΟ. Οὐκ ἂν δυναίμην σῷ παρεστάναι μόρῳ.

ΜΑ. Σὺ δ' ἀλλὰ τοῦδε χρῆζε, μή μ' ἐν ἀρσένων, 565
ἀλλ' ἐν γυναικῶν χερσὶν ἐκπνεῦσαι βίον.

ΔΗ. Ἔσται τάδ', ὦ τάλαινα παρθένων, (ἐπεὶ
κἀμοὶ τόδ' αἰσχρὸν, μή σε κοσμῆσαι καλῶς)
πολλῶν ἕκατι, τῆς τε σῆς εὐψυχίας,
καὶ τοῦ δικαίου. τλημονεστάτην δέ σε 570
πασῶν γυναικῶν εἶδον ὀφθαλμοῖς ἐγώ.
ἀλλ' εἴτι βούλει τούσδε τὸν γέροντά τε,
χώρει, προσειποῦσ' ὕστατον πρόσφθεγμα δή.

ΜΑ. Ὦ χαῖρε, πρέσβυ, χαῖρε, καὶ δίδασκέ μοι
τοιούσδε τούσδε παῖδας εἰς τὸ πᾶν σοφοὺς, 575
ὥσπερ σὺ, μηδὲν μᾶλλον. ἀρκέσουσι γάρ.
πειρῶ δὲ σῶσαι, μὴ θανεῖν πρόθυμος ὤν.
σοὶ παῖδές ἐσμεν. σαῖν χεροῖν τεθράμμεθα.
ὁρᾶς δὲ κἀμὲ, τὴν ἐμὴν ὥραν γάμου
διδοῦσαν ἀντὶ τῶνδε κατθανουμένην. 580
ὑμεῖς τ' ἀδελφῶν ἡ παροῦσ' ὁμιλία,
εὐδαιμονοῖτε, καὶ γένοιθ' ὑμῖν, ὅσων
ἡμὴ πάροιθε καρδία σφαγήσεται.
καὶ τὸν γέροντα, τήν τ' ἔσω γραῖαν δόμων,
τιμᾶτε πατρὸς μητέρ' Ἀλκμήνην ἐμοῦ, 585
ξένους τε τούσδε. κἂν ἀπαλλαγῇ πόνων,
καὶ νόστος ὑμῖν εὑρεθῇ ποτ' ἐκ θεῶν,
μέμνησθε, τὴν σώτειραν ὡς θάψαι χρεών.

567. Iolai personam praefigit Aldus.
573. πρόσφθεγμά μοι.
576. ἀρέσκουσι γάρ.
578. σοὶ παῖδες ἐσμέν.
583. ἡ 'μὴ πάροιθεν
585. τιμῶ τε.

κάλλιστά τοι δίκαιον. οὐ γὰρ ἐνδὲς
ὑμῖν παρέστην, ἀλλὰ προύθανον γένους. 590
τάδ' ἀντὶ παίδων ἐστί μοι κειμήλια,
καὶ παρθενείας, εἴ τι δὴ κατὰ χθονός.
εἴη γε μέντοι μηδέν. εἰ γὰρ ἔξομεν
κἀκεῖ μερίμνας οἱ θανούμενοι βροτῶν,
οὐκ οἶδ' ὅποι τις τρέψεται. τὸ γὰρ θανεῖν 595
κακῶν μέγιστον φάρμακον νομίζεται.

ΙΟ. Ἀλλ' ὦ μέγιστον ἐκπρέπουσ' εὐψυχίᾳ,
πασῶν γυναικῶν ἴσθι τιμιωτάτη,
καὶ ζῶσ' ὑφ' ἡμῶν καὶ θανοῦσ' ἔσει πολύ.
καὶ χαῖρε. δυσφημεῖν γὰρ ἄζομαι θεὰν, 600
ἣ σὸν κατῆρκται σῶμα, Δήμητρος κόρη.
ὦ παῖδες, οἰχόμεσθα. λύεται μέλη
λύπη. λάβεσθε, κεἰς ἕδραν μ' ἐρείσατε,
αὐτοῦ τἐπλοισι τοῖσδε κρύψαντες, τέκνα.
ὡς οὔτε τούτοις ἥδομαι πεπραγμένοις, 605
χρησμοῦ τε μὴ κραανθέντος, οὐ βιώσιμον.
μείζων γὰρ ἄτη. ξυμφορὰ δὲ καὶ τάδε.

ΧΟ. Οὔτινά φημι θεῶν ἄτερ ὄλβιον,
οὐ βαρύποτμον ἄνδρα γενέσθαι,
οὐδὲ τὸν αὐτὸν ἀεὶ βεβάναι δόμον 610
εὐτυχίᾳ. παρὰ δ' ἄλλον ἄλλα
μοῖρα διώκει.
τὸν μὲν ἀφ' ὑψηλῶν, βραχὺν ὤκισε,
τὸν δ' ἀλάταν, εὐδαίμονα τεύχει.

597. εὐψυχίας,
599. ἔσῃ
600. ἄζομαι
601. Δήμητρος κόρην.
602. δύεται μέλη.
607. συμφορὰ
611. παρὰ δ' ἄλλον γ' ἄλλα
613. ὤκισεν.
614. τὸν δ' ἀλήταν,

magnifice certe aequum est.

deficient in attention

i.e. μνημεια, sepulchral honors, property, supellex p
~~[illegible]~~ & the virgin state.

si quid et sub terrâ est

nihil omnino sit, oro

be assured

inter nos

much celebrated

laedere verbis

× Exit Macaria

καταρχομαι consecron

non vivere potuissemus

major calamitas accidisset scilicet

eandem domum uti felicitate pro ευτυχειν

ad alium properat

tenuem constituit, φραχυς, inops, infi

Qui conatur, i.e.
Qui vim ipsius fati tollere conabitur

Erecto animo et corpore : Solaum humi jacentem
surgere jubet chorus
macera supra modum

tecum facio

abest ab hac sessione

qualis qualis est mea praesentia

servus. Thessalorum proprie mancipia dicuntur
Penestae

μόρσιμα δ' οὔτε φυγεῖν θέμις, 615
οὐ σοφία τις ἀπώσεται.
ἀλλὰ μάταν ὁ πρόθυμος ἀεὶ πόνον ἕξει.=
Ἀλλὰ σὺ μὴ προπίτνων τὰ θεῶν φέρε,
μὴ δ' ὑπεράλγει φροντίδα λύπᾳ. 620
εὐδόκιμον γὰρ ἔχει θανάτου μέρος
ἁ μελέα πρό τ' ἀδελφῶν καὶ γᾶς.
οὐδ' ἀκλεής νιν
δόξα πρὸς ἀνθρώπων ὑποδέξεται.
ἁ δ' ἀρετὰ βαίνει διὰ μόχθων. 625
ἄξια μὲν πατρὸς, ἄξια δ'
εὐγενίας τάδε γίγνεται.
εἰ δὲ σέβεις θανάτους ἀγαθῶν, μετέχω σοι.=

ΘΕ. Ὦ τέκνα, χαίρετ'. Ἰόλεως δὲ ποῦ γέρων, 630
μήτηρ τε πατρὸς τῆσδ' ἕδρας ἀποστατεῖ;

ΙΟ. Πάρεσμεν, οἷα δή γ' ἐμοῦ παρουσία.

ΘΕ. Τί χρῆμα κεῖσαι, καὶ κατηφὲς ὄμμ' ἔχεις;

ΙΟ. Φροντίς τις ἦλθ' οἰκεῖος, ἣ ξυνειχόμην.

ΘΕ. Ἔπαιρέ νυν σεαυτόν. ὀρθωσον κάρα. 635

ΙΟ. Γέροντές ἐσμεν, κοὐδαμῶς ἐρρώμεθα.

ΘΕ. Ἥκω γε μέντοι χάρμα σοὶ φέρων μέγα.

ΙΟ. Τίς δ' εἶ σύ; ποῦ σοι ξυντυχὼν ἀμνημονῶ;

ΘΕ. Ὕλλου πενέστης. οὔ με γιγνώσκεις ὁρῶν;

ΙΟ. Ὦ φίλταθ', ἥκεις ἆρα νῷν σωτὴρ βλάβης; 640

615. οὔτι φυγεῖν
616. οὐ σοφία τις
617. ἕξει γ'.
618. μὴ προσπιτνῶν τὰ θεῶν ὕπερ,
620. μήδ' Sic etiam v. 984.
622. πρὸς ἀδελφῶν,
627. ἀδελφῶν τάδε γίνεται.
628. εἰ δὲ σέβεις σύ γε θανάτους,
630. γέρον;
631. μητὴρ δὲ——ἀποστατεῖ.
634. ἦλθεν——συνεσχόμην.
635. ἔπαιρε νῦν
638. συντυχὼν
639. γινώσκεις
640. σωτὴρ νῷν βλάβης;

ΘΕ. Μάλιστα. καὶ πρός γ' εὐτυχεῖς τὰ νῦν τάδε.
ΙΟ. Ὦ μῆτερ ἐσθλοῦ παιδὸς, Ἀλκμήνην λέγω,
ἔξελθ', ἄκουσον τοῦδε φιλτάτους λόγους.
πάλαι γὰρ ὠδίνουσα τῶν ἀφιγμένων,
ψυχὴν ἐτήκου, νόστος εἰ γενήσεται. 645
ΑΛ. Τί χρῆμ' αὐτῆς πᾶν τόδ' ἐπλήσθη στέγος;
Ἰόλαε, μῶν τίς σ' αὖ βιάζεται παρὼν
κήρυξ ἀπ' Ἄργους; ἀσθενὴς μὲν ἥ γ' ἐμὴ
ῥώμη. τοσόνδε δ' εἰδέναι σε χρῆν, ξένε.
οὐκ ἔστ' ἄγειν σε τούσδ', ἐμοῦ ζώσης ποτέ. 650
ἦ τᾶρ' ἐκείνου μὴ νομιζοίμην ἐγὼ
μήτηρ ἔτ'. εἰ δὲ τῶνδε προσθίξει χερὶ,
δυοῖν γεροντοιν οὐ καλῶς ἀγωνιεῖ.
ΙΟ. Θάρσει, γεραιὰ, μὴ τρέσῃς. οὐκ Ἀργόθεν
κήρυξ ἀφῖκται, πολεμίους λόγους ἔχων. 655
ΑΛ. Τί γὰρ βοὴν ἔστησας, ἄγγελον φόβου;
ΙΟ. Σὲ πρόσθε ναοῦ τοῦδ' ὅπως βαίης πέλας.
ΑΛ. Οὐκ ἴσμεν ἡμεῖς ταῦτα. τίς γάρ ἐσθ' ὅδε;
ΙΟ. Ἥκοντα παῖδα παιδὸς ἀγγέλλει σέθεν.
ΑΛ. Ὦ χαῖρε καὶ σὺ τοῖσδε τοῖς ἀγγέλμασιν. 660
ἀτὰρ τί χώρᾳ τῇδε προσβαλὼν πόδα,
†ποῦ νῦν ἄπεστι; τίς νιν εἶργε συμφορὰ
ξὺν σοὶ φανέντα δεῦρ' ἐμὴν τέρψαι φρένα;
ΘΕ. Στρατὸν καθίζει, τάσσεταί θ' ὃν ἦλθ' ἔχων.
ΑΛ. Τοῦδ' οὐκ ἔθ' ἡμῖν τοῦ λόγου μέτεστι δή. 665

641. ταυῦν τάδε.
643. ἄκουσον τούσδε
646. τί χρῆμ' αὐτεῖς; πᾶν τόδ' ἐπλήσθη στέγος.
647. μῶν τις σ'
649. τὸ σὸν δ' εἰδέναι σ' ἐχρῆν
651. ἦτ' ἄρ' ἐκείνου
652. προσθίξεις
653. ἀγωνιῇ.
654. μητρέσῃς.
656. ἔστησας
661. πόδα;
662. F. παῖς νῦν ἄπεστι;
663. σὺν σοὶ——τέρψας
665. μέτεστι δή;

on acc.t of those, who now draw nea.
περιτων αφιγμενων, graviter dolens ob eos
qui advenerunt, animo tabescebas, an (est they spoil) adventus
eorum (never come) futurus esset — [illegible]

another herald

hoc tamen oportet te scire

attigeris hos manu

nuncium hostilem

καλων. subauditur

τουδε cum πελας aut cum ναου construendum

quid dicas nescio

your Grandson, Hyllus.

collocat et ordinat.

nihil est amplius in hoc colloquio, quod
ad me pertineat, hac ait quasi in
templum reditura Clemenc

occupat

procul ab ordinibus victimae abductae sunt.

quod ad me attinet

ut videmur

stultum verbum dicere

Και (ηκιστα προς εμου) μη μεταςχειν ή αλκιμου μαχης φιλοις. see notes

Non est in aspectu vulnus, nihil agente manu.
your locks can not inflict a wound
Θενω percutio

aspicere audebit

but however I will fight with not fewer in number

ΙΟ. Μέτεστιν. ἡμῶν δ' ἔργον ἱστορεῖν τάδε.
ΘΕ. Τί δῆτα βούλει τῶν πεπραγμένων μαθεῖν;
ΙΟ. Πόσον τι πλῆθος ξυμμάχων πάρεστ' ἔχων;
ΘΕ. Πολλούς. ἀριθμὸν δ' ἄλλον οὐκ ἔχω φράσαι.
ΙΟ. Ἴσασιν, οἶμαι, ταῦτ' Ἀθηναίων πρόμοι.
ΘΕ. Ἴσασι. καὶ δὴ λαιὸν ἕστηκεν κέρας.
ΙΟ. Ἤδη γὰρ ὡς εἰς ἔργον ὥπλισται στρατός;
ΘΕ. Καὶ δὴ παρῆκται σφάγια τάξεων ἑκάς.
ΙΟ. Πόσον τί δ' ἔστ' ἄπωθεν Ἀργεῖον δόρυ;
ΘΕ. Ὥστ' ἐξορᾶσθαι τὸν στρατηγὸν ἐμφανῶς.
ΙΟ. Τί δρῶντα; μῶν τάσσοντα πολεμίων στίχας;
ΘΕ. Ηἰκάζομεν ταῦτ'. οὐ γὰρ ἐξηκούομεν.
ἀλλ' εἶμ'. ἐρήμους δεσπότας, τοὐμὸν μέρος,
οὐκ ἂν θέλοιμι πολεμίοισι συμβαλεῖν.
ΙΟ. Κἄγωγε σὺν σοί. ταυτὰ γὰρ φροντίζομεν,
φίλοις παρόντες, ὡς ἔοιγμεν, ὠφελεῖν.
ΘΕ. Ἥκιστα πρὸς σοῦ μῶρον ἦν εἰπεῖν ἔπος.
ΙΟ. Καὶ μὴ μετασχεῖν γ' ἀλκίμου μάχης φίλοις.
ΘΕ. Οὐκ ἔστ' ἐν ὄψει τραῦμα, μὴ δρώσης χερός.
ΙΟ. Τί δ'; οὐ θένοιμι κἂν ἐγὼ δι' ἀσπίδος;
ΘΕ. Θένοις ἄν, ἀλλὰ πρόσθεν αὐτὸς ἂν πέσοις.
ΙΟ. Οὐδεὶς ἔμ' ἐχθρῶν προσβλέπων ἀνέξεται.
ΘΕ. Οὐκ ἔστιν, ὦ τᾶν, ἥ ποτ' ἦν ῥώμη σέθεν.
ΙΟ. Ἀλλ' οὖν μαχοῦμαί γ' ἀριθμὸν οὐκ ἐλάσσοσι. see note

668. συμμάχων πάρεστ' ἔχων.
669. F. ἀριθμὸν δ' αὐτὸν
672. ἐς ἔργον ὥπλισται στρατός.
673. τὰ σφάγια τάξων ἑκάς.
674. πόσον, τίδ' ἐστ'
677. εἰκάζομεν ταῦτ'.
678. Iolai perſonam praefigit Aldus.
679. Famuli perſonam praefigit Aldus.
680. ταῦτα γὰρ
683. φίλοις;
685. τί δ' οὐ σθένοιμι
686. σθένοις ἄν.
689. ἀλλ' οὖν μαχοῦμ' ἀριθμὸν

κάλλιστά τοι δίκαιον. οὐ γὰρ ἐνδὲς
ὑμῖν παρέστην, ἀλλὰ προύθανον γένους. 590
τάδ' ἀντὶ παίδων ἐστί μοι κειμήλια,
καὶ παρθενείας, εἴ τι δὴ κατὰ χθονός.
εἴη γε μέντοι μηδέν. εἰ γὰρ ἕξομεν
κἀκεῖ μερίμνας οἱ θανούμενοι βροτῶν,
οὐκ οἶδ' ὅποι τις τρέψεται. τὸ γὰρ θανεῖν 595
κακῶν μέγιστον φάρμακον νομίζεται.

ΙΟ. Ἀλλ' ὦ μέγιστον ἐκπρέπουσ' εὐψυχίᾳ,
πασῶν γυναικῶν ἴσθι τιμιωτάτη,
καὶ ζῶσ' ὑφ' ἡμῶν καὶ θανοῦσ' ἔσει πολύ.
καὶ χαῖρε. δυσφημεῖν γὰρ ἄζομαι θεὰν, 600
ἣ σὸν κατῆρκται σῶμα, Δήμητρος κόρη.
ὦ παῖδες, οἰχόμεσθα. λύεται μέλη
λύπῃ. λάβεσθε, κεἰς ἕδραν μ' ἐρείσατε,
αὐτοῦ πέπλοισι τοῖσδε κρύψαντες, τέκνα.
ὡς οὔτε τούτοις ἥδομαι πεπραγμένοις, 605
χρησμοῦ τε μὴ κρανθέντος, οὐ βιώσιμον.
μείζων γὰρ ἄτη. ξυμφορὰ δὲ καὶ τάδε.

ΧΟ. Οὔτινά φημι θεῶν ἄτερ ὄλβιον,
οὐ βαρύποτμον ἄνδρα γενέσθαι,
οὐδὲ τὸν αὐτὸν ἀεὶ βεβάναι δόμον 610
εὐτυχίᾳ. παρὰ δ' ἄλλον ἄλλα
μοῖρα διώκει.
τὸν μὲν ἀφ' ὑψηλῶν, βραχὺν ᾤκισε,
τὸν δ' ἀλάταν, εὐδαίμονα τεύχει.

597. εὐψυχίας,
599. ἔσῃ
600. ἄζομαι
601. Δήμητρος κόρην.
602. δύεται μέλη.
607. συμφορὰ
611. παρὰ δ' ἄλλον γ' ἄλλα
613. ᾤκισεν.
614. τὸν δ' ἀλήταν,

magnifice certe aequum est.

deficient in attention

i.e. μνημεια, sepulchral honors, properly, supellex pretio
~~[illegible]~~ & the virgin state.

si quid et sub terrâ est

nihil omnino sit, oro

be assured
inter nos
much celebrated
laedere verbis

× Exit Macaria

καταρχομαι consecror

non vivere potuissemus

major calamitas, accidisset scilicet

eandem domum uti felicitate pro ευτυχειν

ad alium properat

tenuem constituit, φραχυς, inops, infirm

Qui conatur, i.e
Qui vim ipsius fati tollere conabitur

Erecto animo et corpore : Solaum humi jacentem
surgere jubet chorus
macera supra modum

tecum facio

abest ab hac sessione

qualis qualis est mea praesentia

servus. Thessalorum proprie mancipia dicuntur
Penestae

μόρσιμα δ' οὔτε φυγεῖν θέμις, 615
οὐ σοφία τις ἀπώσεται.
ἀλλὰ μάταν ὁ πρόθυμος ἀεὶ πόνον ἕξει.=
Ἀλλὰ σὺ μὴ προπίτνων τὰ θεῶν φέρε,
μὴ δ' ὑπεράλγει φροντίδα λύπᾳ. 620
εὐδόκιμον γὰρ ἔχει θανάτου μέρος
ἁ μελέα πρό τ' ἀδελφῶν καὶ γᾶς.
οὐδ' ἀκλεής νιν
δόξα πρὸς ἀνθρώπων ὑποδέξεται.
ἁ δ' ἀρετὰ βαίνει διὰ μόχθων. 625
ἄξια μὲν πατρὸς, ἄξια δ'
εὐγενίας τάδε γίγνεται.
εἰ δὲ σέβεις θανάτους ἀγαθῶν, μετέχω σοι.=
ΘΕ. Ὦ τέκνα, χαίρετ'. Ἰόλεως δὲ ποῦ γέρων, 630
μήτηρ τε πατρὸς τῆσδ' ἕδρας ἀποστατεῖ;
ΙΟ. Πάρεσμεν, οἷα δή γ' ἐμοῦ παρουσία.
ΘΕ. Τί χρῆμα κεῖσαι, καὶ κατηφὲς ὄμμ' ἔχεις;
ΙΟ. Φροντίς τις ἦλθ' οἰκεῖος, ἣ ξυνειχόμην.
ΘΕ. Ἔπαιρέ νυν σεαυτόν. ὄρθωσον κάρα. 635
ΙΟ. Γέροντές ἐσμεν, κοὐδαμῶς ἐρρώμεθα.
ΘΕ. Ἥκω γε μέντοι χάρμα σοὶ φέρων μέγα.
ΙΟ. Τίς δ' εἶ σύ; ποῦ σοι ξυντυχὼν ἀμνημονῶ;
ΘΕ. Ὕλλου πενέστης. οὔ με γιγνώσκεις ὁρῶν;
ΙΟ. Ὦ φίλταθ', ἥκεις ἆρα νῷν σωτὴρ βλάβης; 640

615. οὔτι φυγεῖν
616. οὐ σοφία τις
617. ἕξει γ'.
618. μὴ προσπιτνῶν τὰ θεῶν ὕπερ,
620. μήδ' Sic etiam v. 984.
622. πρὸς ἀδελφῶν,
627. ἀδελφῶν τάδε γίνεται.
628. εἰ δὲ σέβεις σύ γε θανάτους,
630. γέρον;
631. μητὴρ δὲ——ἀποστατεῖ.
634. ἦλθεν——συνεσχόμην.
635. ἔπαιρε νῦν
638. συντυχὼν
639. γινώσκεις
640. σωτὴρ νῷν βλάβης;

ΘΕ. Μάλιστα. καὶ πρός γ' εὐτυχεῖς τὰ νῦν τάδε.
ΙΟ. Ὦ μῆτερ ἐσθλοῦ παιδὸς, Ἀλκμήνην λέγω,
ἔξελθ', ἄκουσον τοῦδε φιλτάτους λόγους.
πάλαι γὰρ ὠδίνουσα τῶν ἀφιγμένων,
ψυχὴν ἐτήκου, νόστος εἰ γενήσεται. 645
ΑΛ. Τί χρῆμ' αὐτῆς πᾶν τόδ' ἐπλήσθη στέγος;
Ἰόλαε, μῶν τίς σ' αὖ βιάζεται παρὼν
κήρυξ ἀπ' Ἄργους; ἀσθενὴς μὲν ἥ γ' ἐμὴ
ῥώμη. τοσόνδε δ' εἰδέναι σε χρῆν, ξένε.
οὐκ ἔστ' ἄγειν σε τούσδ', ἐμοῦ ζώσης ποτέ. 650
ἦ τᾶρ' ἐκείνου μὴ νομιζοίμην ἐγὼ
μήτηρ ἔτ'. εἰ δὲ τῶνδε προσθίξει χερὶ,
δυοῖν γεροντοιν οὐ καλῶς ἀγωνιεῖ.
ΙΟ. Θάρσει, γεραιὰ, μὴ τρέσῃς. οὐκ Ἀργόθεν
κήρυξ ἀφῖκται, πολεμίους λόγους ἔχων. 655
ΑΛ. Τί γὰρ βοὴν ἔστησας, ἄγγελον φόβου;
ΙΟ. Σὲ πρόσθε ναοῦ τοῦδ' ὅπως βαίης πέλας.
ΑΛ. Οὐκ ἴσμεν ἡμεῖς ταῦτα. τίς γάρ ἐσθ' ὅδε;
ΙΟ. Ἥκοντα παῖδα παιδὸς ἀγγέλλει σέθεν.
ΑΛ. Ὦ χαῖρε καὶ σὺ τοῖσδε τοῖς ἀγγέλμασιν. 660
ἀτὰρ τί χώρᾳ τῇδε προσβαλὼν πόδα,
†ποῦ νῦν ἄπεστι; τίς νιν εἶργε συμφορὰ
ξὺν σοὶ φανέντα δεῦρ' ἐμὴν τέρψαι φρένα;
ΘΕ. Στρατὸν καθίζει, τάσσεταί θ' ὃν ἦλθ' ἔχων.
ΑΛ. Τοῦδ' οὐκ ἔθ' ἡμῖν τοῦ λόγου μέτεστι δή. 665

641. ταυῦν τάδε.
643. ἄκουσον τούσδε
646. τί χρῆμ' αὐτεῖς; πᾶν τόδ' ἐπλήσθη στέγος.
647. μῶν τις σ'
649. τὸ σὸν δ' εἰδέναι σ' ἐχρῆν
651. ἦτ' ἄρ' ἐκείνου
652. προσθίξεις
653. ἀγωνιῇ.
654. μητρέσῃς.
656. ἔστησας
661. πόδα;
662. F. παῖς νῦν ἄπεστι;
663. σὺν σοὶ——τέρψας
665. μέτεστι δή;

on acc.t of those, who now draw nea.
περιτων αφιγμενων, graviter dolens ob eos
qui advenerunt, animo tabescebas, an (st they spoke) adventus
eorum (never come) futurus esset — [illegible]

another herald

hoc tamen oportet te scire

attigeris hos manu

nuncium hostilem

καλων. subauditur

τουδε cum πελας aut cum ναου construendum

quid dicas nescio
your Grandson, Hyllus.

collocat et ordinat

nihil est amplius in hoc colloquio, quod
ad me pertineat, hac ait quasi in
templum reditura Memena

occupat

procul ab ordinibus victimae abductae sunt.

quod ad me attinet

ut videmur

stultum verbum dicere

και (ηκιστα προς εμου) μη μετασχειν γ' αλκιμου μαχης φιλοις. see notes

Non est in aspectu vulnus, nihil agente manu.
your locks can not inflict a wound.
θενω percutio

aspicere audebit

but however I will fight with not fewer in number

ΙΟ. Μέτεστιν. ἡμῶν δ' ἔργον ἱστορεῖν τάδε.
ΘΕ. Τί δῆτα βούλει τῶν πεπραγμένων μαθεῖν;
ΙΟ. Πόσον τι πλῆθος ξυμμάχων πάρεστ' ἔχων;
ΘΕ. Πολλούς. ἀριθμὸν δ' ἄλλον οὐκ ἔχω φράσαι.
ΙΟ. Ἴσασιν, οἶμαι, ταῦτ' Ἀθηναίων πρόμοι. 670
ΘΕ. Ἴσασι. καὶ δὴ λαιὸν ἕστηκεν κέρας.
ΙΟ. Ἤδη γὰρ ὡς εἰς ἔργον ὥπλισται στρατός;
ΘΕ. Καὶ δὴ παρῆκται σφάγια τάξεων ἑκάς.
ΙΟ. Πόσον τί δ' ἔστ' ἄπωθεν Ἀργεῖον δόρυ;
ΘΕ. Ὥστ' ἐξορᾶσθαι τὸν στρατηγὸν ἐμφανῶς. 675
ΙΟ. Τί δρῶντα; μῶν τάσσοντα πολεμίων στίχας;
ΘΕ. Εἰκάζομεν ταῦτ'. οὐ γὰρ ἐξηκούομεν.
ἀλλ' εἶμ'. ἐρήμους δεσπότας, τοὐμὸν μέρος,
οὐκ ἂν θέλοιμι πολεμίοισι συμβαλεῖν.
ΙΟ. Κἄγωγε σὺν σοί. ταυτὰ γὰρ φροντίζομεν, 680
φίλοις παρόντες, ὡς ἔοικμεν, ὠφελεῖν.
ΘΕ. Ἥκιστα πρὸς σοῦ μῶρον ἦν εἰπεῖν ἔπος.
ΙΟ. Καὶ μὴ μετασχεῖν γ' ἀλκίμου μάχης φίλοις.
ΘΕ. Οὐκ ἔστ' ἐν ὄψει τραῦμα, μὴ δρώσης χερός.
ΙΟ. Τί δ'; οὐ θένοιμι κἂν ἐγὼ δι' ἀσπίδος; 685
ΘΕ. Θένοις ἄν, ἀλλὰ πρόσθεν αὐτὸς ἂν πέσοις.
ΙΟ. Οὐδεὶς ἐμ' ἐχθρῶν προσβλέπων ἀνέξεται.
ΘΕ. Οὐκ ἔστιν, ὦ τᾶν, ἥ ποτ' ἦν ῥώμη σέθεν.
ΙΟ. Ἀλλ' οὖν μαχοῦμαί γ' ἀριθμὸν οὐκ ἐλάσσοσι. see note

668. συμμάχων πάρεστ' ἔχων.
669. F. ἀριθμὸν δ' αὐτὸν
672. ἐς ἔργον ὥπλισται στρατός.
673. τὰ σφάγια τάξων ἑκάς.
674. πόσον, τίδ' ἐστ'
677. εἰκάζομεν ταῦτ'.
678. Iolai personam praefigit Aldus.
679. Famuli personam praefigit Aldus.
680. ταῦτα γὰρ
683. φίλοις;
685. τί δ' οὐ σθένοιμι
686. σθένοις ἄν.
689. ἀλλ' οὖν μαχοῦμ' ἀριθμὸν

ΘΕ. Σμικρὸν τὸ σὸν σήκωμα προστίθης φίλοις. 690
ΙΟ. Μή τοι μ' ἔρυκε δρᾶν παρεσκευασμένον.
ΘΕ. Δρᾶν μὲν σύ γ' οὐχ οἷός τε, βούλεσθαι δ' ἴσως.
ΙΟ. Ὡς μὴ μενοῦντα, τἄλλά σοι λέγειν πάρα.
ΘΕ. Πῶς οὖν ὁπλίτης, τευχέων ἄτερ, φανεῖ;
ΙΟ. Ἔστ' ἐν δόμοισιν ἔνδον αἰχμάλωθ' ὅπλα 695
τοῖσδ', οἷσι χρησόμεσθα, κἀποδώσομεν
ζῶντες. θανόντας δ' οὐκ ἀπαιτήσει θεός.
ἀλλ' εἴσιθ' εἴσω, κἀπὸ πασσάλων ἑλὼν,
ἔνεγχ' ὁπλίτην κόσμον ὡς τάχιστά μοι.
αἰσχρὸν γὰρ οἰκούρημα γίγνεται τόδε, 700
τοὺς μὲν μάχεσθαι, τοὺς δὲ δειλία μένειν.=
ΧΟ. Λῆμα μὲν οὔπω στόρνυσι χρόνος
τὸ σὸν, ἀλλ' ἡβᾷ. σῶμα δὲ φροῦδον.
τί πονεῖς ἄλλως, ἃ σὲ μὲν βλάψει,
σμικρὰ δ' ὀνήσει πόλιν ἡμετέραν; 705
χρῆν γνωσιμαχεῖν σὴν ἡλικίαν,
τὰ δ' ἀμήχαν' ἐᾶν. οὐκ ἔστιν ὅπως
ἥβην κτήσει πάλιν αὖθις.=
ΑΛ. Τί χρῆμα μέλλεις, σῶν φρενῶν οὐκ ἔνδον ὤν,
λείπειν μ' ἔρημον ξὺν τέκνοισι τοῖς ἐμοῖς; 710
ΙΟ. Ἀνδρῶν γὰρ ἀλκή. σοὶ δὲ χρὴ τούτων μέλειν.
ΑΛ. Τί δ'; ἢν θάνῃς σὺ, πῶς ἐγὼ σωθήσομαι;
ΙΟ. Παιδὸς μελήσει παισὶ τοῖς λελειμμένοις.
ΑΛ. Ἢν δ' οὖν, ὃ μὴ γένοιτο, χρήσωνται τύχῃ;

690. σκήνωμα προστίθεις.
691. μή τι μ' ἔρυκε
694. ὁπλίταις——φανῇ;
700. γίνεται
704. ἄλλως;
705. ὑμετέραν.
706. χρὴ γνωσιμαχεῖν τὴν ἡλικίαν,
708. κτήσῃ
710. λιπεῖν μ' ἔρημον σὺν
711. μέλλειν.
712. τίδ' ἢν θάνῃς σὺ,
713. πᾶσι τοῖς λελειμμένοις.

pondus

paratum aliquid facere

me non mansuro, accusativus ~~pro~~ absolutus est

bello parta

reddemus

militarem ornatum

domestica commoratio, proprie, si quis raro foras prodit

animi fortitudinem prosternit

viget

infirmitatem suam nosse

non compos existens

pugna

μελησει (σου subauditur) you will be a care

τυχη (καλη subauditur)

Hoc tantum fiducia certe habeo, nihil aliud.

male dicetur a me

you can not make too much haste in putting on the armour. see notes

tegaris hoc ornatu

xx nor till thou join the ranks wear these trappings, I in the mean time will carry them xx

attend me, or carry the armour

sed puerum ducere

boni ominis gratiâ, nam pedis offensio aliquid mali portendebat — notes —

nisi pugnae interfuero

ΙΟ. Οἶδ' οὐ προδώσουσίν σε (μὴ τρέσῃς) ξένοι. 715
ΑΛ. Τοσόνδε γάρ τοι θάρσος, οὐδὲν ἄλλ', ἔχω.
ΙΟ. Καὶ Ζηνὶ τῶν σῶν, οἶδ' ἐγώ, μέλει πόνων.
ΑΛ. Φεῦ.
Ζεὺς ἐξ ἐμοῦ μὲν οὐκ ἀκούσεται κακῶς.
εἰ δ' ἔστιν ὅσιος, αὐτὸς οἶδεν, εἰς ἐμέ.
ΘΕ. Ὅπλων μὲν ἤδη τήνδ' ὁρᾶς παντευχίαν. 720
φθάνοις δ' ἂν οὐκ ἂν τοῖσδε συγκρύπτων δέμας.
ὡς ἐγγὺς ἀγών, καὶ μάλιστ' Ἄρης στυγεῖ
μέλλοντας. εἰ δὲ τευχέων φοβεῖ βάρος,
νῦν μὲν πορεύου γυμνός, ἐν δὲ τάξεσι
κόσμῳ πυκάζου τῷδ'. ἐγὼ δ' οἴσω τέως. 725
ΙΟ. Καλῶς ἔλεξας. ἀλλ' ἐμοὶ πρόχειρ' ἔχων
τεύχη, κόμιζε. χειρὶ δ' ἔνθες ὀξύην,
λαιόν τ' ἔπαιρε πῆχυν, εὐθύνων πόδα.
ΘΕ. Ἦ παιδαγωγεῖν γὰρ τὸν ὁπλίτην χρεών;
ΙΟ. Ὄρνιθος οὕνεκ' ἀσφαλῶς πορευτέον. 730
ΘΕ. Εἴθ' ἦσθα δυνατὸς δρᾶν, ὅσον πρόθυμος εἶ.
ΙΟ. Ἔπειγε. λειφθεὶς, δεινὰ πείσομαι, μάχης.
ΘΕ. Σύ τοι βραδύνεις, κοὐκ ἐγώ, δοκῶν τι δρᾶν.
ΙΟ. Οὐκ οὖν ὁρᾶς μου κῶλον ὡς ἐπείγεται;
ΘΕ. Ὁρῶ δοκοῦντα μᾶλλον ἢ σπεύδοντά σε. 735
ΙΟ. Οὐ ταῦτα λέξεις, ἡνίκ' ἂν λεύσσῃς μ' ἐκεῖ.
ΘΕ. Τί δρῶντα; βουλοίμην δ' ἂν εὐτυχοῦντά γε.
ΙΟ. Δι' ἀσπίδος θείνοντα πολεμίων τινά.
ΘΕ. Εἰ δή ποθ' ἥξομέν γε. τοῦτο γὰρ φόβος.

722. ἀγών.
723. μέλλοντος.——φοβῇ
724. τάξεσιν,
727. ἔνθεν ὀξύην,
732. ληφθεὶς,
733. κοὐκ ἐγὼ δοκῶ τι δρᾶν.
734. οὐκοῦν
736. σὺ ταῦτα λέξεις,
738. θένοντα
739. ἤδη ποθ' ἥξομένγε.

ΙΟ. Φεῦ.
εἴθ', ὦ βραχίων, οἷον ἡβήσαντά σε
μεμνήμεθ' ἡμεῖς, ἡνίκα ξὺν Ἡρακλεῖ
Σπάρτην ἐπόρθεις, ξύμμαχος γένοιό μοι
τοιοῦτος, οἷος ἂν τροπὴν Εὐρυσθέως
θείην. ἐπεί τοι καὶ κακὸς μένειν δόρυ.
ἔστιν δ' ἐν ὄλβῳ καὶ τόδ' οὐκ ὀρθῶς ἔχον,
εὐψυχίας δόκησις. οἰόμεσθα γὰρ
τὸν εὐτυχοῦντα, πάντ' ἐπίστασθαι καλῶς.
ΧΟ. Γᾶ, καὶ παννύχιος σελάνα,
καὶ λαμπρόταται θεῶν
φαεσιμβρότου αὐγαί,
ἀγγελίαν μοι ἐνέγκατ',
ἰαχήσατε δ' οὐρανῷ,
καὶ παρὰ θρόνον ἀρχέταν,
γλαυκᾶ τ' ἐν Ἀθάνα.
μέλλω τᾶς πατριώτιδος γᾶς,
μέλλω περὶ τῶν δόμων,
ἱκέτας ὑποδεχθεὶς,
κίνδυνον πολιῷ τεμεῖν σιδάρῳ.
Δεινὸν μὲν πόλιν ὡς Μυκήνας
εὐδαίμονα, καὶ δορὸς
πολυαίνετον ἀλκᾶ,
μῆνιν ἐμᾷ χθονὶ κεύθειν.
κακὸν δ', ὦ πόλις, εἰ ξένους
ἵκτορας παραδώσομεν,
† καὶ λεύσιμον ἄλγος.

742. σύμμαχος
745. ἔστι δ'
750. φαεσίμβροτοι
761. πολυαινέτου
762. ἐμὲ χθονὶ
764. ἱκτῆρας
765. καὶ λεύσιμον Αργος.

significare videtur, ωστε εμε τροπην
Ευρυσθεως θεινα; ut Eurystheum in fugam
verterem.

ignavus est ad sustinendam hastam

θρονον αρχετον dicitur ut δωμα τυραννον.
per regiam sedem
et ~~ad~~ apud castam minervam, i.e. per templum minerv

activo sensu pro υποδεξαμενος —

periculum secare to decide the danger, the
dangerous contest

πολεα consilio

dirum quidem est
in animo habere

lapidatam calamitatem, the herald had
before threatened the sons of Hercules with the punish
of being stoned to death.

ειτ' pro ειτε, sive θεοι subauditur

Dea veneranda

abige atio, πορευω transveho

hastâ pugnaturum

me expelli ex mearum aedium atriis

φθινας, αδος, η. decrescens — a ultima dies mensium

~~abscondit, negligit forsan~~
non celebratione caret

We on each moon's concluding day
To thee our public homage pay.

ventoso in colle, i.e. in Acropoli —

Ex esti ululatus resonant ad nocturnos plausus pedum

virgineorum

uti liber fias propter hos nuncios

difficultate

Ζεύς μοι ξύμμαχος, οὐ φοβοῦμαι.
Ζεύς μοι χάριν ἐνδίκως
ἔχει. οὔ ποτε θνατῶν
† ἥσσονές ποτ' ἂν, εἴτ' ἐμοῦ φανοῦνται.=
Ἀλλ' ὦ πότνια, (τὸ γὰρ οὔδας 770
γᾶς σὸν, καὶ πόλις, ἃς σὺ μάτηρ,
δέσποινά τε καὶ φύλαξ)
πόρευσον ἄλλα τὸν οὐ δικαίως
τᾷδ' ἐπάγοντα δορύσσοντα
στρατὸν Ἀργόθεν. οὐ γὰρ ἐμᾷ γ' ἀρετᾷ 775
δίκαιός εἰμ' ἐκπεσεῖν μελάθρων.=
Ἀλλ' ἐπὶ σοὶ πολύθυτος ἀεὶ
τιμὰ κραίνεται, (οὐδὲ κεύθει
μηνῶν φθινὰς ἀμέρα)
νέων τ' ἀοιδαὶ, χορῶν τε μολπαί. 780
ἀνεμόεντι δέ γ' ἐπ' ὄχθῳ,
ὁλολύγματα παννυχίοις ὕπο παρ-
θένων ἰαχεῖ ποδῶν κρότοισι.=

ΘΕ. Δέσποινα, μύθους σοί τε συντομωτάτους
κλύειν, ἐμοί τε τούσδε καλλίστους φέρω, 785
νικῶμεν ἐχθροὺς, καὶ τροπαῖ' ἱδρύεται,
παντευχίαν ἔχοντα πολεμίων σέθεν.

ΑΛ. Ὦ φίλταθ', ἥδε σ' ἡμέρα διήλασεν
ἠλευθερῶσθαι τοῖσδε τοῖς ἀγγέλμασι.
μιᾶς δέ μ' οὔπω ξυμφορᾶς ἐλευθεροῖς. 790
φόβος γὰρ εἴ μοι ζῶσιν, οὓς ἐγὼ θέλω.

770. σὸν γὰρ οὔδας
771. μήτης,
773. πόρευσον, ἀλλὰ
774. τὰ δ' ἐπάγοντα
777. ἀλλ' ἐπεὶ σοὶ πολύθυτος αἰεὶ
780. ναῶν τ' ἀοιδαὶ,
783. κρότοισιν.
785. ἐμοί τε τῷδε
786. τρόπαι'
788. ἥδέ σ'
790. συμφορᾶς

ΘΕ. Ζῶσιν, μέγιστόν γ' εὐκλεεῖς κατὰ στρατόν.
ΑΛ. † Ὁ μὲν γέρων οὐκ ἔστιν Ἰόλεως ὅδε;
ΘΕ. Μάλιστα, πράξας γ' ἐκ θεῶν κάλλιστα δή.
ΑΛ. Τί δ' ἔστι; μῶν τι κεδνὸν ἠγωνίζετο; 795
ΘΕ. Νέος μεθέστηκ' ἐκ γέροντος αὖθις αὖ.
ΑΛ. Θαυμάστ' ἔλεξας. ἀλλά σ' εὐτυχῆ φίλων
μάχης ἀγῶνα πρῶτον ἀγγεῖλαι θέλω.
ΘΕ. Εἷς μου λόγος σοι πάντα σημανεῖ τάδε.
ἐπεὶ γὰρ ἀλλήλοισιν ὁπλίτην στρατὸν 800
κατὰ στόμ' ἐκτείνοντες ἀντετάξαμεν,
ἐκβὰς τεθρίππων Ὕλλος ἁρμάτων πόδα,
ἔστη μέσοισιν ἐν μεταιχμίοις δορὸς,
κἄπειτ' ἔλεξεν, Ὦ στρατήγ', ὃς Ἀργόθεν
ἥκεις, τί τήνδε γαῖαν οὐκ εἰάσαμεν 805
* * * * * * * * * * * * * ×××
καὶ τὰς Μυκήνας οὐδὲν ἐργάσει κακὸν,
ἀνδρὸς στερήσας. ἀλλ' ἐμοὶ μόνος μόνῳ
μάχην ξυνάψας, ἢ κτανὼν, ἄγου λαβὼν
τοὺς Ἡρακλείους παῖδας, ἢ θανὼν, ἐμοὶ
τιμὰς πατρῴους, καὶ δόμους ἔχειν ἄφες.— 810
στρατὸς δ' ἐπήνεσ', εἷς τ' ἀπαλλαγὰς πόνων
καλῶς λελέχθαι μῦθον, εἷς τ' εὐψυχίαν.
ὁ δ' οὔτε τοὺς κλύοντας αἰδεσθεὶς λόγων,
οὔτ' αὐτὸς αὐτοῦ δειλίαν, στρατηγὸς ὢν,
ἐλθεῖν ἐτόλμησ' ἐγγὺς ἀλκίμου δορὸς, 815

to face

793. F. ὁ μὲν γέρων οὖν ἔστιν Ἰόλεως ἔτι;
794. πράξας δ'
795. τίδ' ἐστι;
799. σημαίνει
803. ἔστη
805. ἥκεις ἐπὶ τήνδε γαῖαν, οὐκ εἴα σὰ μὲν
Ib. Lacunam post hunc versum non indicat Aldus.
806. ἐργάσῃ
808. μάχῃ συνάψας,
813. δδ'——λόγῳ,

ουν see notes. Solaus hic noster

praeclarum (facinus) in praelio fecit

factus est

extendentes

efferens pedem

exercitûs instructi

Και Τὰς Μυκηνας αυθις ειρηνην αγειν. Ηxxx

pro ενας ανδρος

ad fortis hastae certamen

de Macariæ sacrificio loquitur poeta.
humanis faucibus
sanguinem secundum, i.e. faustum, salutarem
sub clypeorum lateribus
quemlibet vestrûm opem ferre
~~ne quis velus dedecoraret~~
magno sonitu
sonitum clypeorum fremuisse
concussionem impetus
pes collatus pedi
i.e. μαχη ην κρατερα
erant exhortationis hæc verba
οικουντες subauditum

ἀλλ' ἦν κάκιστος. εἶτα τοιοῦτος γεγὼς,
τοὺς Ἡρακλείους ἦλθε δουλώσων γόνους.
Ὕλλος μὲν οὖν ἀπῴχετ' εἰς τάξιν πάλιν.
μάντεις δ' ἐπειδὴ μονομάχου δι' ἀσπίδος
διαλλαγὰς ἔγνωσαν οὐ τελουμένας, 820
ἔσφαζον, οὐκ ἔμελλον, ἀλλ' ἀφίεσαν
λαιμῶν βροτείων εὐθὺς οὔριον φόνον.
οἱ δ' ἅρματ' εἰσέβαινον, οἱ δ' ὑπ' ἀσπίδων
πλευροῖς ἔκρυπτον πλεύρ'. Ἀθηναίων δ' ἄναξ
στρατῷ παρήγγειλ', οἷα χρὴ τὸν εὐγενῆ, 825
Ὦ ξυμπολῖται, τῇ τε βοσκούσῃ χθονὶ,
καὶ τῇ τεκούσῃ, νῦν τιν' ἀρκέσαι χρεών.—
ὁ δ' αὖ τό τ' Ἄργος μὴ καταισχῦναι θέλων,
καὶ τὰς Μυκήνας, ξυμμάχους ἐλίσσετο.
ἐπεὶ δ' ἐσήμην' ὄρθιον Τυρσηνικῇ 830
σάλπιγγι, καὶ ξυνῆψαν ἀλλήλοις μάχην,
πόσον τίν' αὐχεῖς πάταγον ἀσπίδων βρέμειν,
πόσον † τιναγμὸν, οἰμωγήν θ' ὁμοῦ;
τὰ πρῶτα μέν νυν πίτυλος Ἀργείου δορὸς
ἐρρήξαθ' ἡμᾶς, εἶτ' ἐχώρησαν πάλιν. 835
τὸ δεύτερον δὲ, ποὺς ἐπαλλαχθεὶς ποδὶ,
ἀνὴρ δ' ἐπ' ἀνδρὶ στὰς, ἐκαρτέρει μάχη.
πολλοὶ δ' ἔπιπτον. ἦν δὲ τοῦ κελεύσματος,
Ὦ τὰς Ἀθήνας, ὦ τὸν Ἀργείων γύην
σπείροντες, οὐκ ἀρήξετ' αἰσχύνην πόλει;— 840
μόλις δὲ, πάντα δρῶντες, οὐκ ἄτερ πόνων,

823. οἷδ' bis
824. πλευραῖς ἔκρυπτον
828. ὃδ' αὐτὸ τἄργος μὴ καταισχύναι θέλων,
829. συμμάχους
830. ἐσήμην'
831. συνῆψαν
833. πόσον τινὰ τιναγμὸν,
834. τὰ πρῶτα μὲν νῦν
837. ἐκαρτέρει μάχη.

ἐτρεψάμεσθ' Ἀργεῖον εἰς φυγὴν δόρυ.
κἀνταῦθ' ὁ πρέσβυς Ἕλλον ἐξορμώμενον
ἰδὼν, ὀρέξας ἱκέτευσε δεξιὰν
Ἰόλαος, ἐμβῆσαί νιν ἵππειον δίφρον.
λαβὼν δὲ χερσὶν ἡνίας, Εὐρυσθέως
πώλοις ἐπεῖχε. τἀπὸ τοῦδ' ἤδη κλύων
λέγοιμ' ἂν ἄλλων, δεῦρο δ' αὐτὸς εἰσιδών.
Παλληνίδος γὰρ σεμνὸν ἐκπερῶν πάγον
δίας Ἀθάνας, ἅρμ' ἰδὼν Εὐρυσθέως,
ἠράσαθ' Ἥβῃ Ζηνί θ', ἡμέραν μίαν
νέος γενέσθαι, κἀποτίσασθαι δίκην
ἐχθρούς. κλύειν δὴ θαύματος πάρεστί σοι.
δισσὼ γὰρ ἀστέρ' ἱππικοῖς ὑπὸ ζυγοῖς
σταθέντ', ἔκρυψαν ἅρμα λυγαίῳ νέφει.
σὸν δὴ λέγουσι παῖδά θ' οἱ σοφώτεροι,
Ἥβην θ'. ὁ δ' ὄρφνης ἐκ δυσαιθρίου νέων
βραχιόνων ἔδειξεν ἡβητὴν τύπον.
αἱρεῖ δ' ὁ κλεινὸς Ἰόλεως Εὐρυσθέως
τέτρωρον ἅρμα πρὸς πέτραις Σκειρωνίσι,
δεσμοῖς τε δήσας χεῖρας, ἀκροθίνιον
κάλλιστον ἧκει τὸν στρατηλάτην ἄγων,
τὸν ὄλβιον πάροιθε. τῇ δὲ νῦν τύχῃ,
βροτοῖς ἅπασι λαμπρὰ κηρύσσει μαθεῖν,
τὸν εὐτυχεῖν δοκοῦντα μὴ ζηλοῦν, πρὶν ἂν
θανόντ' ἴδῃ τις, ὡς ἐφήμεροι τύχαι.

ΧΟ. Ὦ Ζεῦ τροπαῖε, νῦν ἐμοὶ δεινοῦ φόβου

843. Αργείων εἰς φυγὴν δόρυ;
845. F. ἵππιον
848. λέγοι μὲν ἄλλος,
854. F. ἐπὶ ζυγοῖς
856. παῖδά γ'
857. ἐκδὺς αἰθρίου,
859. ὁ κλεινὸς πόλεως
860. σκειρωνίσιν.
863. πάροιθεν.

instabat

hactenus

Quae in vico Atticae colitur, cui Pallene nomen.
a small town in Attica, between Athens &
Marathon

Hebe

2 m. melius.

obscurâ nube

your Son. Hercules

ab atheriâ caligine

juvenilem notam

Scironian rocks

spolium pulcherrimum

quotidianas mutationes habet fortuna

trophaeorum autor.

in possessionem ibitis agri hæreditarii

Quanam occultâ sapientiâ, what wise purpose concealing.

Ut cum oculis videres, et imperantem licet nunc ~~de~~ tuæ manûs imperio subjectum — see notes

Alii, activam pro passivâ accipiunt victum

ἔξευξα, constrinxi

× εἰη. supplendum est, quanquam ἐστι convenientius esset.

adsit modo dulcis gratia fistulæ

ἐλεύθερον πάρεστιν ἦμαρ εἰσιδεῖν.

ΑΛ. Ὦ Ζεῦ, χρόνῳ μὲν τἄμ' ἐπεσκέψω κακά,
χάριν δ' ὅμως σοι τῶν πεπραγμένων ἔχω. 870
καὶ παῖδα τὸν ἐμὸν πρόσθεν οὐ δοκοῦσ' ἐγὼ
θεοῖς ὁμιλεῖν, νῦν ἐπίσταμαι σαφῶς.
ὦ τέκνα, νῦν δή, νῦν ἐλεύθεροι πόνων,
ἐλεύθεροί τε τοῦ κακῶς ὀλουμένου
Εὐρυσθέως ἔσεσθε, καὶ πόλιν πατρὸς 875
ὄψεσθε, κλήρους τ' ἐμβατεύσετε χθονὸς,
καὶ θεοῖς πατρῴοις θύσεθ'. ὧν ἀπειργμένοι,
ξένοι πλανήτην εἶχετ' ἄθλιον βίον.
ἀτὰρ τί κεύθων Ἰόλεως σοφόν ποτε,
Εὐρυσθέως ἐφείσαθ', ὥστε μὴ κτανεῖν; 880
λέξον. παρ' ἡμῖν μὲν γὰρ οὐ σοφὸν τόδε,
ἐχθροὺς λαβόντα, μὴ ἀποτίσασθαι δίκην.

ΘΕ. Τὸ σὸν προτιμῶν, ὡς νιν ὀφθαλμοῖς ἴδοις
† κρατοῦντα, καὶ σῇ δεσποτούμενον χερί.
οὐ μὴν ἑκόντα γ' αὐτὸν, ἀλλὰ πρὸς βίαν, 885
ἔζευξ' ἀνάγκη. καὶ γὰρ οὐκ ἐβούλετο
ζῶν εἰς σὸν ἐλθεῖν ὄμμα, καὶ δοῦναι δίκην.
ἀλλ' ὦ γεραιὰ, χαῖρε, καὶ μέμνησ' ὁμοῦ,
ὃ πρῶτον εἶπας, ἡνίκ' ἠρχόμην λόγου,
ἐλευθερώσειν μ'. ἐν δὲ τοῖς τοιοῖσδε χρὴ 890
ἀψευδὲς εἶναι τοῖσι γενναίοις στόμα.=

ΧΟ. Ἐμοὶ χορὸς μὲν ἡδὺς, εἰ
λίγεια λωτοῦ χάρις ἐνὶ δαιτὶ,
εἴη τ' εὔχαρις Ἀφροδίτα.

874. ἐλεύθεροι δὲ
876. κλήρους δ' ἐμβατεύσεσθε
879. ἀτὰρ τὶ
880. κτανεῖν,
884. χερὶ,
886. ἔζευξ' ἀνάγκη.
888. μέμνησό μου,
890. ἐλευθέρωσόν μ'.
893. ἐνὶ δαὶ,
894. εἴη δ'

τερπνὸν δέ τι καὶ φίλων ἄρ'
εὐτυχίαν ἰδέσθαι
τῶν πάρος οὐ δοκούντων.
πολλὰ γὰρ τίκτει
μοῖρα τελεσσιδώτειρ',
αἰών τε Κρόνου παῖς.=
Ἔχεις ὁδόν τιν', ὦ πόλις,
δίκαιον, (οὐ χρή ποτε τόδ' ἀφελέσθαι)
τιμᾶν θεούς. ὁ δὲ †μὴ φάσκων,
ἐγγὺς μανίαν ἐλαύνει,
δεικνυμένων ἐλέγχων
τῶνδ'. ἐπίσημα γάρ τοι
θεὸς παραγγέλλει,
τῶν ἀδίκων παραιρῶν
φρονήματος ἀεί.=
Ἔστιν ἐν οὐρανῷ βεβακὼς
τεὸς γόνος, ὦ γεραιά,
(φεύγω λόγον, ὡς τὸν Ἅιδα
δόμον κατέβα, πυρὸς
δεινᾷ φλογὶ σῶμα δαισθεὶς)
Ἥβας τ' ἐρατὸν χροΐζει
λέχος χρυσέαν κατ' αὐλάν.
ὦ Ὑμέναιε, δισσοὺς
παῖδας Διὸς ἀξίωσας.=
Ξυμφέρεται τὰ πολλὰ πολλοῖς.
καὶ γὰρ πατρὶ τῶνδ' Ἀθάναν

901. ὁδόν τινα
904. μανιῶν
909. αἰεί.
911. θεὸς γόνος.
912. φεύγει——ἀΐδα
914. δαϊσθεὶς,
918. ἠξίωσας.
919. συμφέρεται

Qui nullo antea in numero habebantur
vel ut Heathio placet —
Qui non antea felices vedebantur
quae res ad finem perducit.
tollere, delere δεκαιος. ο.και.η.
qui aliter sentit
these proofs being so clear, cum manifes
sint argumenta haec —
minuens superbiam

δαιω uro
contrectat, enjoys

Hercules et Hebe
honorasti
congruunt

cessavit

προ. i.e. -περα- supra jus

putavit

i.e. καταφρονων της τυχης

mutavit

statuebant

ea felici infelicem videre

converte

viventem, ubi nunc est,

λέγουσ' ἐπίκουρον εἶναι.
καὶ τούσδε θεᾶς πόλις
καὶ λαὸς ἔσωσ' ἐκείνας.
ἔσχεν δ' ὕβρις ἀνδρὸς, ᾧ θυ-
μὸς ἦν πρὸ δίκας βίαιος. 925
μή ποτ' ἐμοὶ φρόνημα,
ψυχά τ' ἀκόρεστος εἴη.=

ΑΓ. Δέσποιν', (ὁρᾶς μέν, ἀλλ' ὅμως εἰρήσεται)
Εὐρυσθέα σοι τόνδ' ἄγοντες ἥκομεν,
ἄελπτον ὄψιν, τῷδέ τ' οὐχ ἧσσον τυχεῖν. 930
οὐ γάρ ποτ' ηὔχει χεῖρας ἵζεσθαι σέθεν,
ὅτ' ἐκ Μυκηνῶν πολυπόνοις ξὺν ἀσπίσιν
ἔστειχε, μείζω τῆς τύχης φρονῶν πολὺ,
πέρσων Ἀθήνας. ἀλλὰ τὴν ἐναντίαν
δαίμων ἔθηκε, καὶ μετέστησεν τύχην. 935
Ὕλλος μὲν οὖν, ὅ τ' ἐσθλὸς Ἰόλεως, βρέτας
Διὸς τροπαίου καλλίνικον ἵσταταν.
ἐμοὶ δὲ πρὸς σὲ τόνδ' ἐπιστέλλουσ' ἄγειν,
τέρψαι θέλοντες σὴν φρένα. ἐκ γὰρ εὐτυχοῦς
ἥδιστον ἐχθρὸν ἄνδρα δυστυχοῦνθ' ὁρᾶν. 940

ΑΛ. Ὦ μῖσος, ἥκεις; εἶλέ σ' ἡ δίκη χρόνῳ;
πρῶτον μὲν οὖν μοι δεῦρ' ἐπίστρεψον κάρα,
καὶ τλῆθι τοὺς σοὺς προσβλέπειν ἐναντίον
ἐχθρούς. κρατεῖ γὰρ νῦν γε, κοὐ κρατεῖς ἔτι.
ἐκεῖνος εἶ σὺ (βούλομαι γὰρ εἰδέναι) 945
ὃς πολλὰ μὲν τὸν ὄνθ' ὅπου 'στὶ νῦν ἐμὸν

924. ἔσχε δ' ὕβρεις
925. βιαίως,
930. τῶνδέ τ'
932. πολυπόνων σὺν ἀσπίσιν
935. μετέστησε τύχας.
937. ἔστασαν.
943. ἐναντίους
944. κρατῇ γὰρ
945. ἐκεῖνος εἶ σύ;

παῖδ' ἠξίωσας, ὦ πανοῦργ', ἐφυβρίσαι;
τί γὰρ σὺ κεῖνον οὐκ ἔτλης καθυβρίσαι;
ὃς καὶ παρ' Αἴδην ζῶντά νιν κατήγαγες,
ὕδρας λέοντας τ' ἐξαπολλύναι λέγων
ἔπεμπες. ἄλλα δ' οἷ' ἐμηχανῶ κακὰ,
σιγῶ. μακρὸς γὰρ μῦθος ἂν γένοιτό μοι.
κοὐκ ἤρκεσέν σοι ταῦτα τολμῆσαι μόνον,
ἀλλ' ἐξ ἁπάσης κἀμὲ καὶ τέκν' Ἑλλάδος
ἤλαυνες, ἱκέτας δαιμόνων καθημένους,
τοὺς μὲν γέροντας, τοὺς δὲ νηπίους ἔτι.
ἀλλ' ἠῦρες ἄνδρας, καὶ πόλισμ' ἐλεύθερον,
οἵ σ' οὐκ ἔδεισαν. δεῖ σε κατθανεῖν κακῶς.
καὶ κερδανεῖς ἅπαντα. χρὴν γὰρ οὐχ ἅπαξ
θνήσκειν σε, πολλὰ πήματ' ἐξειργασμένον.

ΑΓ. Οὐκ ἔστιν ὅσιον τόνδε σοι κατακτανεῖν.

ΑΛ. Ἄλλως ἄρ' αὐτὸν αἰχμάλωτον εἵλομεν.
εἴργει δὲ δὴ τίς τόνδε μὴ θανεῖν νόμος;

ΑΓ. Τοῖς τῆσδε χώρας προστάταισιν οὐ δοκεῖ.

ΑΛ. Τί δὴ τόδ'; ἐχθροὺς τοισίδ' οὐ καλὸν κτανεῖν;

ΑΓ. Οὐχ ὄντιν' ἄν γε ζῶνθ' ἕλωσιν ἐν μάχῃ.

ΑΛ. Καὶ ταῦτα δόξαν θ' Ἕλλος ἐξηνέσχετο;

ΑΓ. Χρὴν δ' αὐτὸν, οἶμαι, τῇδ' ἀπιστῆσαι χθονί.

ΑΛ. Χρὴν τόνδε μὴ ζῆν, μὴ δ' ὁρᾶν φάος τόδε.

ΑΓ. Τότ' ἠδικήθη πρῶτον οὐ θανὼν ὅδε.

947. ἐφυβρίσαι.
948. ἐφυβρίσαι,
951. ἔπεμπες;
957. ἀλλ' εὗρες
959. χρὴ γὰρ
961. Chori perſonam praefigit Aldus. Sic etiam vv. 964. 966. 968. 970. 972. 974.
Π. οὐκ ἔστ' ἀνυστὸν,
962. Nuntii perſonam prae Aldus. Sic etiam vv. 967. 969. 971.
Π. εἵλομεν;
965. τί δὴ τόδ', ἐχθροὺς τοῖσι
967. δόξαν θ'
969. μήδ' ὁρᾶν φάος ἔτι.

contumeliâ afficere

Hydras
mandans

rectum

hoc decretum probavit?

Att. pro ανεσχετο, ab ανασχω

contradicere, repugnare, hac per
ironiam dicuntur

τοτε in ipsâ acie

ηδικηθη, he had not justice done him
injuste absolutus est.

interficiet

quanquam et me aliquam reputo.

et animo concipientem majora

odium

adulaturum esse

in crimen timiditatis ullius incurrere

consobrinus, see notes —

cognatus

Χρῆσω volo, volebam

decrevi certare

excogitator

multa peperi noctu considens perpetuo

brooding over it constantly by night.

ΑΛ. Οὐκ οὖν ἔτ' ἐστὶν ἐν καλῷ δοῦναι δίκην;
ΑΓ. Οὐκ ἔστι, ταῦτον ὅστις ἂν καταπτάνοι.
ΑΛ. Ἔγωγε. καίτοι φημὶ κἄμ' εἶναί τινα.
ΑΓ. Πολλὴν ἄρ' ἕξεις μέμψιν, εἰ δράσεις τόδε.
ΑΛ. Φιλῶ πόλιν τήνδ', (οὐδὲν ἀντιλεκτέον) 975
τοῦτον δ', ἐπείπερ χεῖρας ἦλθεν εἰς ἐμὰς,
οὐκ ἔστι θνητῶν ὅστις ἐξαιρήσεται.
πρὸς ταῦτα τὴν θρασεῖαν, ὅστις ἂν θέλῃ,
καὶ τὴν φρονοῦσαν μεῖζον ἡ γυναῖκα χρὴ,
λέξει. τὸ δ' ἔργον ταῦτ' ἐμοὶ πεπράξεται. 980
ΧΟ. Δεινόν τι, καὶ ξυγγνωστὸν, ὦ γύναι, σ' ἔχειν
νεῖκος πρὸς ἄνδρα τόνδε γιγνώσκω καλῶς.
ΕΥ. Γύναι, σάφ' ἴσθι μή με θωπεύσοντά σε,
μὴ δ' ἄλλο μηδὲν τῆς ἐμῆς ψυχῆς πέρι
λέξονθ', ὅθεν χρὴ δειλίαν ὀφλεῖν τινα. 985
ἐγὼ δὲ νεῖκος οὐκ ἑκὼν τόδ' ἠράμην,
οὐ δῆτα, σοὶ μὲν αὐτανέψιος γεγὼς,
τῷ σῷ δὲ παιδὶ συγγενὴς Ἡρακλέει.
ἀλλ' εἴτ' ἔχρῃζον, εἴτε μὴ, (θεὸς γὰρ ἦν)
Ἥρα με κάμνειν τήνδ' ἔθηκε τὴν νόσον. 990
ἐπεὶ δ' ἐκείνῳ δυσμένειαν ἠράμην,
κἄγνων ἀγῶνα τόνδ' ἀγωνιούμενος,
πολλῶν σοφιστὴς πημάτων ἐγιγνόμην,
καὶ πόλλ' ἔτικτον νυκτὶ συνθακῶν ἀεὶ,
ὅπως δηώσας καὶ κατακτείνας ἐμοὺς 995
ἐχθροὺς, τὸ λοιπὸν μὴ ξυνοικοίην φόβῳ,

971. οὐκοῦν ἔτ' ἐστιν—δίκην.
973. ἔγωγε καὶ τίφημι κἂν μεῖναί τινα;
978. ὅστις ἂν θέλοι,
981. συγγνωστὸν
982. γινώσκω
983. θωπεύσαντά σε,
985. ὄφλειν τινά.
987. ἤδη γε σοὶ μὲν
988. Ἡρακλεῖ.
993. ἐγινόμην,
994. σύνθακῶν
996. τολοιπὸν μὴ συνοικοίην

εἰδὼς μὲν οὐκ ἀριθμὸν, ἀλλ' ἐτητύμως
ἄνδρ' ὄντα τὸν σὸν παῖδα. καὶ γὰρ ἐχθρὸς ὢν,
ἀκούσεται τά γ' ἐσθλὰ, χρηστὸς ὢν ἀνήρ.
κείνου δ' ἀπαλλαχθέντος, οὐκ ἐχρῆν μ' ἄρα
μισούμενον πρὸς τῶνδε, καὶ ξυνειδότα
ἔχθραν πατρῴαν, πάντα κινῆσαι πέτρον,
κτείνοντα, κἀκβάλλοντα, καὶ τεχνώμενον;
τοιαῦτα δρῶντι, τἄμ' ἐγίγνετ' ἀσφαλῆ.
οὐκ οὖν σύ γ' ἂν λαβοῦσα τὰς ἐμὰς τύχας,
ἐχθροῦ λέοντος δυσμενῆ βλαστήματα
ἤλαυνες ἂν κακοῖσιν, ἀλλὰ σωφρόνως
εἴασας οἰκεῖν Ἄργος. οὔ τιν' ἂν πίθοις.
νῦν οὖν ἐπειδή μ' οὐ διώλεσαν τότε
πρόθυμον ὄντα, τοῖσιν Ἑλλήνων νόμοις
οὐχ ἁγνός εἰμι τῷ κτανόντι κατθανών.
πόλις τ' ἀφῆκε σωφρονοῦσα, τὸν θεὸν
μεῖζον τίουσα τῆς ἐμῆς ἔχθρας πολύ.
προσεῖπας, ἀντήκουσας. ἐντεῦθεν δὲ χρὴ
τὸν προστρόπαιον, τόν τε γενναῖον καλεῖν.
οὕτω γε μέν τοι τἄμ' ἔχει. θανεῖν μὲν οὐ
χρήζω, λιπὼν δ' ἂν οὐδὲν ἀχθοίμην βίον.

ΧΟ. Παραινέσαι σοι σμικρὸν, Ἀλκμήνη, θέλω,
τὸν ἄνδρ' ἀφεῖναι τόνδ', ἐπεὶ πόλει δοκεῖ.

ΑΛ. Τί δ' ἢν θάνῃ τε, καὶ πόλει πιθώμεθα;

ΧΟ. Τὰ λῷστ' ἂν εἴη. πῶς τάδ' οὖν γενήσεται;

ΑΛ. Ἐγὼ διδάξω ῥᾳδίως. κτανοῦσα γὰρ
τόνδ', εἶτα νεκρὸν τοῖς μετελθοῦσιν φίλων

999. ἀκούσεταί γ' ἐσθλὰ,
1003. τεχνώμενον.
1004. τἀμὰ γίγνετ'
1005. οὐκοῦν σύγ' ἀναλαβοῦσα
1006. δυσγενῆ
1011. F. κατθανεῖν.
1014. πρὸς ἄγ' εἶπας,
1017. ἀχθοίην
1018. μικρὸν
1020. τίδ' ἂν θάνητε, καὶ πειθώμεθα;

unum e multis, numerus. sic Hor:

Nos numerus sumus.

amoto

patienter

i.e. ἕτοιμον, mori paratum. vel notes -

Non ero pavus illi, qui me interfecerit -

discreetly

Nunc autem licet supplicem et timidum me vocan

vel. notes, γίνναιον fortem, sed per ironiam, timid

non dolebo

te parumper admonere

amicus

Quod ad corpus, I will not disobey this land.

to thee I sue not

καταιδεομαι, religioni habeut interficere

ubi est fatale

Editiones aliquae Δικας

Palleniam Maid, Minerva

immemores

tales hospites jam defenditis

Χοαι inferiae, libamina.

supplendum δως, vel σπεισης

δώσω. τὸ γὰρ σῶμ' οὐκ ἀπιστήσω χθονί.
οὗτος δὲ δώσει τὴν δίκην θανὼν ἐμοί. 1025
Κτεῖν', οὐ παραιτοῦμαί σε. τήνδε δὲ πτόλιν,
ἐπεί μ' ἀφῆκε, καὶ κατηδέσθη κτανεῖν,
χρησμῷ παλαιῷ Λοξίου δωρήσομαι,
ὃς ὠφελήσει μεῖζον ἢ δοκεῖν, χρόνῳ.
θανόντα γάρ με θάψετ', οὗ τὸ μόρσιμον, 1030
Δίας πάροιθε παρθένου Παλληνίδος.
καὶ σοὶ μὲν εὔνους, καὶ πόλει σωτήριος
μέτοικος ἀεὶ κείσομαι κατὰ χθονὸς,
τοῖς τῶνδε δ' ἐκγόνοισι πολεμιώτατος,
ὅτ' ἂν μόλωσι δεῦρο σὺν πολλῇ χερὶ, 1035
χάριν προδόντες τήνδε. τοιούτων ξένων
προύστητε. πῶς οὖν ταῦτ' ἐγὼ πεπυσμένος
δεῦρ' ἦλθον, ἀλλ' οὐ χρησμὸν ἠδούμην θεοῦ;
Ἥραν νομίζων θεσφάτων μείζω πολὺ,
κοὐκ ἂν προδοῦναί μ'. ἀλλὰ μήτε μοι χοὰς, 1040
μήθ' αἷμ' ἑάσῃς εἰς ἐμὸν στάξαι τάφον.
κακὸν γὰρ αὐτοῖς νόστον ἀντὶ τῶνδ' ἐγὼ
δώσω. διπλοῦν δὲ κέρδος ἕξετ' ἐξ ἐμοῦ.
ὑμᾶς τ' ὀνήσω, τούσδε τε βλάψω θανών.
ΑΛ. Τί δῆτα μέλλετ', (εἰ πόλει σωτηρίαν 1045
κατεργάσασθαι τοῖσί τ' ἐξ ὑμῶν χρεὼν)
κτείνειν τὸν ἄνδρα τόνδ', ἀκούοντες τάδε;
δείκνυσι γὰρ κέλευθον ἀσφαλεστάτην.
ἐχθρὸς μὲν ἀνὴρ, ὠφελεῖ δὲ κατθανών.

1026. τήνδε δὴ πόλιν
1029. μεῖζον' ἢ δοκεῖν,
1031. δίκας πάροιθε
1038. ἠρόμην θεοῦ.
1039. νομίζω
1040. μήτέ μοι
1041. στάξαι τόπον.
1044. τούσδέ τε
1046. ἐξ ἡμῶν
1047. τάδε.
1049. ἀνὴρ,

κομίζετ' αὐτὸν, δμῶες. εἶτα χρὴ † κυσὶν
δοῦναι κτανόντας. μὴ γὰρ ἐλπίσῃς, ὅπως 1050
αὖθις πατρῴας ζῶν ἐμ' ἐκβαλεῖς χθονός.=

ΧΟ. Ταῦτα δοκεῖ μοι. στείχετ', ὀπαδοί.
τὰ γὰρ ἐξ ἡμῶν,
καθαρῶς ἔσται βασιλεῦσι.= 1055

1050. F. εἶτα χρὴ πυρὶ 1055. βασιλεῦσιν.

regibus nostris inculcatum erit

ANNOTATIONES

IN EURIPIDIS HERACLIDAS.

1. Τοῦτο μοι δεδογμένον (δεδεγμένον Trincavellus) Stobaeus X. p. 126. Gesn. ubi leguntur quatuor primi hujus fabulae versus. Quinti initium in sua ed. addidit Grotius.

2. Distinctio quam post δίκαιος habet etiam Aldus, significat verba τοῖς φίλας non cum δίκαιος sed cum φέρυκε conjungenda esse. Vertit Brodaeus, *Ad cognatos affinesque suos juvandos natus est.* Melius Gesnerus ad Stobaeum, *Quod vir justus natus sit in proximi commodum.* Ubi vocabulum *proximi* eodem sensu accipiendum est, quo dicitur in Latina librorum utriusque foederis versione, *Diliges proximum tuum sicut te ipsum.* De quo consulendus omnino Schleusnerus v. Πλησίον. Iolai igitur secta fuit, ut Catonis, *Non sibi, sed toti genitum se credere mundo*, praecipue vero patriae et amicis. Ita Iphigenia apud nostrum Iph. A. 1385. Καὶ γὰρ οὐχ οὕτω τι λίαν ἐμὲ φιλοψυχεῖν χρεών. Πᾶσι γάρ μ' Ἕλλησι κοινὴν ἔτεκες, οὐκ ἐμοὶ μόνῃ. Ita scribendum esse priorem versum satis constat ex El. 1105.

3. Εἰς τὸ κέρδος ἀνειμένον. *Propensum in lucrum* plerique interpretes. Malim, *lucro deditum.* Milites Ægyptios τοὺς ἐς τὸν πόλεμον ἀνειμένους appellat Herodotus II. 167. Paullo ante c. 165. verba ἀνέονται (malim ἀνέαται) ἐς τὸ μάχιμον eodem sensu usurpantur. Apud eundem VII. 103. qui libertate fruuntur ἀνειμένοι ἐς τὸ ἐλεύθερον (in aliis libris ἐλευθέριον) dicuntur. Adde verba ἀνιέναι ἑωυτὸν ἐς παιγνίην, *dare se ludo*, II. 173. Quae loca affero propter praepositionem εἰς verbo ἀνιέναι subjectam. Cujus constructionis alterum exemplum apud Atticos poëtas haud reperi.

4. Φίλοις τ' ἄχρηστος Stobaeus. Omnino retinenda vulgata scriptura. Solent enim plerumque tragici in hujusmodi sententiis publica et privata officia distinguere. Ita noster Antiopa fr. 11. Ὁ δ' ἥσυχος, φίλοισί τ' ἀσφαλὴς φίλος, Πόλει τ' ἄριστος. Ibid. fr. 29. Ἄργος μὲν οἴκοις (f. ἀστοῖς) καὶ

πόλει γενήσεται, Φίλοισι δ' οὐδείς. Noſtro loco verba καὶ ξυναλλάσσειν βαρὺς de privatae vitae officiis accipienda ſunt. Συναλλάσσειν enim *commercium cum aliquo habere* ſignificat. Recte Portus, *et in vitae commercio gravis.*

Ibid. Συναλλάξαι Stobaeus. Quae varietas vulgata ſcriptura nihilo deterior eſt. Ἀναγκάζειν pro ἀναγκάσαι in fine ſenarii habet Aldus in Hippol. 922.

5. Aeſch. Prom. 336. ἔργῳ κοὐ λόγῳ τεκμαίρομαι.

6. Αἰδοῖ. *Prae pudore* omnes interpretes. Meliorem interpretationem ſuppeditabit ipſe poëta Suppl. 909. Ἐκ τῶνδε μὴ θαύμαζε τῶν εἰρημένων, Θησεῦ, πρὸ πύργων τοὐσδε τολμῆσαι θανεῖν. Τὸ γὰρ τραφῆναι μὴ κακῶς, αἰδῶ φέρει. Αἰσχύνεται δὲ τἀγάθ' ἀσκήσας ἀνὴρ, Κακὸς κεκλῆσθαι πᾶς τις.

7. Ἥσυχον ναίειν P. E. Ἥσυχον μένειν apud noſtrum legitur infra v. 478. ἥσυχοι θάσσουσι Hec. 35. μένειν, ἥσυχον ibid. 901. οὐ μενοῦμεν ἥσυχοι Iph. T. 1434. μένουσα ἥσυχος Tro. 985. (ubi legendum οὓς ἂν μένουσ' ἂν) ἥσυχος θάσσων Bacch. 622. ἥσυχοι καθώμεθα Hel. 1090. ἥσυχον εὕδειν apud incertum Rheſ. 123. ἥσυχος θακεῖ apud Soph. Aj. 325. Hinc noſtro loco ἥσυχον pro ἡσύχως repoſui. Adverbia et adjectiva ſaepe commutari monuit Porſonus ad Hec. 979. ubi κρύφιος pro κρυφίως edidit. Vide etiam noſtrae fabulae vv. 181. 544. 551. 925. Ἡσύχως pro ἥσυχος in Med. 550. habent membranae Pariſienſes, in Suppl. 305. edd. omnes. Sed erit fortaſſe qui noſtro loco ἡσύχῳ ναίειν malit, utpote ſcripturam vulgatae propiorem. Nec male, modo recte ſe habeat dativus in Alc. 890. ἐξὸν ἀτέκνοις Ἀγάμοις τ' εἶναι διὰ παντός. Sed apud Atticos longe uſitatior eſt accuſativus, quem in Alceſtide agnoſcit Graecus interpres. Ceterum liceat mihi, dum de voce ἥσυχος agitur, locum ex Euripidis Bacchis, quem in indice omiſit Beckius, paullo emendatiorem quam vulgo legitur exhibere. V. 635. πρὸς θεὸν γὰρ, ὢν ἀνὴρ, Εἰς μάχην ἐλθεῖν ἐτόλμ'. ἥσυχος δ' ἐκ βάκχας ἄγων Δωμάτων ἥκω πρὸς ὑμᾶς, Πενθέως οὐ φροντίσας. Metrum eſt trochaicum. Ἐτόλμησ' recte dedit Barneſius, conſentiente altero codicum a Muſgravio collatorum, quorum alter ἐτόλμησεν habet, quod eodem redit. Praeterea αὐτὸς pro ἥσυχος dedit Barneſius, ὠκὺ malebat Muſgravius. Legendum, ἥσυχος δ' ἐκ βασιλικῶν Δωμάτων ἥκω πρὸς ὑμᾶς. Verba ſunt Bacchi ex Penthei regia exeuntis. Eadem verba, βασιλικῶν ἐκ δωμάτων, leguntur in El. 306.

8. Πλεῖστον P. E. Noſter Alc. 967. Πλεῖστον ἀψάμενος λόγων.

Ibid. Ἡρακλέει hic et infra v. 988. dedi ex monitu Porſoni ad Med. 675.

10. Τὰ κείνου diviſim primus edidit Barneſius.

11. Αὐτὸς δεόμενος σωτηρίας. Ridet haec Ariſtophanes Eccl.

412. Ὁρᾶτε μέν με δεόμενον σωτηρίας Τετραστατήρου καὐτόν. ἀλλ' ὄμως ἐρῶ, Ὡς τὴν πόλιν καὶ τοὺς πολίτας σώσετε. Idem Eq. 214. Τάραττε, καὶ χόρδευ' ὁμοῦ τὰ πράγματα. Schol. Παραῳδίας τρόπον. παραῴδησε γὰρ τὸν ἰαμβὸν ἐξ Ἡρακλειδῶν Εὐριπίδου. Nihil in noſtra fabula reperio, quod in comici ſenario παραῳδημένον videatur. Neſcio cujus Pamphili Heraclidas memorat Ariſtophanes Plut. 385. Picturane an tragoedia fuerint Pamphili Heraclidae incertum eſt. Grammaticorum conjecturas recenſet Scholiaſtes.

14. Ἀλλ' ἐξέδραν μιν Barneſius ex emendatione Scaligeri. Ἀλλ' ἐξέδραμεν Muſgravius ex emendatione Reiſkii. Tria ſunt verba ἀποδιδράσκω, διαδιδράσκω, ἐκδιδράσκω, quorum futura ſunt ἀποδράσομαι, διαδράσομαι, ἐκδράσομαι, aoriſti ἀπέδραν, διέδραν, ἐξέδραν. Praeter noſtrum locum, et Soph. Aj. 167. ubi legitur ἀπέδραν pro ἀπέδρασαν, nuſquam, quod ſciam, haec verba apud tragicos occurrunt. Ἐξεδίδρασκε, *effugiebat, effugere conabatur*, habet Ariſtoph. Veſp. 126. ἐκδιδράσκουσιν Thucydides I. 126. ἐκδιδρήσκει Ionice Herodotus VI. 24. 90. IX. 88. ἐκδρᾶσα Ariſtoph. Eccl. 55. ἐκδράντες Herod. IV. 148.

Ibid. Πόλις μὲν οἴχεται. *Patriam amiſimus.* BRODAEUS. Pulcherrime hunc verſum reddit Stiblinus, *Sed effugi, dejectis moenibus.*

16. Pro ἐξορίζοντες ſuſpicatur Barneſius [et nulla Barneſii mentione facta Toupius ad Longinum p. 323. ed. min.] legendum eſſe ἐξορισθέντες. Sed nihil opus. Ἐξορίζειν enim valet ἐξορίζειν ἑαυτόν. Sic ῥίψαι Cycl. 165. ἔπαλλε El. 435. κρύπτοντα Phoen. 1124. MUSGRAVIUS. Noſter Med. 433. διδύμους ὁρίσασα πόντου πέτρας. Noſtro loco participium praeteriti temporis ἐξορισθέντες ſententiae repugnat.

18. Ἐς ἡμᾶς edd. recentiores ex emendatione Brodaei.

19. Ὅποι γῆς P. E. Πῇ γῆς et ὅπῃ γῆς ex Atticorum ſcriptis prorſus ejicienda eſſe cenſeo. Apud Aeſch. Prom. 566. ubi vulgo legitur ὅπῃ γῆς, ὅποι γῆς praebet cod. Mediceus. Noſtro loco ὅποι *accipiendum quaſi eſſet* ἐκεῖσε ὅπου, ut verbis utar Porſoni ad Hec. 1062. qui exempla allegat Iph. T. 113. 119. et Soph. Phil. 482. ubi repone εἰς πρύμνην.

21. Προτείνων Muſgravius ex emendatione Canteri. Sic καθεῖμαι pro καθεῖναι Aldus Iph. T. 52. γάμος pro γάνος Bacch. 261. et alia nonnulla ejuſdem generis vitia. Προτείνων autem, monente Muſgravio, *minaciter oſtentans* ſignificat. Nos, *holding out.* Ordo eſt, προτείνων φίλων, ἡμετέρων ſcilicet, Ἄργος οὐ σμικρὰν πόλιν. Conjecturam meam, προτείναν—φίλοις, hodie ſupervacaneam eſſe ſuſpicor. Genitivum enim in ſimili locutione adhibet Herodotus IX. 4. Ταῦτα δὲ τὸ δεύτερον ἀπέστελλε, προέχων μὲν τῶν Ἀθηναίων οὐ

φιλίας γνώμας, ἐλπίζων δέ σφεας ὑπήσειν τῆς ἀγνωμοσύνης, ὡς δορυαλώτου ἐούσης πάσης τῆς Ἀττικῆς χώρης. Ubi conjicio προέχων eodem fere ſenſu uſurpari, quo apud noſtrum προτείναν. Longe aliter tamen Herodoti locum accipiunt ejus interpretes. Ut verum fatear, de utroque loco ampliandum cenſeo. Sed audiendus Muſgravius.

21. 22. Emendabam olim φιλεῖν, quod et nunc verum cenſeo, non tamen loco perſanando ſufficere. Legendum, ni fallor, Πόλιν προτείναν Ἄργος, οὐ σμικρὰν φιλεῖν Ἔχθραν τε θέσθαι. *Oſtendens civitatem Argivam, potentem et amicitiam et odia exercere.* Favent MSS. E. G. γε θέσθαι pro γενέσθαι exhibentes. MUSGRAVIUS. Ἔχθραν γε θέσθαι recepi. Sic πόλεμον θέσθαι Or. 13. Eodem ſenſu dicitur ἔχθραν ξυνάπτειν infra v. 460. συμβαλὼν ἔχθραν Med. 44. Quomodo autem haec verba cum ſuperioribus cohaereant, haud ita facile dixerim. An recte dicitur in tragico ſermone, οὐ σμικρὸς ἔχθραν θέσθαι, *potens odia exercere?* Vellem interpretationem ſuam exemplis confirmaſſet Muſgravius. Vide an verborum ἔχθραν γε θέσθαι ſententia ſit, ὥστε ἔχθραν ἡμῖν θέσθαι τοὺς ἡμετέρους φίλους, *ita ut ex amicis fiant nobis inimici.*

29. Οὐκ ἔστιν πατὴρ Barneſius, et ante eum Grotius in Excerptis. Facile veniam ab eruditis me impetraturum ſpero, ſi parcior fuero in his minutiis indicandis. Meminerit lector, me nihil mihi vindicare, quod diſerte pro meo non proponam.

32. Ξύγκληρον—χθόνα. Eodem ſenſu dicitur ξύνοικον λαὸν infra v. 82. Vide ad v. 81. Scenam fabulae non temere Marathone collocavit poëta, ſed in eo veterem civium ſuorum opinionem ſecutus eſt. Vide Sophoclis interpretem, cujus verba ad v. 81. citabo. Duo autem fuerunt Atticae pagi, in quibus maxime vigeret Herculis cultus, Marathon ſcilicet, et ὁ Διομείων δῆμος, in quo ſitum erat nobile gymnaſium Cynoſarges. Herculis fanum Marathonium memorat praeter alios Herodotus VI. 108. utrumque idem VI. 116. Heraclea Marathonia inter celeberrimas Graeciae πανηγύρεις recenſet Pindarus Olymp. IX. 134. XIII. 157. Pyth. VIII. 113.

33. Καθεζόμεσθα primus edidit Barneſius. *Sedemus* omnes interpretes. Rectius, *conſedimus.* Ἑζόμην enim apud Atticos aoriſtus eſt.

34. Προσωφελῆσαι. *Ut ab eis juvemur.* BRODAEUS. Dicitur ἱκέται προσωφελῆσαι, monente Muſgravio, ut infra v. 345. ἱκέται εὖ πρᾶξαι πόλιν.

37. Τοῖσδ' ἐγγὺς ὄντας. Quae fuerit inter Herculis et Theſei liberos affinitas, infra oſtendit Euripides v. 208. BROD.

38. Τήνδ' ἀφικόμεσθ' ὁδόν. Ita MS. Steph. [et ed. recentiores.] Sensus videtur esse, *hanc profectionem, hanc migrandi vicem.* Nam si τήνδε ὁδὸν interpretaris διὰ τῆσδε τῆς ὁδοῦ, inepta erit sententia. MUSGRAVIUS. Ita Soph. Oed. C. 96. Ἔγνωκα μέν νυν ὅς με τήνδε τὴν ὁδὸν Οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ πιστὸν ἐξ ὑμῶν πτερὸν Ἐξήγαγ' εἰς τόδ' ἄλσος. Ut nostro loco ἔρον et ὁδὸν, ita permutantur προσουρίσας et προσουδίσας in Iph. A. 1151. Ζωδίων pro ζωρίων restituendum Scholiastae ad Apollonium Rhod. I. 1265. Vide ad v. 1038.

39. Δυοῖν γερόντοιν. Infra etiam v. 653. Iolaus et Alcmena duo senes appellantur. Quod recte monet argumenti scriptor, Iolaum Herculis fratris filium fuisse, ideoque Alcmenae nepotem, vel nescivit poëta, vel non recordatus est, vel prudens dissimulavit. Non enim pulchre inducitur decrepitus senex, cujus avia non modo adhuc vivat, verum etiam in eadem tragoedia in scenam mox prodeat. Verum multa hujusmodi apud Euripidem.

40. Καλχαίνω edd. recentiores ex emendatione Brodaei, qui citat Soph. Ant. 20. Τί δ' ἔστι; δηλοῖς γάρ τι καλχαίνουσ' ἔπος. Cum Aldo consentiunt E. G. Hesychius: Καλκαίνεται (ita cod.). φροντίζει, ταράττεται. Idem: Καλχαίνει. ταράσσει, πορφύρει, στένει, φροντίζει, ἄχθεται, κυκᾷ, ἐκ βυθοῦ ταράσσεται. Photius: Καλχαίνει. ἐκ βάθους ταράσσεται.

42. Legendum [cum Reiskio] ὑπηγκαλισμένη. Sic ὑπαγκάλιος παῖς apud Suidam. MUSGRAVIUS. Ὑπαγκάλισμα legitur apud Soph. Trach. 540. Eurip. Tro. 752. Hel. 247. Ion. 1337. Postremus locus ita scribendus est, Ὁρᾷς τόδ' ἄγγος χερὸς ὑπαγκάλισμ' ἐμῆς. Cum autem ὑπαγκαλίζων habeat noster Cycl. 496. nostro loco non male legeretur ὑπηγκαλισμένον vel ὑπηγκαλισμένας passivo sensu. Sed nihil temere mutandum.

44. Κἀπιβωμιοστατεῖν. *Et collocare supplices ad aram.* PORTUS. Imo, *stare.* Monstrum vocis appellat Musgravius, qui recte monet πελάζειν intransitive accipiendum esse. Noster Phoen. 513. πρὸς δὲ τοῖσδ' αἰσχύνομαι, Ἐλθόντα σὺν ὅπλοις τάνδε, καὶ πορθοῦντα γῆν, Τυχεῖν ἃ χρῄζει. Ceterum nullo sensu saepius usurpantur αἰδεῖσθαι et αἰσχύνεσθαι, quam de feminis virorum oculos fugientibus, ut nostro loco. Quo magis miror Marklandum et Musgravium αἰτεῖσθαι reponere in Iph. A. 992. Quem locum emendatiorem quam vulgo legitur hic apponam. Verba sunt Clytaemnestrae ad Achillem de Iphigenia. Βούλει νιν ἱκέτιν σὸν περιπτύξαι γόνυ; Ἀπαρθένευτα μὲν τάδ'. εἰ δὲ σοὶ δοκεῖ, Ἕξεισιν, αἰδοῦς ὄμμ' ἔχουσ' ἐλεύθερον. Εἰ δ' ἡ παροῦσα ταυτὰ τεύξομαι σέθεν, Μενέτω κατ' οἴκους. σεμνὰ γὰρ σεμνύνεται. Ὀμοῦ θ', ὅσον γε δυνατὸν, αἰδεῖσθαι χρεών.

45. Οἷσι πρεσβεύει γένος. *Aetate provectiores.* BRODAEUS. *Quibus sexus est praestantior.* PORTUS. *Quibus provectior est aetas.* BARNESIUS. Γένος nunquam aetatem significat. Verte, *Hyllus et fratres illi quorum genus principatum obtinet.* Hac scilicet designatione filii legitimi ex uxore legitima procreati nothis opponuntur. HEATHIUS. Nihil clarius quam hic intelligi adultos Herculis filios, saltem illos qui per aetatem negotia obire poterant: ut contra ii qui in Iolai tutela erant, ubique ut pueri commemorantur. Vide vv. 93. 174. 240. Legendum igitur γόνος, quod diversum sensum praebet. *Quorum natales priores sunt.* MUSGRAVIUS. Miror Musgravium non vidisse γόνος apud tragicos semper *prolem* significare. Etsi locum in promtu non habeo, ubi γένος *aetatem* significet, non dubito quin Brodaei interpretationem repudiata Porti versione recte revocarit Barnesius. Heathii interpretatio prorsus absurda est.

46. Ζητοῦσ', ὅπη γῆς tacite Barnesius. Ὅπου γῆς e G. recepit Musgravius. Mihi vero magis placuit ὅποι γῆς, subaudito scilicet ἐλθόντες. Ita noster Hec. 419. Οἴμοι, τί δράσω; ποῖ τελευτήσω βίον; Med. 1271. Οἴμοι, τί δράσω; ποῖ φύγω μητρὸς χέρας; Bacch. 184. Ποῖ δεῖ χορεύειν; ποῖ καθιστάναι πόδα; Herc. 74. Ὦ μῆτερ, αὐδᾷ, ποῖ πατὴρ ἄπεστι γῆς; Cum nostro loco conferendus omnino Aristoph. Av. 44. Πλανώμεθα, ζητοῦντε τόπον ἀπράγμονα, Ὅποι καθιδρυθέντε διαγενοίμεθ' ἄν. Ubi contra omnes fere libros ὅπου edidit Brunckius. Idem apud Soph. Oed. C. 23. ὅπου καθέσταμεν exhibet in textu, sed vulgatam scripturam ὅποι defendit in annotationibus, ubi allegare poterat ejusdem fabulae v. 1734.

49. Κήρυκα — Εὐρυσθέως. Cujus nomen in ipsa fabula nusquam legitur. Copreum eum appellat praeter alios Homerus Il. O. 638. ὁ δ' οἷον ἔπεφνε Μυκηναῖον Περιφήτην, Κοπρῆος φίλον υἱόν, ὃς Εὐρυσθῆος ἀέθλων Ἀγγελίης οἴχνεσκε βίῃ Ἡρακληείῃ. Ubi vide Schol. minora a Brodaeo citata.

52. Χ' ᾧ πέμψας σ' ἀνήρ tacite et praeter necessitatem Barnesius. Animadvertat lector, haec verba διὰ μέσου esse, ut verba ὅ τ' Ἄργει Σθενέλου τύραννος infra v. 361.

53. Ὡς πολλά μοι Reiskius. Ὃς πολλὰ δὴ P. E.

56. Legendum cum Tyrwhitto, deleta etiam interrogationis nota, κακῶς φρονῶν. MUSGRAVIUS. Ita κακῶς φρονοῦντες Med. 250. Interrogative, necne, accipiantur particulae ἦ που, parum aut nihil refert. Anglice verte, *I suppose.* Vide nostrum Hec. 775. Or. 435. 842. Phoen. 381. 1079. Alc. 197. Suppl. 153. 762. Iph. A. 670. Iph. T. 930. Bacch. 937. Hel. 581. 606. 797. 1481. Herc. 1173. El. 235. 630. Soph. Aj. 176. 382. 622. 850. 1008. 1229.

57. Ὅς πάροιθ' αἱρήσεται. *Qui fractas res tuas Eurystheï potentiae anteponat.* BRODAEUS.

59. Τί μοχθεῖς ταῦτ'; ἀνίστασθαί σε χρή. Haec verba, ni fallor, διὰ μέσου pronuntiat Copreus, Iolao interea trepidante, et fortasse ad remotiorem arae partem fugiente. Vix opus est ut quemquam moneam, parentheseos notas () nunquam in Aldina, raro in recentissimis editionibus adhiberi. Delevit eas Barnesius ad vv. 912. 914. quem solum hujus fabulae locum parentheseos notis inclusum exhibet ed. Genevensis, quam sua manu correctam typographo exprimendum dedit Barnesius. Ego vero has notas adhibui, ubicunque sententiam clariorem et faciliorem reddere videbantur. Exempli gratia, verba ὑμεῖς τε παισὶ v. 309. lunulis inclusa exhibui, ut sine meo monitu cerneret lector verbum προσέλθετε ad τέκνα referendum esse. Sed nunquam utiliores sunt hae notae, quam cum duo τε sibi respondentia, vel μὲν et δὲ, longiori intervallo separantur, interpositis aliis particulis, vel etiam, quod sæpe fieri solet, integra sententia. Vide nostrae fabulae vv. 338. 912.

60. Λεύσιμος δίκη. *Lapidatio.* Vide Or. 442. 613. [Bacch. 356.] MUSGRAVIUS. Levi mendo laborare videtur locus ex Oreste, quem ad hunc versum allegat Barnesius. V. 944. Μόλις δ' ἔπεισε μὴ πετρουμένους θανεῖν Τλήμων Ὀρέστης. Quae scriptura, ni fallor, significat reum difficulter judicibus persuasisse, ut ne ipsi lapidati morerentur. Lege, πετρούμενος.

64. Vim particularum οὔτοι—γε in hoc versu melius Anglice quam Latine explicare possum. *Surely you will not take us away by force.*

65. Mallem ἦσθα pro οἶσθα, aut ἴσθι et τάδ' ἄν. REISKIUS. Priorem Reiskii conjecturam confirmant E. G. Permutantur ἦσθα et οἶσθα etiam in Iph. A. 325. 344. Iph. T. 592. Passim autem legitur ἦσθ' ἄρα pro ἦσθα. Noster Or. 1667. Οὐ ψευδόμαντις ἦσθ' ἄρ', ἀλλ' ἐτήτυμος. Iph. T. 1309. Ἀλλ' ἔλεγον αἵδε (κἄμ' ἀπήλαυνον δόμων) Ὡς ἐκτὸς εἴης. σὺ δὲ κατ' οἶκον ἦσθ' ἄρα. Sic enim legendum opinor.

67. Ἄπειρ'. Hoc dicens, Iolaum violenter ab ara avellit et humi prosternit Copreus.

68. Κομίζων P. E. Sensus est, κομίζων [αὐτοὺς] Εὐρυσθεῖ, οὑπέρ εἰσι [δοῦλοι]. Ita fere noster El. 855. ἔρχεταί δέ σοι Κάρα πίδειξιν, οὐχὶ Γοργόνος, φέρων, Ἀλλ' ὃν στυγεῖς Αἴγισθον. Interpretare, ἀλλ' Αἰγίσθου, ὃν στυγεῖς. Quoties autem permutentur κομίζειν et νομίζειν, nihil attinet dicere. In versu ex Aeschyli Choëphoris, quem ad v. 110. citat Brodaeus, νομίζων male scripsit Brodaeus, cum recte apud tragicum legatur κομίζων.

69. Ὦ τὰς Ἀθήνας edd. recentiores. Vide Aristoph. Eq. 159.

70. Hesychius: Ἀγοραίου Διός. βωμὸς Ἀθήνησι. Verum, nisi alius fuit Marathone Jupiter Ἀγόραιος, necesse est ut sui oblitus sit poëta, qui scenam ubi constituit v. 81. Musgravius. Si ἀγορὰ Marathone fuit, veri simile est Jovis Ἀγοραίου aram ibi fuisse. Ad Ἐλέου aram Athenis supplices consedisse Herculis liberos auctor est Apollodorus, quem vide ad v. 860.

71. Στέφη μιαίνεται. Vide ad v. 125.

75. Vera hujus loci scriptura unice Hesychio debetur, cujus glossa ita se habet: Ἀμαλόν. ἁπαλὸν, ἀσθενῆ. Εὐριπίδης Ἡρακλείδαις δηλοῖ. Quae verba primus, ni fallor, ad nostrum locum retulit Wesselingius Probabil. cap. 5. p. 38. ab Heathio indicatus. Retulerunt etiam Reiskius aliique. Τὸν γέροντα μέλεον conjecit Scaliger.

76. Χύμενον. Participium veteris aoristi, qui aliquoties apud Homerum legitur. Male ἐχύμην, ἐλύμην, ἐβλήμην, ἐλέγμην, et similia, ex praeterito plusquam perfecto per ἀφαίρεσιν nata esse statuunt grammatici. Tantum inter χύμενος et κεχυμένος interest, quantum inter θέμενος et τεθειμένος. Usurpat hoc participium etiam Aesch. Choëph. 399. Eum. 263. et fortasse noster Herc. 1052. ubi vulgo κεχυμένος.

77. Πίτνεις P. E. Πιτνῶ verbum circumflexum esse statuerunt grammatici, cujus aoristus esset ἔπιτνον. Hinc passim apud Euripidem reperias πιτνῶ, πιτνεῖς, πιτνεῖ, πιτνοῦσι, πιτνεῖν, πιτνῶν, πιτνὼν, πιτνοῦσα, πιτνοῦντες, πιτνόντες, et similia; nunquam πίτνω, πίτνεις, πίτνει, πίτνουσι, πίτνειν, πίτνων, πίτνουσα, πίτνοντες. Diversae sunt ejusdem verbi formae πίπτω et πίτνω, ut μένω et μίμνω. Veram scripturam ab Heathio propositam, celato Heathii nomine adoptavit Brunckius apud Soph. Oed. C. 1754. Ὦ τέκνον Αἰγέως, προσπίτνομέν σοι. Quod paullo ante in eadem fabula v. 1732. legitur, ἔπιτνε, praeteritum imperfectum est. Apud nostrum Supplic. 691. πιτνόντων participium esse praesentis temporis ostendunt alia duo participia in eadem sententia, ἐκκυβιστώντων et λειπόντων.

81. Notam interrogationis post ὅδ' habent omnes edd. praeter Aldinam et Hervagianam primam. *Hiccine* omnes interpretes. Ὅδ' nostro loco δεῦρο significare monui ad Marklandi Suppl. 21. (*Quarterly Review*, VII. p. 446.) Vide nostrae fabulae vv. 49. 119. 929. Plura dabit Blomfieldius ad Aesch. Prom. 977. (940. Stanl.) p. 182. ed. secundae.

Ibid. Atticae pars erat Tetrapolis, ex quatuor oppidis [δήμοις] constans, quorum unum erat Marathon. Strabo VIII. p. 383. [a Brodaeo allegatus:] Ξοῦθος δὲ τὴν Ἐρεχθέως θυγατέρα γήμας, ᾤκισε τὴν τετράπολιν τῆς Ἀττικῆς, Οἰνόην, Μαραθῶνα, Προβάλινθον, καὶ Τρικόρυθον. Aristophanes Lys. 285.

ad pugnam Marathoniam respiciens: Μή νυν ἔτ' ἐν Τετραπόλει τοὐμὸν τροπαῖον εἴη. Commemorat quoque Diodorus Siculus IV. 57. XII. 45. ut et Scholiastes Sophoclis ad Oed. C. 701. [a Brodaeo citatus:] Λακεδαιμόνιοι τὴν λοιπὴν γῆν δηοῦντες, τῆς μὲν Τετραπόλεως ἀπέχοντο διὰ τοὺς Ἡρακλείδας, τῶν δὲ μορίων, διὰ τὰς ἀράς. MUSGRAVIUS.

83. Ἦ πόραθεν minus recte Barnesius. Superiora verba de regionibus accipienda sunt, ex quibus terrestri itinere in Atticam veniendum erat. Sensus igitur est, *Terra marique huc advenistis?*

Κατέσχετ'. *Huc appulistis.* BRODAEUS. Vide Cycl. 222. Hel. 1222. Metro convenientius esset κατέχετ', quod reponit Hermannus de Metris p. 245. Sed vereor ut quisquam κατέχετε hac significatione unquam dixerit. Κατέσχετε tragicum dicturum fuisse arbitror, si verbum praesentis temporis postulasset sententia. Νῆα κατισχέμεναι Homerus Od. Λ. 455. Κατίσχει τὰς νῆας Herodotus VIII. 40. Futurum, ni fallor, fuit κατασχήσω, non καθέξω.

Euboeam reliquisse eos conjicit, utpote Marathoni vicinam. MUSGRAVIUS. Herodotus VI. 102. Ἦν γὰρ ὁ Μαραθὼν ἐπιτηδεώτατον χωρίον τῆς Ἀττικῆς ἐνιππεῦσαι, καὶ ἀγχοτάτω τῆς Ἐρετρίης. Ceterum Εὐβῷδ' pro Εὐβοῖδ' scripsi. Εὐβοῖς per Ω dixisse veteres Atticos plus uno argumento demonstrari potest. Primum, feminina in ΙΣ desinentia, nunquam brevem vocalem ante terminationem adscisciunt. Verbi caussa, non Νηρεῖς, sed Νηρηΐς dicimus. Deinde Εὐβοῖς aliquoties metro necessarium est. Soph. Trach. 237. Ἀκτή τις ἔστ' Εὐβοῖς, ἔνθ' ὁρίζεται. Ibid. 401. Εὐβοῖς. ὧν δ' ἔβλαστον, οὐκ ἔχω λέγειν. Vulgo quidem utrobique legitur Εὐβοιίς. Sed diphthongum cujus subjunctiva vocalis sit I, alteri I nunquam praemittere Atticos, omnibus satis notum est. Nostro loco adhibetur crasis, adhibenda quoque in Ion. 60. El. 442. Rhadam. fr. 1. Sic etiam Soph. Trach. 74. et Ion Chius apud Strabonem I. p. 60. Plura hujus vocis exempla apud Atticos poëtas non reperi. Εὐβοϊκὸς per O habet noster Hel. 773. Τὰ Ναυπλίου τ' Εὐβοϊκὰ πυρπολήματα. Hoc ab Εὐβοεὺς fit. Nam ab Εὐβοιεὺς fieret Εὐβοϊκὸς, ut a στοιὰ στοϊκός. Photius: Εὐβοιεῖς, οὐκ Εὐβοεῖς. Opinor veteres utrumque dixisse.

Incertus Rhes. 701. Ἦ νησιώτην σποράδα κέκτηται βίον.

88. Ὠνόμαζεν λεώς P. E. Noster Iph. A. 281. Οὓς Ἐπειοὺς ὠνόμαζε πᾶς λεώς.

Ἴστε που. *Nostis fortasse.* BRODAEUS. Minus recte interrogative Portus aliique omnes. Vide ad Marklandi Supplic. 116.

Ego τοῦ ποτε malim. *Cujusnam rei gratia.* BRODAEUS.

Cujus viri recte H. Stephanus. Τοῦ τοτ' ἐν edd. recentiores. Ego praepositionem in sequentem versum rejeci.

92. 93. Haec verba tacite in senarium redegit Barnesius, Χερὶ σᾷ κομίζεις νεοτρεφεῖς κόρους, φράσον. Quem secutus est Musgravius. De anapaesto χερὶ σᾷ vide ad v. 1014. Versus 92. meae ed. constat ex dipodia iambica et syzygia dochmiaca. Sic etiam vv. 82. 103. Aesch. Suppl. 746. Παροίχομαι, πάτερ, δείματι.

96. Ab hoc versu antistrophum incipere censet Hermannus de Metris p. 245. Si haec antistrophica sunt, nihil est in stropha quod versui 99. nihil in antistropho quod versibus 91—95. respondeat. Non male post versum 77. collocaretur versus 72. Sed hae sunt merae conjecturae.

Ibid. Τί χρέος; *Quid rei est?* Nos, *What is the matter?* Quo sensu usitatius est, Τί χρῆμα; Vide ad v. 646. Sequentia verba vertunt interpretes, tamquam si pro ἢ legatur ἤ. Sed recte se habet ἤ. Sensus est, *Nisi caussam adventus tui potius civitatis magistratibus quam nobis aperiendam censes.* Confer Coprei verba infra v. 117. Πόλεος de meo dedi, ἔνεπε ex emendatione Hermanni.

97. Canterus et Scaliger μελόμενοι legunt. Quum autem Attice μελομένῳ pro μελόμενοι scribi potest, nihil muto. BARNESIUS. Μελόμενοι recte Musgravius, nulla Barnesiani Atticismi habita ratione.

98. 99. Vide ad v. 222.

103. Χειρὶ edd. omnes praeter Aldinam et Hervagianam primam.

104. Ἀπολείπειν. *Despicere, contemnere.* BRODAEUS. Ἀπολέπειν, *decorticare,* hoc est, ἀποσυλᾶν, *vi denudare suis supplicibus insessoribus.* REISKIUS. Brodaei interpretationem cum vulgata scriptura conciliare nequeo. Reiskii conjecturam, qua nullam unquam ῥεισκιωδεστέραν vidi, Hermanno placuisse miror. Heathius vocativum ξένε et pronomen σ' ad Iolaum pertinere censet. Musgravius ἀπολείπειν σφ' ἔδη conjicit. Manifestum est, metro convenientius esse ἀπολιπεῖν quam ἀπολείπειν. Sed cum censeam poëtam neque ἀπολείπειν neque ἀπολιπεῖν scripsisse, vulgatam scripturam non muto.

106. Τῆσδε P. E. Quae mutatio, ni fallor, vim aliquam sententiae addit, quasi dicat Copreus, Ἔκπεμπε γῆς τῆσδε τοὺς αὐτῇ μὴ προσήκοντας. Nullae fere voces toties in vulgatis libris permutantur, quam pronominis ὅδε casus. Exempla haud pauca in hac ipsa fabula reperiet lector. Quibus duo addam nostro loco simillima. Soph. Oed. C. 785. πόλις δέ σοι (malim, πόλις δὲ σὴ) Κακῶν ἄνατος τῆσδ' ἀπαλλαχθῇ χθονός. Τῶνδ' libri omnes ante Brunckium. Eurip.

Hippol. 1153. Ποῖ γῆς ἄνακτα τῆσδε Θησέα μολὼν Εὕροιμ' ἄν. Τόνδε cod. Flor. apud Valckenarium.

108. Ἱκεσίαν, quod Barnesius non intellexisse videtur, ab ἱκέσιος adjectivo est, cujus exemplum vide infra v. 518. MUSGRAVIUS. Major difficultas in verbis μεθεῖναι πόλει. Omnes interpretes ἄθεον cum πόλει conjungunt, vertentes, *Impium est civitatem negligere supplicem hospitum supplicationem.* Quasi vero μεθεῖναι *negligere* significet. Scilicet μεθεῖναι et παρεῖναι confundunt. Μεθεῖναι πόλει, ni magnopere fallor, nihil aliud significare potest quam *dedere* aut *tradere civitati*, Argivae scilicet sive Mycenaeae. Sed vehementer suspicor poëtam scripsisse μεθεῖναι πάλιν aut μεθεῖναί τινι, scriptorem autem codicis e quo nata sunt vulgata exemplaria, literarum compendio deceptum esse. Priori scripturae accedit auctoritas ex Aesch. Suppl. 344. ΒΑ. Πῶς οὖν πρὸς ὑμᾶς εὐσεβὴς ἐγὼ πέλω; ΧΟ. Αἰτοῦσι μὴ 'κδῶς παισὶν Αἰγύπτου πάλιν. Πόλει pro πάλιν habent edd. omnes praeter nuperam Gaisfordii apud Eurip. Suppl. 460. Sed nostro loco nihilo deterius esset μεθεῖναί τινι. Noster Med. 728. Μενεῖς ἄσυλος, κοὔ σε μὴ μεθῶ τινι. Ita Lascaris et codd. plerique. Μεθῶ ποτε Aldus. Permutantur ποτὲ et πόλει in Phoen. 249.

109. Malim, si divinare liceat, προστρόπων vel προστροπάν. CANTERUS. Προστροπὰν primus edidit Musgravius. Aesch. Choëph. 18. Πυλάδη, σταθῶμεν ἐκποδὼν, ὡς ἂν σαφῶς Μάθω, γυναικῶν ἥτις ἥδε προστροπή.

110. 111. Haec leguntur apud Stobaeum LVIII. p. 374. ubi ante Grotium vulgo legebatur, Καλὸν δ' ἔξω.

110. Huic simile adagium a Zenobio profertur III. 62. Ἐκτὸς πηλοῦ πόδας ἔχεις. ἐπὶ τῶν ἔξω κινδύνου καθεστώτων. Aeschylus Choëph. 695. Ἔξω κομίζων ὀλεθρίου πηλοῦ πόδα. Idem Prom. 263. Ἐλαφρὸν, ὅστις πημάτων ἔξω πόδα Ἔχει, παραινεῖν νουθετεῖν τε τοὺς κακῶς Πράσσοντας. [Eurip. Hippol. 1293. Πήματος ἔξω πόδα τοῦδ' ἀνέχεις.] BRODAEUS.

114. Θεῶν ἀφέλκειν. Interpretare, βωμῶν ἀφέλκειν. Sic infra v. 441. dicitur, τίς γὰρ ἄστεπτος θεῶν, pro τίνος θεοῦ βωμὸς ἄστεπτος. Nostro loco non male legeretur, mutato duorum vocabulorum ordine, ἀλλὰ μὴ βίᾳ θεῶν ξένους ἀφέλκειν. Quicquid enim impie et spreta deorum religione fit, βίᾳ θεῶν fieri dicunt tragici. Exempla passim occurrunt.

Ibid. Γῆν σέβοντ' (σέβειν τ' S.) ἐλευθέραν edd. recentiores.

117. In MS. G. deest Coprei persona. MUSGRAVIUS.

119. Noster Hec. 216. Καὶ μὴν Ὀδυσσεὺς ἔρχεται σπουδῇ ποδός. Hac significatione saepissime usurpantur particulae καὶ μήν. Ita Hec. 665. Καὶ μὴν περῶσα τυγχάνει δόμων ἄπο. Or. 348. Καὶ μὴν βασιλεὺς ὅδε δὴ στείχει Μενέλαος ἄναξ. Ibid. 456. Καὶ

μὴν γέροντι δεῦρ' ἀμιλλᾶται ποδὶ Ὁ Σπαρτιάτης Τυνδάρεως. Ita passim ante adventum novae personae. Observatione dignum est, post particulas καὶ μὴν hac significatione adhibitas nunquam una alterave voce interposita induci γε, quod in diversa significatione plerumque post eas collocatur, ut mox v. 131.

123. Mediam formam ἀθροίζεται alibi non reperi. Compositum ἐξαθροίζεται habet noster Phoen. 1176. De spiritu dixi ad Aristoph. Ach. 26.

125. Βωμὸν καταστέψαντες. Prosae orationis scriptor dixisset, ἱκετηρίας θέντες, *ramis supplicibus in aram depositis.* Andocides de Mysteriis p. 54. ed. Reisk. Κατηγόρησαν δέ μου καὶ περὶ τῆς ἱκετηρίας, ὡς καταθείην ἐγὼ ἐν τῷ Ἐλευσινίῳ. νόμος δὲ ἦν πάτριος, ὃς ἂν θῇ ἱκετηρίαν μυστηρίοις, τεθνάναι. Et paullo post: Ἀναστὰς Καλλίας ὁ Ἱππονίκου τὴν σκευὴν ἔχων, λέγει, ὅτι ἱκετηρία κεῖται ἐπὶ τοῦ βωμοῦ. Audiendus Brunckius ad Soph. Oed. T. 3. Ἱκετηρίοις κλάδοισιν ἐξεστεμμένοι. *Non coronis erant redimiti, sed manibus ferebant ramos oleae lana obvolutos.* Brunckii interpretationem non ex omni parte veram esse ostendit ejusdem fabulae v. 143. ubi consurgere de sedibus jubentur supplices, ἄραντες ἱκτῆρας κλάδους, *tollentes supplices ramos,* quos super aram, cui assedebant, deposuerant. Ita accipio Aeschyli locum Suppl. 249. Κλάδοι γε μὲν δὴ, κατὰ νόμους ἀφικτόρων, Κεῖνται παρ' ὑμῖν πρὸς θεοῖς ἀγωνίοις. Confer etiam v. 490. Κλάδους τε τούτους αἰψ' ἐν ἀγκάλαις λαβὼν, Βωμοὺς ἐπ' ἄλλους δαιμόνων ἐγχωρίων Θές.

130. Ὥστε μ' ἐκβαλεῖν δάκρυ Reiskius. Vide Hec. 298. Iph. A. 451. 477. Hel. 1563. Ion. 924. Aeoli fr. 21.

131. De feminino Ἕλλην fuse disputavi ad Marklandi Iph. T. 340. ubi eam nostri loci scripturam proposui, quam in textum nunc recipio. Quod ibi monui, et exemplis nonnullis confirmare conatus sum, Ἕλληνα tam ad στολὴν quam ad ῥυθμὸν pertinere, longe majori exemplorum numero, si opus esset, stabilire possem. Vide nostrae fabulae vv. 159. 324. 892. Cum primo loco conferendus noster Med. 1366. Ἀλλ' ὕβρις, οἵ τε σοὶ νεοδμῆτες γάμοι. Ubi scripturam a Brunckio propositam, Ἀλλ' ὕβρις ἡ σὴ, χοὶ νεοδμῆτες γάμοι, minime necessariam recte censet Porsonus. Sequentia in tironum gratiam subjicio. Aesch. Theb. 74. Ἐλευθέραν δὲ γῆν τε καὶ Κάδμου πόλιν. Eurip. Phoen. 291. Μαντεῖα σεμνὰ, Λοξίου τ' ἐπ' ἐσχάρας. Ion. 1275. Ἀλλ' οὔτε βωμὸς, οὔτ' Ἀπόλλωνος δόμος Σώσει σ'. Incertus Rhes. 302. Ἑστῶτ' ἐν ἵπποις, Θρῃκίοις τ' ὀχήμασι. Sed nostro loco nihil sententiae deesset, etiamsi Ἕλληνα prorsus abesset, quippe quod e contrario βαρβάρου suppleri posset. Ita noster Iph. A. 23. Γλυκὺ μὲν, λυπεῖ δὲ προσιστάμενον. Γλυκὺ μὲν ἀπὸν

ſcilicet. Hec. 60. Ἄγετ' ὀρθοῦσαι τὴν ὁμόδουλον [νῦν], Τρωάδες, ὑμῖν, πρόσθε δ' ἄνασσαν. Ubi νῦν ejiciunt viri docti. Hippol. 1042. Εἰ γὰρ σὺ μὲν [ἐμὸς] παῖς ἦσθ', ἐγὼ δὲ σὸς πατήρ.

36. Καὶ παρ' οὖ, λέγειν θέλω. Ita primum Canterus. [Imo, Brubachius.] Confirmat tamen MS. E. in margine ſimul aliam lectionem praebens, nempe, κἄνπερ οὐ λέγεις θέλω. Unde facias non abſurde, κἄνπερ οὐ θέλῃς, λέγω. MUSGRAVIUS. Quaſi Graecum ſit ἐὰν οὐ θέλῃς. Haec verba ita exhibet Brodaeus, καὶπερ οὐ (θέλεις μαθεῖν) λέγειν θέλω. Is igitur in exemplari ſuo θέλω reperit.

38. Ὦ ξένε. Arroganter pro ὦ ἄναξ. MUSGRAVIUS.

39. Heſychius: Ὁμαρτῆ. ὁμοῦ. Vide Hec. 839. Hippol. 1195. Utrobique ὁμαρτῇ Aldus, rectius quam noſtro loco ὁμαρτῆ.

41. Ἐκ γῆς ἐμαυτοῦ P. E. Vide ad Marklandi Suppl 469. Hodie vulgatam noſtri loci ſcripturam intactam velim.

Ibid. Δρεπέτας τούτους. Hoc [cum Reiſkio] malui, potius quam Barneſii [tacitam emendationem] τούσδε δρεπέτας. MUSGRAVIUS. Utraque emendatio ſatis bona eſt, nec facile dixeris utra ſit melior. Nam ſaepiſſime et per omnes caſus permutantur pronomina ὅδε et οὗτος, ſaepiſſime etiam mutatur vocabulorum ordo. Utriuſque vitii in eodem verſiculo exemplum praebet Stobaeus, quem infra ad v. 298. allegabo. Cum in re dubia plus Muſgravio quam Barneſio tribuam, Reiſkii emendationem adoptavi, cui nonnihil auctoritatis accedit ex Hippol. 723. Θανεῖν. ὅπως δ', ἐγὼ τοῦτο βουλεύσομαι. Ita edd. omnes ante Barneſium, qui τοῦτ' ἐγὼ edidit ex emendatione Canteri, conſentientibus codd. Malim θανεῖν γ' in initio verſus.

142. Ἐκεῖθεν pro ἐκεῖ. Ita Aeſch. Suppl. 395. Δεῖ τοί σε φεύγειν κατὰ νόμους τοὺς οἴκοθεν.

143. Δίκαιοι δ' ἐσμέν. Vide ad vv. 775. 776.

144. Αὐτοὶ κατ' αὐτῶν P. E. In his locutionibus fluctuant libri inter ſcripturam quam noſtro loco ejeci, et eam quam repoſui. Apud Aeſch. Theb. 200. plerique libri habent, Αὐτοὶ δ' ὑφ' αὑτῶν ἔνδοθεν πορθούμεθα, nonnulli, Αὐτοὶ δ' ὑπ' αὐτῶν. In Choëph. 219. omnes, quantum ſcio, Αὐτὸς κατ' αὐτοῦ γ' ἄρα (malim τἄρα) μηχανορραφῶ. Vide Soph. Oed. T. 138. Oed. C. 853. 930. 1356. Trach. 451. Aj. 1132. El. 285. In his omnibus Aldinam ſcripturam mutatam velim, quam in Oedipo Tyranno mutavi. Perſuaſum enim habeo Sophoclem et Euripidem nunquam αὐτὸν et ſimilia de prima aut ſecunda perſona uſurpaſſe. Solus fere locus, qui ſpeciem aliquam habeat, in Bacchis occurrit. V. 720. εὖ δ' ἡμῖν λέγειν Ἔδοξε. θάμνων δ' ἐλλοχίζομεν φόβαις, Κρύψαντες αὐτούς. Fortaſſe ſcribendum, Κρύψαντες αὐτὰς, eadem ſignificatione qua κρύπτειν ὄμματ' ἀρσένων dixit noſter Hec. 570.

Noſtro loco verba αὐτοὶ κατ' αὐτῶν vim habent verborum καθ' ἡμῶν αὐτῶν.

145. Πολλῶν δὲ κἄλλων. Notae ſunt locutiones πολλοὶ καὶ ἄλλοι, πολλὰ καὶ δεινὰ, πολλὰ καὶ κακὰ, et ſimiles, in quibus καὶ nihil ſententiae addit. Noſter Suppl. 573. Πολλοὺς ἔτλην δὴ χἀτέρους ἄλλους πόνους.

146. Magna varietas in ſcriptura hujus verſiculi. Ἐν τοῖσιν δ' αὐτοῖς τοῖσιν contra metrum Hervagius ed. prima et ſequentes ante Canterum. Ἐν τοῖσιν αὐτοῖς τοῖσιν Canterus et ſequentes ante Barneſium. Ἐν τοῖσίδ' αὐτοῖς τοῖσιν Barneſius et Muſgravius. Omnes male. Quod edidi, a Cantero in annotationibus propoſitum erat. Ita Soph. Ant. 1076. Ἐν τοῖσιν αὐτοῖς τοῖσδε ληφθῆναι κακοῖς.

147. Conſtructio eſt, οὐδεὶς ἐτόλμησε προσθέσθαι [αὐτοὺς,] ἴδια κακά. MUSGRAVIUS. Male. Thucyd. I. 78. Καὶ μὴ ἀλλοτρίαις γνώμαις καὶ ἐγκλήμασι πεισθέντες, οἰκεῖον πόνον προσθῆσθε.

148. Optime Reiſkius et Tyrwhittus, ἀλλ' ἤ τιν'. MUSGRAVIUS. Vide ad v. 426. Ἀλλ' ἤ τιν' P. E.

Ibid. Εἰς σὲ pro ἐν σοί. MUSGRAVIUS. Imo, Ἀλλ' ἢ μωρίαν τινὰ ἐσκεμμένοι [ἐν σοὶ] δεῦρ' ἦλθον εἰς σέ. Obiter moneo, Atticos nunquam dicere σκέπτομαι, ſed ſemper σκοπῶ aut σκοποῦμαι. Contra nunquam dicunt σκοπήσω aut σκοπήσομαι, ſed ſemper σκέψομαι. Sic etiam ἐσκεψάμην et ἔσκεμμαι.

149. Diſtinguendum [cum Heathio], Δεῦρ' ἦλθον, ἐς κίνδυνον ἐξ ἀμηχάνων Ῥιπτοῦντες. Ῥιπτοῦντες ἐς κίνδυνον, ut ῥίψαι ἐς ἁλμὴν Cycl. 165. Vide et Hel. 1341. [Ῥίπτει δ' ἐν πένθει Πέτρινα κατὰ θρύα πολυνιφέα.] MUSGRAVIUS. Adde Iph. A. 757. Τὰν Κασάνδραν ἵν' ἀκούω Ῥίπτειν, ξανθοὺς πλοκάμους Χλωροκόμῳ στεφάνῳ δάφνας Κοσμηθεῖσαν. Ita interpungendum. Sed haec loca nihil ad rem ſunt. Non enim dicitur ῥίπτειν εἰς κίνδυνον, ſed ῥίπτειν (vel ἀναῤῥίπτειν) κίνδυνον. Photius: Κίνδυνον ἀναῤῥίψαι λέγουσι, μεταφέροντες ἀπὸ τῶν κύβων. Nos, *To run a riſk.* Noſter Inone fr. 7. Νῦν δ' εἰς μίαν βλέπουσι, κίνδυνον μέγαν Ῥίπτοντες. Incertus Rheſ. 154. a Brodaeo citatus: Ἐγὼ πρὸ γαίας τόνδε κίνδυνον θέλω Ῥίψας, κατόπτης ναῦς ἐπ' Ἀργείων μολεῖν. Herodotus VII. 50. Νῦν δὲ κινδύνους ἀναῤῥιπτέοντες, ἐς τοῦτό σφεα προηγάγοντο. Thucydides IV. 85. Κίνδυνόν τε τοσόνδε ἀνεῤῥίψαμεν. Ibid. 95. Τοσόνδε κίνδυνον ἀναῤῥιπτοῦμεν. Ita paſſim. Noſtro igitur loco pro ἐς κίνδυνον dedi ἢ κίνδυνον. Verſus 148—150. ita interpretare, *Sed vel aliqua tua ſtultitia obſervata huc ad te venerunt, vel periculum in rebus deſperatis facientes, an auxilium ſibi laturus eſſes, necne.* Verba ἐξ ἀμηχάνων leguntur etiam in El. 624.

150. Ῥίπτοντες P. E. Mihi quidem ῥιπτοῦντες non magis tragicum videtur quam πιτνοῦντες. In Herc. 941. edidit Aldus, Ἐκχεῖτε πηγὰς, ῥιπτεῖτ' ἐκ χερῶν κανᾶ.

152. Ἧς ἐπῆλθον P. E. Noſter Med. 296. Χωρὶς γὰρ ἄλλης, ἧς ἔχουσιν, ἀργίας. Soph. El. 763. Μέγιστα πάντων, ὧν ὅπωπ' ἐγὼ, κακῶν.

153. Ἀβούλους ξυμφοράς. Ξυμφορὰς ἀμηχάνους eodem ſenſu dixit poëta Med. 552. Ἄπορα πράγματα dicunt comici. *Inconſultas calamitates* minus recte Portus.

Ibid. Κατοικτίσειν edd. recentiores ex emendatione Brodaei. Sic etiam Stiblinus in margine, et pro varia lectione E. G. Κατοικτιεῖν P. E.

154. Τούσδε τ' Reiſkius.

159. Non male legeretur, τὰ τοῦδ' οἰκτίσματα. Iolai ſcilicet, cui ſoli convenit ſermonum mentio. Sed nihil obſtat quo minus plurale τῶνδ' ad unum referatur. Sic infra v. 995. verba ἐμοὺς ἐχθροὺς de ſolo Hercule accipienda ſunt.

161. Μὴ γάρ. *Cave enim putes.* Brodaeus. Scilicet νομίσῃς aut aliquid ejuſmodi ſubaudiri arbitrabatur. Vide ad v. ſequentem.

162. Δόξης ἀγῶνα. *Gloriae certamen.* Portus. Δόξῃς, *putes*, primus repoſuit Barneſius.

Ibid. Ἀτὲρ χαλυβικοῦ. *Sine praelio.* Brodaeus. Σιδήρου ſubaudiri monet Muſgravius, qui comparat locutionem apud veteres comicos noſtrates uſitatiſſimam, *a Toledo.* Addere potuit, apud noſtrum El. 819. Doricum cultrum Δωρίδα omiſſo μάχαιραν appellari. Noſtro loco χαλυβδικοῦ primus edidit Barneſius. Heſychius: Χαλυβδική. [χώρα] τῆς Σκυθίας, ὅπου σιδήρου μέταλλα. Stephanus Byz. v. Χάλυβες: λέγεται δὲ καὶ μετὰ τοῦ δ Χαλυβδικὸς τὸ κτητικόν. Λυκόφρων [v. 1109.], Χαλυβδικῷ κνώδοντι. καὶ ἡ χώρα Χαλυβδικὴ λέγεται. Ipſa gens promiſcue Χάλυβες et Χάλυβοι a tragicis dicitur. Vide Aeſch. Prom. 133. 714. Theb. 734. Eurip. Alc. 983. Cretenſibus fr. 2. In Alceſtide Χαλύβεσσι pro Χαλύβοισι tacite dedit Barneſius. In altero Euripidis loco Χαλύβων πελέκει pro Χαλύβῳ πελέκει Bentleius Epiſt. ad Millium p. 25. Siquid mutandum eſt, malim in Promethei v. 714. Οἰκοῦσι Χάλυβοι, τοὺς φυλάξασθαί σε χρή.

164. Τιρυνθίας γῆς P. E. ad Marklandi Suppl. 469. Quae ſcriptura cum extra dubitationem poſita videatur, infelices doctorum virorum conjecturas memorare ſuperſedeo. De permutatione vocalis A et diphthongi OI inſtar omnium conſulendus Porſonus ad Med. 44. Exemplis ab eo citatis adde Rheſ. 363. ubi edd. veteres ψάλμασι pro ψαλμοῖσι habent. Deinde verba πεδία γῆς infra leguntur v. 394. πεδία χθονὸς ſupra v. 34. Ad agri Tirynthii mentionem illuſtrandam ſatis erit monere, Herculem et Euryſtheum promiſcue Tirynthios et Argivos a tragicis ap-

pellari. Vide noſtrum Alc. 484. 494. 841. Telepho fr. 1. Hercules Ephippi comici apud Athen. p. 442. E. Οὐκ οἶσθά μ' ὄντα, πρὸς θεῶν, Τιρύνθιον Ἀργεῖον, οἳ μεθύοντες ἀεὶ τὰς μάχας Πάσας μάχονται; Reſpondet alter, τοιγὰρ οὖν φεύγουσ' ἀεί. Quem locum indicavit Muſgravius, qui plura de Tirynthe ſuppeditabit.

166. Ἢ κακὸν λόγον tacite Barneſius. *Certe* Portus.

167. 168. Γέροντος τύμβου. Haec verba conjuncta leguntur etiam in Med. 1209. Τίς τὸν γέροντα τύμβον ὀρφανὸν σέθεν Τίθησι;

168. Τὸ μηδὲν ὄντος. Noſter Dictye fr. 14. Τούς τ' ἐκ μέγιστον (vulgo μεγίστης) ὀλβίας τυραννίδος, Τὸ μηδὲν ὄντας, ταῦτά σε σκοπεῖν χρεών. Adde Soph. Aj. 1275. Eurip. Iph. A. 945. (ubi vide an legendum v. 946. Ἐγὼ οὐχὶ Πηλέως, ἀλλ' ἀλάστορος γεγώς) El. 370. incertum Rheſ. 819. Reſtituenda haec locutio noſtro Tro. 608. Ὁρῶ τὰ τῶν θεῶν, ὡς τὰ μὲν πυργοῦσ' ἄνω Τὸ (vulgo τὰ) μηδὲν ὄντα, τὰ δὲ δοκοῦντ' ἀπώλεσαν. Locus longe depravatior occurrit in Ion. 593. Καὶ τοῦτ' ἔχων τοὔνειδος, ἀσθενὴς μὲν ὤν, Μηδὲν καὶ οὐδὲν ὢν κεκλήσομαι. Vide omnino Herodotum VIII. 106. Ceterum interdum in hac locutione omittitur εἶναι, ut apud noſtrum Tro. 411. Ἀτὰρ τὰ σεμνὰ, καὶ δοκήμασιν σοφὰ, Οὐδέν τι κρείσσω τῶν τὸ μηδὲν ἦν ἄρα. Ubi ſupplendum ὄντων.

169. Εἰς ἄντλον ἐμβήσει πόδα. Ἄντλος apud vetuſtiſſimos ſcriptores Graecos eam navis partem ſignificare videtur, quae poſtea κοιλὴ ναῦς ſive κοιλία appellata eſt. Ita praeter Homerum Od. M. 411. O. 478. Alcaeus apud Heraclidem Ponticum p. 413. ἄντλος ἱστοπέδαν ἔχει. Sequitur apud eundem fragmentum ex alio Alcaei carmine deſumtum, cujus ſeptem prima verba emendare nequeo: Τόδ' εὖ γε κῦμα τῷ προτέρῳ νεομω Στείχει, παρέξει δ' ἄμμι πόνον πολὺν Ἀντλῆν. Vulgo, πόνων πολλὴν ἄντλην. Ἀντλῆν videtur Aeolicum eſſe pro ἀντλεῖν. Apud Atticos ἄντλος potius de aqua marina et ſordibus quae in imam navem confluunt, quam de ipſo loco dicitur. Apud noſtrum Tro. 685. exhibentur nautae in tempeſtate, Ὁ μὲν παρ' οἴαχ', ὁ δ' ἐπὶ λαιφεσὶν βεβὼς, Ὁ δ' ἄντλον εἴργων ναός. *Sentinam hauriens* Portus, cujus verſionem confirmat Cicero Catone Maj. c. 6. *Simileſque ſunt iis, qui gubernatorem in navigando agere nihil dicant, cum alii malos ſcandant, alii per foros curſent, alii ſentinam exhauriant.* Minus recte, meo quidem judicio, *undam inſultantem a navi arcens* Hemſterhuſius ad Lucianum I. p. 108. Apud Aeſch. Theb. 802. ἄντλον δέχεσθαι dicitur, ubi Latini *ſentinam trahere* dicerent, nos *to leak* diceremus. Ἄντλον pro πέλαγος κατα-

χρηστικῶς dixit noſter Hec. 1025. Noſtro loco intellige turbidam et foetidam aquam. Comparat Muſgravius Aeſch. Choëph. 695. Ἔξω κομίζων ὀλεθρίου πηλοῦ πόδα.

170. Ἐρεῖς. *Dices*, civibus tuis ſcilicet. Suſpecta habeo verba ἐλπίδ' εὑρήσειν, minime vero verba τὸ λῷστον, *at beſt*, pro quibus τὸ λοῖσθον ſcribendum putat Muſgravius.

171. Ἐνδεές. *Deterius*. Noſter Phoen. 708. Πολλῷ γὰρ ἠὖρον ἐνδεεῖς διαλλαγάς. Andromeda fr. 24. Τῶν γνησίων γὰρ οὐδὲν ὄντες ἐνδεεῖς, Νόμῳ νοσοῦσιν.

173. Cum verbum ἀνηβᾶν ſemper ſignificet *repubeſcere*, literis ſejunctis emendandum, Μάχοιντ' ἂν ἠβήσαντες. PIERSONUS Veriſim. p. 176. Contrarium mendum ſuſtulit Tyrwhittus apud Aeſch. Suppl. 614.

Ibid. Εἴπερ τοῦτό σε [tacita] Barneſii emendatio eſt. Ed. Ald. εἰ τοῦτό σε, unde facias etiam εἰ δὴ τοῦτό σε. MUSGRAVIUS. Neutra emendatio ferri poteſt. Εἰ δὲ τοῦτό σε tacite citat Pierſonus. Εἴτι τοῦτό σε Cenſor Edinburgenſis XIX. p. 79. Εἴπερ τοῦτό σοι mavult Reiſkius. *Duplex accuſativus*, inquit Porſonus ad Hec. 800. *neminem offendet, niſi qui in Atticis poëtis hoſpes ſit.*

174. Scribe χ' φ' 'ν μέσῳ, nunquam enim ex ὁ ἐν contracto efficies ὡ ὑν. HEATHIUS. Ex ὁ ἐν fit οὑν, ex καὶ οὑν χοὑν, quod noſtro loco repoſui. Monendus eſt autem lector, paſſim in Aldina occurrere ἐν μέσῳ ſine ἰῶτα ſubſcripto. Vide Phoen. 592. Med. 819. Hel. 636. 950. Ion. 1138. 1393.

176. Δὸς μηδέν. *Nihil de tuo des, ſed noſtra nobis redde.* Inepte Brodaeus, *Eis nullo pacto opituleris.*

177. Φιλεῖτε. *Soletis.* BRODAEUS. Φιλεῖτε conjunctim primus edidit Stiblinus, ſecundus Portus.

180. 181. Haec apud Stobaeum leguntur XLVI. p. 306. Rectius fortaſſe Choro quam Demophonti tribuerentur.

180. Κρίνοιεν etiam Stobaeus. Κρίνειεν Muſgravius ex emendatione Porti. Contrarium vitium, θέλειεν ſcilicet pro θέλοιεν, habet Aldus in Hel. 441.

Ibid. Ἡ δοίη λόγον Stobaeus, ſed melior eſt vulgata. Λόγος noſtro loco, ut alibi paſſim, ſignificat *rem de qua deliberatur.*

181. Ἐκμάθῃ σαφῶς Muſgravius e G. et Stobaeus. Fluctuant libri inter σαφῆ et σαφῶς etiam apud Soph. Oed. T. 702. apud Eurip. Suppl. 211. et alibi paſſim. Meo quidem judicio, σαφῶς magis gloſſema ſapere videtur quam σαφῆ. Exquiſitius eſt adjectivum adverbii loco adhibitum quam ipſum adverbium. Σαφῆ igitur retineo.

184. Malim, ὥσπερ ἄλλοθι. Sed vulgatam non improbo.

185. Legendum, ni fallor, οὐδέν ἐστιν ἐν μέσῳ. *Nihil mihi cum*

ipso negotii est. Ita etiam Valckenaerius ad Hippol. 224. conferens Ion. 1284. Τί δ' ἐστι Φοίβῳ σοί τε κοινὸν ἐν μέσῳ; MUSGRAVIUS. Ἐν μέρει natum videtur e v. 183.

187. Δοκήσαν idem est quod δοκοῦν, et ponitur absolute pro genitivo δοκήσαντος. MARKLANDUS ad Suppl. 129.

188. Ὡς Μυκηναίους. Poëtae Argos et Mycenas pro eadem civitate accipiunt. Strabo VIII. p. 377. Μετὰ δὲ τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν Ἀργεῖοι μετὰ Κλεωναίων καὶ Τεγεατῶν ἐπελθόντες ἄρδην τὰς Μυκήνας ἀνεῖλον, καὶ τὴν χώραν διενείμαντο [Olympiadis LXXVIII. anno primo, teste Diodoro Siculo XI. 65.]. διὰ δὲ τὴν ἐγγύτητα, τὰς δύο πόλεις ὡς μίαν οἱ τραγικοὶ συνωνύμως προσαγορεύουσι. Εὐριπίδης δὲ καὶ ἐν τῷ αὐτῷ δράματι, τότε μὲν Μυκήνας καλῶν, τότε δ' Ἄργος τὴν αὐτὴν πόλιν, καθάπερ ἐν Ἰφιγενείᾳ καὶ Ὀρέστῃ. BRODAEUS. Non est quod miremur Euripidem Argos et Mycenas confudisse, quo puerulo Mycenae funditus sublatae sunt, cum idem fecerit Aeschylus, cujus tres fabulae ad Agamemnonis historiam pertinentes novem tantum annis post eversas Mycenas actae sunt. Is enim non solum Argos pro Mycenis passim nominat, verum etiam ne semel quidem in fabulis hodie superstitibus Mycenarum mentionem facit. Quae fuerit Mycenarum conditio tempore belli Persici, ex Herodoto satis novimus, qui ex duabus civitatibus simul conjunctis, iisque olim florentissimis, Mycenis et Tirynthe, non plures quam quadringentos milites Plataeis pugnasse narrat, Lib. IX. 28. Ex eodem discimus, ter mille Sicyonios totidemque Megarenses praelio Plataeensi interfuisse. Ceterum longe saepius Argos pro Mycenis nominant tragici, quam Mycenas pro Argis. Ubicunque in nostra fabula Argos memorat poëta, intelligendae sunt Mycenae. Mycenis enim regnavit Eurystheus. Contra in Supplicum v. 1130. male nominantur Mycenae. Argivus enim fuit Adrastus, Argivae mulieres chorum istius tragoediae complent. Utriusque fabulae argumentum breviter et eleganter narrat Herodotus IX. 27. accurate servato duarum civitatum discrimine: Ἡρακλείδας, τῶν φασι οὗτοι [οἱ Τεγεᾶται] ἀποκτεῖναι τὸν ἡγεμόνα [Ὕλλον] ἐν Ἰσθμῷ, τούτους πρότερον ἐξελαυνομένους ὑπὸ πάντων τῶν Ἑλλήνων, ἐς τοὺς ἀπικοίατο φεύγοντες δουλοσύνην πρὸς ΜΥΚΗΝΑΙΩΝ, μοῦνοι ὑποδεξάμενοι, τὴν Εὐρυσθῆος ὕβριν κατείλομεν, σὺν κείνοισι μάχῃ νικήσαντες τοὺς τότε ἔχοντας Πελοπόννησον. τοῦτο δὲ, ΑΡΓΕΙΟΥΣ τοὺς μετὰ Πολυνείκεος ἐπὶ Θήβας ἐλάσαντας, τελευτήσαντας τὸν αἰῶνα, καὶ ἀτάφους κειμένους, στρατευσάμενοι ἐπὶ τοὺς Καδμείους, ἀνελέσθαι τε τοὺς νεκρούς φαμεν, καὶ θάψαι τῆς ἡμετέρας ἐν Ἐλευσῖνι.

189. Tyrwhitto placet ὄν' ὄντας. MUSGRAVIUS.

Ibid. Ἀπήλασαν recte G. Ὅδε enim in initio versus non est Eurystheus sed Copreus.

190. Ἢ (ἢ Barnesius) τὸν Ἑλλήνων edd. recentiores.

191. Ὅστις ἂν τἄργος φύγῃ P. E. Vide v. 978. Ὅστις omittunt omnes edd. ante Barnesium praeter Aldinam.

192. Οὔκουν. MSS. Steph. οὐ γὰρ. MS. E. οὐκ ἄρ'. MUSGRAVIUS. Stephani annotationem male accepit Musgravius. Non enim οὐ γὰρ Ἀθήνας γ', sed οὐ γὰρ Ἀργείων in libris suis reperisse videtur Stephanus. Musgravium fefellit vox οὔκουν in initio annotationis ad versum indicandum posita. Notas enim numerales ad Euripidem primus adhibuit Portus. Οὐ γὰρ Ἀργείων edd. recentiores.

193. Τοὺς Ἡρακλέους edd. nonnullae, quarum prima est Brubachiana.

194. Trachinis mentionem satis illustrant Pausaniae et Apollodori loca, quae ad vv. 475. 860. allaturus sum. Achaiam autem hic intellige Thessalicam, aliter Φθιῶτιν appellatam, in qua Trachinem collocat Sophocles apud Strabonem IX. p. 433. Οὕτω καὶ Σοφοκλῆς τὴν Τραχινίαν (f. Τραχῖνα) Φθιῶτιν εἴρηκεν. Fortasse in fabula Φθιώτισιν, unde desumtum est fragmentum Brunckianum incertum CI. Sed plerique Trachinem extra Achaiae fines in agro Maliaco sitam fuisse narrant. Vide omnino Herodotum VII. 198. seqq. Male Ἀχαϊικὸν per diphthongum Barnesius. De qua scriptura vide ad v. 84.

198. Malebat Barnesius [in margine] κραίνουσι. Sed nihil opus. Vide ad Rhes. 657. [655. Barnes.] MUSGRAVIUS. Proculdubio scribendum κρανοῦσι. Aesch. Suppl. 615. Πανδημίᾳ γὰρ χερσὶ δεξιωνύμοις Ἔφριξεν αἰθὴρ, τόνδε κραινόντων λόγον. Saepe permutantur κραίνω et κρίνω. Infra v. 778. κρίνεται pro κραίνεται habet E. Κρίνειν pro κραίνειν habent omnes edd. in Androm. 988. Νυμφευμάτων μὲν τῶν ἐμῶν πατὴρ ἐμὸς Μέριμναν ἕξει, κοὐκ ἐμὸν κραίνειν τάδε. Sic enim legendum esse constat ex Suppl. 139. Τί δ' εἶπ' Ἀπόλλων, παρθένοις κραίναν γάμον;

201. Emendat Tyrwhittus [cum Reiskio] πάρος, conferens Ion. 485. Ἐμοὶ μὲν πλούτου τε πάρος Βασιλικῶν θαλάμων τ', εἶεν Τροφαὶ κήδειοι κεδνῶν τέκνων. Neque obstat quod sic malum bono comparetur. Idem enim et infra videas v. 1012. MUSGRAVIUS. Adde quod αἰσχύνη in bonam partem accipi potest, pro dedecoris vitandi studio. Quo sensu dicitur αἰδὼς supra v. 6. Thucydides I. 84. Αἰδὼς σωφροσύνης πλεῖστον μετέχει, αἰσχύνης δὲ εὐψυχία.

203. Πόλιν μὲν ἀρκεῖ. *Quod ad civitatem attinet, satis dictum est.*

204. 205. Particulam γε solenni vitio a librariis additam bis delevi. Eandem sententiam habet noster Or. 1162. Βάρος τι

κἀν τῷδ' ἐστὶν, αἰνεῖσθαι λίαν. Iph. A. 979. Αἰνούμενοι γὰρ ἀγαθοὶ, τρόπον τινὰ Μισοῦσι τοὺς αἰνοῦντας, ἢν αἰνῶσ' ἄγαν.

209. Malim, πατὴρ δὲ τῆσδε, omissa præpositione, quam in hujusmodi locutionibus etiam metro repugnante plerumque addiderunt librarii. Vide Soph. Oed. T. 1062. Neque obstat, quod nostro loco, si deleretur praepositio, ambiguum esset utrum τῆσδε cum πατὴρ an cum γεννᾶται conjungendum esset. Ita enim loqui amant tragici. Noster Suppl. 133. Τῷ δ' ἐξέδωκας παῖδας Ἀργείων σέθεν.

210. Ἄνυμι S. Quae non est varia lectio, sed merus librarii error. *Redeo* aut *repeto* omnes interpretes. Imo, *repetam*. Εἶμι enim semper futurum est. Moeris p. 16. Ἄπεισιν Ἀττικῶς. ἀπελεύσεται Ἑλληνικῶς. Ubi vide Piersonum scriptoresque ab eo laudatos. Futurum ἐλεύσομαι, quod usurpant Aesch. Prom. 853. Suppl. 531. Soph. Oed. C. 1206. Trach. 595. comicis et prosae orationis scriptoribus fere inusitatum est. Corruptus videtur locus Lysiae κατὰ τῶν Σιτοπωλῶν p. 719. ed. Reisk. Ἀλλὰ γὰρ, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, οἴομαι αὐτοὺς ἐπὶ μὲν τοῦτον τὸν λόγον οὐκ ἐλεύσεσθαι. Nec multo magis usitata sunt ἠρχόμην, ἔρχου, ἔρχωμαι, ἐρχοίμην, ἔρχεσθαι, ἐρχόμενος, pro quibus plerumque dixerunt Attici ᾖα, ἴθι, ἴω, ἴοιμι, ἰέναι, ἰών. Ἐπερχόμενον habet Aesch. Prom. 98. ἐρχομένα Soph. Trach. 851. ἐπερχομένῳ Aristoph. Nub. 311. ἐπήρχοντο Thucydides IV. 120. προσήρχοντο ibid. 121. ὑπερχόμενος Plato Critone p. 53. E. Xenophon de rep. Athen. 2, 14. ἐξέρχοιτο Xenophon Paed. IV. 1, 1. ἐπεξερχόμενοι Antipho p. 623. ed. Reisk. ὑπέρχεσθαι Andocides in Alcib. p. 122. Demosthenes in Aristocratem p. 623. Altera totidem exempla apud Atticos scriptores hodie superstites reperiri posse vix crediderim. Legitur quidem apud Aristoph. Thesm. 504. Ὁ δ' ἀνὴρ περιήρχετ' ὠκυτόκει' ὠνούμενος. Sed suspicor poëtam scripsisse περιῆεν, vel potius περιῆρρεν. Ita Pherecrates apud Photium v. Περιέρρων: Ζητῶ περιέρρων αὐτὸν ἐξ ἑωθίνου.

212. Πέλοπος θυγατρός. Quam Lysidicen appellat Plutarchus Theseo p. 4. A. a Brodaeo ad v. 37. allegatus, Anaxo Apollodorus II. 4, 5. monente Musgravio. Vide Heynium ad Apollodorum p. 129. ed. 1803.

Ibid. Αὐτανεψίω ex Stiblini versione et Brodaei annotationibus primus edidit Portus.

213. Γεγὼς pro γεγῶτε.

214. Ἥκεις pro προσήκεις, monente Porsono ad Phoen. 372.

217. Castiga ὑπασπίζειν, et Θησῆ, non Θησεῖ. BRODAEUS. Quem recte reprehendit Barnesius, quod non viderit ordinem horum verborum esse, φημὶ γάρ ποτε σύμπλους Θησεῖ γενέσθαι, τῶνδ' ὑπασπίζων πατρί. De hac fabula insignem no-

ſtri locum ex Herc. 408. hic apponam. Τὸν ἱππευτάν τ' Ἀμαζόναν στρατὸν Μαιῶτιν ἀμφι πολυπόταμον Ἕβα, δι' Εὔξεινον οἶδμα, λίμναν, (Τίν' οὐκ ἀφ' Ἑλλανίας Ἄγορον ἁλίσας φίλων;) Κόρας Ἀρείας πέπλων (vox corrupta) Χρυσεόστολον φάρος, Ζωστῆρος ὀλεθρίους ἄγρας. Τὰ κλεινὰ δ' Ἑλλὰς ἔλαβε βαρβάρου κόρας λάφυρα, καὶ Σώζετ' ἐν Μυκήναις. Vide etiam Apollodorum II. 5. 9. ejuſque interpretem Heynium. Quare autem hanc expeditionem inter Herculis erga Theſeum merita memoret Iolaus, docebit Hyginus Fab. 30. cujus verba ita dubitanter corrigo: *Hippolyten Amazonum reginam, Martis et Otrerae filiam, interfecit: cui mortuae aureum balteum detraxit, filiam Antiopam captivam Theſeo donavit.*

219. Ἐρεμνῶν. Ita ego audacter repono pro ἐρυμνῶν. BARNESIUS. Ἐρεμνὸς, *tenebricoſus*, *niger*, alibi apud Euripidem non legitur. Bis apud Sophoclem, Ant. 700. Aj. 376.

222. Verſus 222. et 223. a ſciolo profecti ſunt, qui putabat aliquid ad ſententiam deſiderari poſt verſum 221. Sed delendi omnino ſunt; nec damnum inde patietur Euripides, apud quem ſupra vv. 99. 100. iidem verſus cum levi diſcrimine rectiſſime leguntur. PIERSONUS Veriſim. p. 177. Utrobique verba θεῶν τῶν σῶν cum ἀποσπασθέντες conjungunt omnes interpretes, vertentes, *a diis tuis avulſi*. Nec male. Quamquam aliter accipi poſſunt hi verſus, verbis ſcilicet θεῶν τῶν σῶν ad πρὸς βίαν relatis, eo ſenſu quo ſupra v. 79. dicitur, σοὺς ἀτιμάζων θεούς. Vide omnino ad v. 114.

224. Σύ. Caſtiga, σοὶ γὰρ τόδ' αἰσχρόν. BRODAEUS. Σοὶ edd. omnes. Magis obſervatione dignus eſt anapaeſtus in quinta ſede. Verſum ita refingit Erfurdtius ad Soph. Oed. T. 1492. Σοὶ γὰρ τόδ' αἰσχρὸν χωρὶς, ἔν τε τῇ πόλει. Malim, Σοὶ γὰρ τόδ' αἰσχρὸν, ἔν τε σῇ πόλει κακόν. Quamquam ne hoc quidem magnopere placet. Vulgatam ſcripturam, quamvis mendoſam, non mutavi.

226. Βλέψον πρὸς αὐτοὺς, βλέψον. Eadem verba in Alc. 391.

227. Καταστέφω χεροῖν. Optime haec verba illuſtrat noſter Androm. 895. στεμμάτων δ' οὐχ ἥσσονας Σοῖς προστίθημι γόνασιν ὠλένας ἐμάς. Iph. A. 1216. Ἱκετηρίαν δὲ γόνασιν ἐξάπτω σέθεν Τὸ σῶμα τοὐμόν. Noſtro loco male poſt καταστέφω interpungit Muſgravius, χεροῖν pro πρὸς χεροῖν accepto.

228. Καὶ πρὸς γενείου. Quaſi ſuperiore verſu praecedat, Ἀλλ' ἅντομαί σε πρὸς γονάτων.

229. Εἰς χέρας λαβεῖν P. E. Noſter Herc. 608. οὐκ ἀτιμάσω Θεοὺς προσειπεῖν πρῶτα τοὺς κατὰ στέγας. Vertit Portus, *Non dedignabor primum deos domeſticos ſalutare*. Hinc noſtri loci ſcripturam mutavi. Senſus eſt, *Ne dedigneris Herculis liberorum patrocinium ſuſcipere*.

232. Noſter Temenidis fr. 7. Οὐκ ἔστι κρεῖσσον ἄλλο, πλὴν κρατεῖν δορί.

233. Τῶνδε συμφορὰς P. E. Vide v. 153. et ad v. 106. Noſter Med. 1233. Ὦ τλῆμον, ὥς σου ξυμφορὰς οἰκτείρομεν, Κόρη Κρέοντος.

234—236. Haec leguntur apud Stobaeum CVII. p. 566.

237. Ὁδοί. *Argumenta ac rationes.* Vide Soph. Oed. T. 67. [311.] Eurip. Hec. 744. Phoen. 918. BRODAEUS. Συμφορᾶς noſtro loco τῆσδε τῆς συντυχίας ſignificare videtur.

238. Τούσδε pro τοὺς σοὺς P. E. Vide v. 252. Vulgo ante Barneſium legebatur in Rheſ. 277. Στείχει φίλος σοι, σύμμαχός τε τῇ σῇ γῇ. Quod ille ex ingenio repoſuerat, σύμμαχός τε τῇδε γῇ, poſtea in omnibus codd. reperit Muſgravius. In Suppl. 1183. recte, ni fallor, Muſgravius, ὠφελεῖν τὰ σά, pro ὠφελεῖν τάδε. Permutantur enim τὰ σὰ et τάδε etiam in Phoen. 1282.

239. Βώμιος S. edd. recentiores. Similis varietas infra v. 385.

241. 242. His verſibus continetur ſecunda συμφορᾶς ὁδὸς, ſanguinis ſcilicet conjunctio, et beneficia ab Hercule in Theſeum collata. Male autem, mea ſententia, haec conjungit Demopho, quae diſerte ſeparavit Iolaus ſupra v. 215. Rectius feciſſet poëta, ſi quatuor συμφορᾶς ὁδοὺς Demophonti tribuiſſet.

241. Verbum προυφείλω uſurpant noſter Iph. T. 523. Ariſtoph. Veſp. 3. (ubi legendum προυφείλεις) Lyſ. 648. Eandem ſignificationem habere videtur cum ſimplici verbo ὀφείλω.

244. 247. His quatuor verſibus explicatur tertia συμφορᾶς ὁδὸς, ſcilicet τὸ αἰσχρόν. Duplicem autem turpitudinem hic memorat Demopho: unam, ut deorum altaria impune ab homine peregrino violentur: alteram, ut Herculis liberis opem implorantibus perfugii locus denegetur, ubi adverſus hoſtium injurias in tuto ſint. Illud quidem libera civitate indignum cenſet Demopho, hoc autem vix ipſa morte tolerabilius. Nulla igitur erat cauſſa quare hunc locum ita partim refingeret Muſgravius: οὐκ ἐλεύθερον Οἰκεῖν δοκήσω γαῖαν, Ἀργείοις δ' ὄκνῳ Ἱκέτας προδοῦναι. Omnino retinendum ὀκνῶ. Verba ὀκνῶν προδοῦναι ſupra leguntur v. 28. προδοῦναι γὰρ ὀκνοῦσα in Alc. 178. Ubique ὀκνῶ pro αἰσχύνομαι accipiendum eſt.

244. Συλλᾶσθαι habet Aldus etiam in Iph. A. 1275. σκύλλοις Tro. 573. et alia fortaſſe ejuſmodi. Noſtro loco συλᾶσθαι primus edidit Portus. Συλᾷσθαι mendoſe Canterus.

245. Οὐκ ἐλευθέραν P. E. Satis ſcio innumera eſſe adjectiva feminini generis, quae nunc propriam terminationem exhibeant, nunc formam maſculinam induant. Cujuſmodi ſunt in hac fabula ἁλίῳ v. 83. βιαίῳ vv. 103. 107. πατρῴους v. 810. δίκαιον v. 902. Pro quibus dicere potuit poëta,

47.

49.

ἀλίᾳ, βιαίᾳ, πατρῴας, δικαίαν. Sed de horum numero non videtur esse ἐλεύθερος. Ἐλεύθερον nostro loco ex incuria scribae natum est, ut ξένους θ' ὁμοῦ γυναῖκας Suppl. 94. et alia permulta. Ἐλευθέρα femininum cum γῆ, γαῖα aut πόλις conjunctum supra legitur vv. 62. 114. infra v. 288.

247. Καὶ τάδ' ἀγχόνης πέλας. *Et hoc periculo non caret.* BRODAEUS. *Idque prope laqueum* mortemque jam constitutos. PORTUS. Verte fere cum Musgravio, *Et hoc*, scilicet τὸ Ἀργείοις ἱκέτας προδοῦναι, *parum admodum a suspendio distat.* Aristoph. Ach. 125. a Brodaeo citatus: τοῦτο δῆτ' οὐκ ἀγχόνη; Noster Alc. 228. Αἶ, αἶ, ἄξια καὶ σφαγᾶς τάδε, Καὶ πλεῖον ἢ βρόχῳ δέρην Οὐρανίῳ πελάσαι. Nostro loco nescio an melius esset, καὶ τόδ' ἀγχόνης πέλας.

250. Ἀποσπάσει P. E. Μὴ δείσῃς ὡς (vel ὅπως), μὴ ἐλπίσῃς ὡς, et similia, futurum postulant. Ita noster infra v. 1052. Sic etiam Soph. El. 1309. Μήτηρ δ' ἐν οἴκοις, ἣν σὺ μὴ δείσῃς πόθ' ὡς Γέλωτι φαιδρὸν τοὐμὸν ὄψεται κάρα. Ibid. 1426. μηκέτ' ἐκφοβοῦ Μητρῷον ὥς σε λῆμ' ἀτιμάσει ποτέ. Xenophon Paed. VI. 2, 30. Στρωμάτων δὲ ἐνδεηθέντες μὴ δείσητε ὡς οὐχ ἡδέως καθευδήσετε.

252. Vera hujus versus scriptura Musgravio debetur.

254. Malim [cum Heathio] ᾖ τε. MUSGRAVIUS.

256. Ἀλλὰ σοὶ βλάβος edd. recentiores ex emendatione Brodaei. Sensus est, ἐμοὶ αἰσχρὸν τόδ' ἐστὶν, ἀλλ' οὐ σοὶ βλάβος. Adhibita interrogatione, quam primus adhibui, particula negativa locum mutare debet. Nam οὐκ οὖν ἐμοὶ τόδ' αἰσχρὸν interrogative dictum idem valet atque ἐμοὶ τόδ' αἰσχρὸν sine interrogatione. Sic etiam idem significant ἀλλὰ σοὶ βλάβος cum interrogatione, et ἀλλ' οὐ σοὶ βλάβος sine interrogatione. Minus necessaria est igitur scriptura a Musgravio proposita, Οὐκοῦν ἐμοὶ τόδ' αἰσχρὸν, ἀλλ' οὐ σοὶ, βλάβος. Discrimen quod inter οὐκοῦν et οὔκουν statuunt grammatici, verissimum est, si Plutarchi aut Luciani scripta pro verae Graecitatis norma accipiantur. Apud veteres Atticos utraque particula semper propriam suam significationem servat. Ego ubique οὐκ οὖν scribo, adhibita, prout opus est, vel omissa interrogatione.

257. Ἔμοιγ'. Supplendum, βλάβος ἐστί. Deinde μεθῶ *sinam* aut *patiar* vertunt omnes interpretes. Μεθιέναι *dimittere, tradere, dedere* significat. Sensus est, ἐάν σοι μεθῶ τούσδε, ἵνα ἐφέλκῃ αὐτούς. *Ut tecum Argos abducas eos.*

259. Πλείω φρονῶν E. G.

263. Τῶν ἐνθάδ' Reiskius, et Porsonus Adverf. p. 268. Simile mendum tacite correxit Brunckius apud Soph. Oed. C. 78. ubi vulgo legebatur, Τοῖσδ' ἐνθάδ' αὐτοῦ, μὴ κατ' ἄστυ, δημόταις.

264. Βλάπτων γ' P. E. Particulam abesse vix patitur sententia. Vide ad Marklandi Iph. T. 806.

265. Notam interrogationis delevi. Βλάπτεσθ' enim imperativus est, secus atque ab omnibus interpretibus acceptum est. Vertit Portus, *Laedimini* ergo, *quod ego non polluam deos?* Imo, *Laediminor, modo ego non polluam deos.*

269. Οὐ τᾶρ' ἐς Ἄργος P. E. Notam interrogationis primus sustulit Portus. Οὐ τᾶρα, id est, οὔτοι ἄρα, majorem habet vim quam οὐκ ἄρα. Οὐ τᾶρα in initio senarii legitur apud Soph. Trach. 322. Phil. 1253. Eurip. Suppl. 496. Ion. 337. Telepho fr. 19. Οὐ τᾶρ' Ὀδυσσεύς ἐστιν αἱμύλος μόνος. Χρεία διδάσκει, κἂν βραδύς τις ᾖ, σοφόν. In sequentibus οὐ τᾶρα pro οὐκ ἄρα legendum arbitror. Soph. Oed. C. 408. Οὐ τᾶρ' ἐμοῦ γε μὴ κρατήσωσίν ποτε. Phil. 106. Οὐ τᾶρ' ἐκείνῳ γ' οὐδὲ προσμῖξαι θρασύ. Ubi θρασὺ pro ἀσφαλὲς usurpari monet Scholiastes. Ibid. 114. Οὐ τᾶρ' ὁ πέρσων γ', ὡς ἐφάσκετ', εἰμ' ἐγώ. Ita fine interrogatione legendum.

271. Κοὐκ ἐς ἀμβολάς. *Idque statim.* Eadem locutio est Hel. 1313. οὐκ ἐς ἀμβολὰς Εὐεργετήσω σ'. Confer etiam v. 910. Musgravius. Similia audit praeco apud Aesch. Suplic. 932. Κλάοις ἂν, εἰ ψαύσειας, οὐ μάλ' εἰς μακράν. Si vera sunt quae de ἐς dixi in praefatione ad Soph. Oed. T. p. 9. nostro loco scribendum εἰς ἀμβολάς. Sed hodie suspicor tragicos in quinta senarii sede iambum spondeo praetulisse, saltem ubi diversam ejusdem vocis scripturam adhibendo brevem syllabam pro longa exhibere possent. De qua re alias plura dicam.

272. Τολμήσῃς θενεῖν P. E. Quare τολμήσῃς reposuerim, nemo in Graecis literis mediocriter versatus requiret. Θενεῖν scripsi ex monitu doctissimi Blomfieldii ad Aesch. Theb. 378. qui primus omnium vidit ἔθενον aoristum esse verbi θείνω. Sententiam ejus confirmat incertus Rhes. 687. φίλιον ἄνδρα μὴ θένῃς. Ubi soloecum esset θένῃς a praesenti θένω natum. Quod ipse olim monui, ἔσχεθον aoristum esse, eodem argumento demonstrare possum. Noster Alcmaeone fr. 12. 13. Γυναῖκες, ὁρμήθητε, μηδ' ἀθυμία Σχέθῃ τις ὑμᾶς. ταῦτα γὰρ σκεθρῶς ὁρᾶν Ἡμᾶς ἀνάγκη τοὺς νομίζοντας τέχνην. Ita legendum esse nullus dubito. Si verbum esset σχέθω, σχέθῃ in σχεθέτω mutandum esset.

276. Ἄρεως e Brubachiana edd. nonnullae.

279. 280. Ἀλκάθου—τέρμασιν. Intellige, *Megarensium finibus*, sic dictis ab Alcathoo Pelopis filio, qui Megaris paullo ante regnavit. Musgravius. Citat Brodaeus Megarensem poëtam Theognidem v. 771. ed. Blackwall. 751. Brunck. Φοῖβε ἄναξ, αὐτὸς μὲν ἐπύργωσας πόλιν ἄκρην, Ἀλκαθόῳ Πέλοπος παιδὶ χαριζόμενος. Ad quem locum inscriptionem veterem

A
T
I
G
E
E
I
S

Megaris repertam allegat Brunckius, ubi Megarenſes Ἀλκαθόου ναετῆρες appellantur. Multa de Alcathoo habet Pauſanias libro primo in Megarorum deſcriptione. Perſonam ejus in Euripidis Proteſilao fuiſſe diſcimus ex Photio et Suida v. Πενθερά.

280. Τέρμασιν μένει dare voluiſſe videtur Hervagius ed. prima. Sed, ut ſaepe accidit, eam literam quam delere voluit, retinuit, eam quam retinere voluit, delevit. Dedit igitur τέρμασι μένειν in prima ed. τέρμασι μένει rectius, nec tamen omnino recte, in ſecunda. Τέρμασιν ex Aldina revocavit Barneſius. Μένει ſcribendum monet Brodaeus et ſcriptum habet G.

281. Λαμπρός. *Vehemens, rapidus, potens.* Ariſtoph. Eq. 430. Ἔξειμι γάρ σοι λαμπρὸς ἤδη, καὶ μέγας καθιείς. Ibid. 760. Πρὸς ταῦθ' ὅπως ἕξει πολὺς καὶ λαμπρὸς εἰς τὸν ἄνδρα. MUSGRAVIUS.

282. Καὶ φυτοῖς. *Arboribus*, quas praeciſurus erat, regionem depopulans. BRODAEUS. Δενδροτομεῖν vocant Thucydides Lib. I. Diodorus Siculus XIII. 108. MUSGRAVIUS. Res ſpectatoribus tempore belli Peloponneſii ſatis ſuperque nota.

283. Κεκτήμεθα Brunckius ad Soph. Phil. 119. Qui verſus in edd. recentioribus recte legitur, Σοφός τ' ἂν αὐτὸς κἀγαθὸς κεκλῇ ἅμα. Reſtituenda haec optativi forma noſtro Iph. A. 404. Αἴ, αἴ, φίλους ἂν οὐχὶ κεκτήμην τάλας. Vulgo, φίλους ἄρ' οὐχὶ κεκτήμην. Ita Ariſtoph. Plut. 991. Ἵνα τοὐμὸν εἱμάτιον φορῶν, μεμνῆτό μου. Μεμνῆτο etiam nonnulli libri apud Xenoph. Paed. I. 6, 3. ubi edd. veteres mendoſe μιμνῶτο pro μεμνῶτο. Ceterum cum noſtro loco conferendus Herodotus VII. 161. Μάτην γὰρ ἂν ὧδε πάραλον Ἑλλήνων στρατὸν πλεῖστον εἴημεν ἐκτημένοι, εἰ Συρηκοσίοισι ἐόντες Ἀθηναῖοι συγχωρήσαιμεν τῆς ἡγεμονίης.

285. Φθείρου. Μετὰ φθορᾶς ἀπαλλάττου. Id eſt, *In malam rem, abi in malam crucem.* Ariſtoph. Plut. 598. 610. [Ach. 460.] BRODAEUS. Rectius, *Get you gone.* Vide omnino noſtrum Androm. 709. 716.

Ibid. Τὸ σὸν—Ἄργος. *Argos illos quos tantopere praedicas.* Noſter Hippol. 113. Τὴν σὴν δὲ Κύπριν πόλλ' ἐγὼ χαίρειν λέγω.

287. Ἀργείων πόλιν P. E. Ordo eſt, οὐ γὰρ ἔχω τήνδε πόλιν ὑπήκοον Ἀργείων. Veteres libentius dixerunt ὑπήκοός σου quam ὑπήκοός σοι. Aeſch. Perſ. 234. Πᾶσα γὰρ γένοιτ' ἂν Ἑλλὰς βασιλέως ὑπήκοος. Herodotus VII. 111. Σάτραι δὲ οὐδενός κω ἀνθρώπων ὑπήκοοι ἐγένοντο. Similia ſunt ὑπήκοοι τῶν Ἀσσυρίων apud Xenoph. Paed. IV. 2, 1. ὑπήκοοι τῶν Μοσυνοίκων Anab. V. 5, 1. et alia apud veteres paſſim. Dativus, quem ſaepe adhibent recentiores, vulgo legitur apud Ariſtoph. Plut.

246. Ἅπαντα τῷ πλουτεῖν γάρ ἐσθ' ὑπήκοα. Sed haec scriptura fortasse librariis debetur ad sui saeculi normam omnia refingentibus.

292. Μᾶλλον ἔτ' ἢ πρίν. *Se praestabit acrem* supplet Portus. Potes etiam, ὥρα προνοεῖν. Quod si placet, verba μάλα δ' ὀξὺς Ἄρης ὁ Μυκηναίων parentheseos notis includantur.

293. Μισοκήρυκα fuisse Euripidem monuerunt tum alii, tum Marklandus ad Suppl. 399. Sed ovum ovo non est similius, quam hic noster Copreus, qui modo discessit, praeconi Aegyptio apud Aeschylum Supplicibus, nec facile dixeris uter eorum insolentius atque arrogantius se gerat.

294. Πυργοῦν. *Augere, amplificare.* BRODAEUS. Praeter propriam significationem, *turribus ac moenibus instruere, aedificare*, πυργοῦν apud tragicos saepe μεγαλύνειν significat. Ita dicunt Latini, *in altum extollere*. Nostro loco *exaggerare* significare videtur. Verbum *exstruere* sensu non dissimili usurpat A. Gellius XIII. 24. monente Forcellino: *Crimen unum vocibus multis atque saevis exstruere.* Nisi vertere mavis, *fingere, fabricari.* Aristoph. Ran. 1004. Ἀλλ' ὦ πρῶτος τῶν Ἑλλήνων πυργώσας ῥήματα σεμνά.

297. Διακναῖσαι. Interpretare, διολέσαι.

298—305. Hi octo versus leguntur apud Stobaeum LXXXVIII. p. 498. Primus et secundus apud eundem LXXIX. p. 454. ubi additus legitur, Καὶ τοῖς τεκοῦσιν ἀξίαν τιμὴν νέμειν. Quem versum in sua ed. a superioribus separavit Grotius, καὶ in χρὴ mutato. Rectius δεῖ Valckenarius Diatrib. p. 228. Eodem titulo lemma *Euripides in Heraclidis* de sede sua motum est, et fragmento proxime superiori affixum.

298. Οὐκ ἔστι παισὶ τούτου Stobaeus Tit. LXXIX. Altero loco cum Euripidis edd. consentit.

300. Γαμεῖν τ' ἀπ' ἐσθλῶν. Ita passim loquuntur tragici. Noster Androm. 975. ὡς φίλων μὲν ἂν Γήμαιμ' ἀπ' ἀνδρῶν. Ibid. 1280. Κἆτ' οὖν γαμεῖν δῆτ' ἔκ τε γενναίων χρεὼν, Δοῦναί τ' ἐς ἐσθλοὺς, ὅστις εὖ βουλεύεται. Incertus Rhes. 168. Οὐκ ἐξ ἐμαυτοῦ μειζόνων γαμεῖν θέλω. Nostro loco γαμεῖ Hervagianae primae mendum typographicum primus in margine correxit Stiblinus, in textu Portus.

Ibid. Κινηθεὶς Stobaei edd. nonnullae, sed non Trincavellus.

301. 302. Ordo est, κακοῖς ἐκοινώνησεν, ὥστε λιπεῖν κ. τ. ἑ.

305. Εἰς τοὔσχατον πλέοντες Stobaeus.

Ibid. Ηὕρομεν P. E. Sic etiam ηὕρηκ' v. 535. ηὗρες v. 957. Ηὐτύχει habet Aldus Hec. 18. ηὐτύχουν v. 301. ἐπηύξατο v. 542. ηὔφρανας Or. 217. ηὔφρανε v. 287. ηὔχου v. 355. ηὐτύχησεν v. 541. ηὐλαβεῖτο v. 1059. ηὔχετο Phoen. 1382. ἐξηύχουν (mendose pro ἐξηύχου) Med. 930. κατηύξατο Alc. 160. προσηύξατο v. 169. ηὐτρεπισμέναι Iph. A. 1111. ηὔξω Iph. T. 629.

προσηυξάμην Tro. 887. ηὔχετ' Hel. 1600. ηὐνάσθη Ion. 17. ηὐνάσθην v. 1484. His exceptis, diphthongum nunquam mutat Aldus. Cum Aldo plerumque consentiunt ceterae editiones. Εὕρομεν, ut vulgo, nostro loco Stobaeus.

10. Sensus videtur ἤλθομεν postulare. PORTUS. Ἤλθομεν E. G. ut primus edidit Musgravius. *Venimus* omnes interpretes.

11. Ὑμῖν tacite Barnesius. *Vobis* omnes interpretes.

12. Fieri potest ut post verba καὶ τιμὰς πατρὸς exciderit hujusmodi versiculus, Πάλιν λάβητε, τῆσδε κοιράνους χθονός. Quamquam verbum λάβητε suppleri potest ex altero verbo οἰκήσητε. De qua constructione consulendus omnino Brunckius ad Soph. Oed. T. 271. El. 435. et Dorvillius ad Charit. p. 394. a Brunckio allegatus. Exemplis adde nostrae fabulae vv. 785. 833. 839. 1040.

14. Αἵρεσθε Hervagiana secunda et sequentes ante Barnesium.

15. Μεμνημένοι τῶνδ'. *Memores horum* beneficiorum. PORTUS.

16. Legendum, ni fallor, ἄξιοί γ'. MSS. E. G. omittunt γ'. MUSGRAVIUS. Non de nihilo est, quod Aldus ἄξιον γ' dedit, omisso posteriore accentu, quem primus addidit Canterus. Ceterum sententiae convenientius est δὲ quam γε. Vide Alc. 435. 1063. Suppl. 1232. Ἄξιοι δ' igitur reposui. Quamquam legere etiam potes ἀξία δ', πόλις scilicet. Sed illud melius videtur.

18. Ego nullus dubito Euripidam scripsisse ἀντηλλάξαντο. Nam id sensus flagitat. REISKIUS. Superscribitur in meo Aldinae exemplari ἀντηλλάξαντο. Lego, ἐνηλλάξαντο, *nobis mutabant*, i. e. *prae nobis malebant*. Idem compositi usus Soph. Aj. 208. 1060. MUSGRAVIUS. Monuit alicubi Kusterus ad Aristophanem, praepositionis ἀντὶ syllabam priorem semper produci. Quod vel nescivit Reiskius, vel, quod verius puto, Graecos Euripidis senarios spondeorum in paribus locis non minus patientes esse arbitratus est, quam Latinos Terentii aut Phaedri. Sensus nostri loci satis perspicuus est, scriptura incertior.

21. Ὅταν θάνω primus edidit Hervagius ed. secunda. Sic etiam emendat Brodaeus, qui pro vulgata scriptura exhibet ὅταν θάνοις. Noster Alc. 728. Θάνεῖ γε μέντοι δυσκλεὴς, ὅταν θάνῃς.

22. Θησέως—πέλας. *Thesei gnate*. BRODAEUS. *Aequalem Theseo*. PORTUS. *Accedens Theseo*, i. e. apud inferos. BARNESIUS.

23. Αἴρω. Praesens pro futuro. MUSGRAVIUS. Αἰρῶ Porsonus ad Med. 848. Dedi ἀρῶ, Porsono, ut opinor, non invito. Ex ἀείρω formatur futurum ἀερῶ, cujus duae syllabae priores in A longum coalescunt, eadem ratione qua ex τιμάετε fit τιμᾶτε, ex τὰ ἐμὰ τἀμά. Praeter exempla hujus futuri

a Porſono memorata, ἀπαροῦμεν legendum apud noſtrum Med. 938. ἐπαρεῖ Iph. A. 125. ἀροῦμεν Iph. T. 117. Tro. 1148. ἀρεῖται Hel. 1613. ἐξεπαρεῖ apud Plutarchum Conſolat. p. 102. F. Quorum nonnulla ſuis locis jam emendarunt viri docti. In Iphigenia priore in veram ſcripturam θυμὸν ἐπαρεῖ imprudens incidit Reiſkius. Qui ſi rei metricae paullo peritior fuiſſet, nunquam talem dipodiam anapaeſticam exhibuiſſet, qualem conficiunt duae longae ſyllabae tribus brevibus interpoſitis. Neque enim eum unquam ſuſpicaturum fuiſſe arbitror, aliud eſſe futurum ἀρῶ ab αἴρω derivatum, aliud ab ἀείρω. Porſonum ἐπαρεῖ θυμὸν legiſſe monent Adverſariorum ejus editores p. 249. Adhuc juvenis ſcilicet ita legendum cenſuit, antequam veram hujus futuri rationem indagavit.

325. Εὐγενής τ' P. E. Optime Muſgravius, cum olim plene diſtingueretur poſt verba τοῖς Ἡρακλείοις, ita locum interpunxit, ut Iolai ad Theſeum ſermo etiam verba εὐγενὴς δ' ἀν' Ἑλλάδα σώζεις πατρῴαν δόξαν comprehenderet. Quo nuntio nihil umbrae Theſei gratius ad aures pervenire potuit.

335. Μνημονεύσεται χάρις P. E. Corruptam eſſe vulgatam ſcripturam patet ex eliſione diphthongi. Articulus quidem ſine ullo incommodo deleri poteſt, ſed vereor ne graviori mendo locus laboret. An legendum, μνημονευτὸς ἡ χάρις, *dignum eſt hoc beneficium quod memoriae commendetur?* Qua ſignificatione dicitur ἀξιομνημόνευτος apud proſae orationis ſcriptores.

337. Τάξω θ' P. E. Verbis κἀγὼ μὲν v. 336. reſpondent σὺ δ' v. 341.

340. Ταχὺς γὰρ Ἄργει. Ita MSS. E. G. et ſic etiam Scaliger, omiſſum tamen a Barneſio. Confer v. 290. MUSGRAVIUS.

341. Μάντεις τ' ἀθρήσας etiam E. G. Μάντεις τ' ἀθροίσας primus edidit Barneſius ex emendatione H. Stephani et Canteri Nov. Lect. V. 29. Μάντεις θ' ἀθροίσας P. E. Contra ἄθροισον pro ἄθρησον habet Aldus in Iph. A. 1416. In Cycl. 378. ubi ἀθροίσας pro ἀθρήσας legendum eſſe cenſuerunt Stephanus et Canterus, vulgatam ſcripturam bene defendit Barneſius.

345. Ἑζώμεσθα δὴ P. E. Contrarium vitium ſupra v. 33. emendavit Barneſius. Noſter El. 107. Ἀλλ' εἰσορῶ γὰρ τήνδε προσπόλων τινὰ, Πηγαῖον ἄχθος ἐγκεκαρμένῳ κάρᾳ Φέρουσαν, ἑζώμεσθα, κἀκπυθώμεθα κ. τ. ἑ. Ubi ἑζώμεσθα *conſiſtamus* ſive *ſubſiſtamus* ſignificat. Noſtro loco verba ἑζώμεσθα—μένοντες per μείνωμεν—ἥμενοι explicanda videntur.

346. Vertit Portus, *Supplices expectantes hic, donec civitas rem*

feliciter gesserit. Quae interpretatio defendi potest ex Androm. 254. Ὡς τοῦτ' ἄρα, κοὐ μενῶ πόσιν μολεῖν. Sed magis placet Musgravii versio, *Supplices, ut civitas bene rem gerat, hic manentes.* De qua vide ad v. 34.

351. Ἀθάνα P. E. ex monitu Porsoni ad Or. 26.

355. Οὐ μέλομαί σου pro οὔ μοι μέλει σου, οὐ φροντίζω σου. Vide Valckenarium ad Phoen. 764.

362. Σθενέλου. Eurystheus Stheneli filius. BRODAEUS. Homerus Il. T. 123. Εὐρυσθεὺς, Σθενέλοιο πάϊς Περσηϊάδαο.

365. Metrum postulare videtur ἵκτορας. Vide Aesch. Suppl. 661. MUSGRAVIUS. Ubi verba Ζηνὸς ἵκτορας ἁγνοῦ verbis Ψῆφον δ' εὔφρον' ἔθεντο respondent. Confer nostrae fabulae v. 764.

371. Παρά γ' εὖ φρονοῦσιν Barnesius. Notam interrogationis primus addidit Stiblinus, secundus Portus. Cum hoc loco conferenda verba ποῦ τάδ' ἐν χρηστοῖς πρέπει infra v. 511. Utrobique particula interrogativa ποῦ non sine indignatione negat, ut saepe apud tragicos. Soph. Oed. T. 390. Ἐπεὶ, φέρ' εἰπὲ, ποῦ σὺ μάντις εἶ σαφής; Aj. 1100. Ποῦ σὺ στρατηγεῖς τοῦδε; ποῦ δὲ σοὶ λεῶν Ἔξεστ' ἀνάσσειν ὧν ὅδ' ἦγετ' οἴκοθεν;

373. Videtur scribendum σοί. CANTERUS. Imo, σὺ—κυρήσεις.

374. Εἰ πόλιν ἥξεις. *Hostiliter* scilicet. De hac locutione consulendus Marklandus ad Suppl. 523. Soph. Trach. 259. Στρατὸν λαβὼν ἐπακτὸν, ἔρχεται πόλιν Τὴν Εὐρυτείαν.

375. Οὐχ οὕτως. Exquisita locutio, quae omnes interpretes fugit. Sensus videtur esse, *non impune, non illaesus.* Noster Alc. 682. Ἄγαν ὑβρίζεις, καὶ νεανίας λόγους Ῥίπτων ἐς ἡμᾶς, οὐ βαλὼν οὕτως ἄπει.

378. Ἀλλ' ὦ πολέμων ἐραστὰς, *Sed, O belli avide,* Canteri emendationem in versione Latina adoptarunt Barnesius et Musgravius. Ego vero nihil mutandum censeo. Recte Portus, *Sed non* sum *amans bellorum.*

379. Συνταράξῃς Barnesius in margine, probante Heathio, improbante vero Musgravio.

380. Τὰν εὐχαρίστως ἔχουσαν edd. recentiores ex emendatione Brodaei. Τὰν εὖ χαρίτων ἔχουσαν P. E. ad Marklandi Supplic. 732. Noster Hippol. 462. Πόσους δοκεῖς δὴ καρτ' ἔχοντας εὖ φρενῶν, Νοσοῦνθ' ὁρῶντας λέκτρα, μὴ δοκεῖν ὁρᾶν. Ad quem locum citat Valckenarius similes nonnullas locutiones. Τὴν εὖ χαρίτων ἥκουσαν dixisset Herodotus.

382. Qui Graecas tragoedias in quinos actus ad instar Latinarum distribuunt, rectius in nostra fabula procedunt quam in aliis plerisque. Sunt enim in ea quatuor Chori μέλη, eaque satis commodis intervallis posita. Actus igitur secundi hunc versum initium fecit Stiblinus, tertii v. 630. quarti v. 784. quinti v. 928.

383. Ἥκεις cum nota interrogationis primus edidit Stiblinus.

385. Λόγος primus edidit Hervagius ed. secunda. Sic etiam legendum monet Brodaeus. Ego σε pro γε dedi. Ita noster Hec. 1032. Ψεύσει σ' ὁδοῦ τῆσδ' ἐλπίς. Aesch. Pers. 472. Ὦ στυγνὲ δαῖμον, ὡς ἄρ' ἔψευσας φρενῶν Πέρσας. Soph. Oed. C. 628. εἴπερ μὴ θεοὶ ψεύσουσί με. Aj. 1382. καί μ' ἔψευσας ἐλπίδος πολύ. Ita passim.

386—388. Legendum, ni fallor, Ὁ γὰρ στρατηγὸς, εὐτυχὴς τὰ πράσθεν ὤν, Αἴσσει, σάφ' οἶδα, καὶ μάλ' οὐ σμικρὸν φρονῶν, Εἰς τὰς Ἀθήνας. Tyrwhittus, qui jam olim τὰ πρόσθεν ὤν reposuerat, retinebat tamen ἔστιν, cum φρονῶν connectens, ἔστιν οὐ σμικρὸν φρονῶν. MUSGRAVIUS. Retinendum esse τὰ πρὸς θεῶν patet ex Iph. T. 560. Ἀλλ' οὐ τὰ πρὸς θεῶν εὐτυχεῖ, δίκαιος ὤν. Contra vitiosum esse ἐστὶν ex eo apparet, quod rarissime ἐστὶ in initio versus legitur, nisi in initio sententiae, vel saltem post aliquam pausam sive distinctionem. Dedi igitur εἶσιν, *veniet*, quod miror Musgravio in mentem non venisse. Utrum vero verba εἰς τὰς Ἀθήνας cum εἶσιν conjungenda sint, an cum verbis οὐ σμικρὸν φρονῶν, non usquequaque certum est. Ego Portum et Barnesium sequor, propter illud nostri Hippol. 6. Σφάλλω δ' ὅσοι φρονοῦσιν εἰς ἡμᾶς μέγα.

387. Καὶ μάλ' οὐ σμικρὸν φρονῶν. In his verbis nonnihil haereo. Sententia postulare videtur ut particula καὶ propriam suam vim servet. Εὐτυχὴς τὰ πρὸς θεῶν, καὶ οὐ σμικρὸν φρονῶν. Sed in καὶ μάλα, καὶ λίαν, et similibus, omnino παρελκεῖν videtur καί. Incertus Rhes. 85. Καὶ μὴν ὅδ' Αἰνέας καὶ μάλα σπουδῇ ποδὸς Στείχει. Quidquid de hoc statuatur, hinc emendandus Soph. Aj. 1120. Ὁ τοξότης ἔοικεν οὐ σμικρὸν φρονεῖν. Aesch. Pers. 784. Ξέρξης δ' ἐμὸς παῖς ὢν νέος νέον φρονεῖ. Vulgo σμικρὰ et νέα.

389. Legitur hic versus apud Stobaeum XXII. p. 188. Imitatur noster Aeschylum Pers. 829. Ζεύς τοι κολαστὴς τῶν ὑπερκόπων ἄγαν Φρονημάτων ἔπεστιν, εὔθυνος βαρύς.

391. Ἄνδρα γὰρ χρεὼν P. E. Δὲ *et* γὰρ *facillime permutantur*, inquit Porsonus ad Med. 34. *quamquam facilius* δὲ *in* γὰρ *quam* γὰρ *in* δὲ *migrat*. Vide v. 404.

394. Εἰς τάδ' primus edidit Hervagius ed. secunda. Sic etiam emendat Brodaeus. Consentit S. et, ut opinor, E. Alterum enim cod. cum Aldo consentire ait Musgravius.

395. Μεπάραν. Legendum λεπάραν. *In aspero jugo castrametatus*. BRODAEUS. Qui scripsisse videtur, Λεπάραν—λεπαίαν. Λεπαίαν δ' ὀφρύην primus edidit Stiblinus, secundus Barnesius, qui hanc emendationem a Porto quoque memoratam pro sua venditare videtur. Vertit Stiblinus, *Montosis infidens jugis*. Λεπαῖος legitur etiam in Hippol. 1248. Iph. T. 324. Canterum Λεπάραν in textu retinuisse

non miror, Portum miror. Canterus enim ed. Stiblinianam vix unquam inspexisse videtur, Portus eam satis diligenter usurpavit. Vertit Portus, *In Lepara colle considens.* Si rogas ubinam gentium sit Lepara collis, respondeo, *Lepara nomen proprium montis in finibus Atticae et Megarensium.* Quae verba in suo ed. Brubachianae exemplari calamo annotata reperit Reiskius. Scilicet viros doctos fefellit Λεπάραν in Aldina per Λ majusculum scriptum. Quod ad ὀφρύην attinet, huc respexit Photius, monente Musgravio: Ὀφρύην. τὸ μετέωρον. Εὐριπίδης. Monet idem hanc vocem saepius usurpari ab Herodoto IV. 181. seqq.

5. Δόκησιν δὴ τάδ' ἂν λέγοιμί σοι S. Haec verba διὰ μέσου esse primus monuit Brodaeus, qui recte vertit, *uti et suspicor.* Confert Tyrwhittus Bacch. 629. Κἆθ' ὁ Βρόμιος (ὡς ἔμοιγε φαίνεται, δόξαν λέγω) Φῶς ἐποίησεν κατ' αὐλήν.

7. Ποίᾳ primus edidit Portus. *Qua via* Brodaeus et Stiblinus.

8. Ex voce ἀσφαλεῖ apparet quomodo Demophoon Eurysthei consilium interpretatus sit: credidisse enim non pugnae occasionem quaeri, sed tutam exercitui stationem. Hinc pro ταῦν δορὸς repono τ' ἄνευ δορός. Ἄνευ δορὸς, *sine Marte.* Aesch. Eum. 289. κτήσεται δ' ἄνευ δορὸς Αὐτόν τε καὶ γῆν καὶ τὸν Ἀργεῖον λεὼν Πιστὸν δικαίως εἰς τὸ πᾶν τε σύμμαχον. Tyrwhittus τὰ νῦν ὁδῷ. MUSGRAVIUS. Musgravii emendationem adoptavi. Idem significat ἄτερ Χαλυβδικοῦ supra v. 162.

9. Τῇδ' ἱδρύσεται S. edd. recentiores. Τῇσδ' recte Tyrwhittus, consentiente E.

10. Ἄραρ' P. E. De hoc verbo vide Valckenarium ad Hippol. 1090. et Brunckium ad Med. 323.

11. Οἷς χρὴ ταῦτα τέμνεσθαι θεῶν. Aesch. Pers. 202. σὺν θυηπόλῳ χερὶ Βωμῷ προσέστην, ἀποτρόποισι δαίμοσι Θῦσαι θέλουσα πέλανον, ὧν τέλη τάδε. Herodotus I. 118. Σῶστρα τοῦ παιδὸς γὰρ μέλλω θύειν τοῖσι θεῶν τιμὴ αὕτη προσκέεται.

12. 403. Horum versuum sedes immutanda est, ut vidit etiam Tyrwhittus. MUSGRAVIUS. Mihi quidem nihilo deterior videtur vulgatus ordo. Σφάγια v. 400. memorata tum demum sacrificanda erant, cum ad manus cum Eurysthei exercitu veniendum erat. Sed interea victimas ad omnes urbis aras immolabant haruspices, quas τροπαῖά τ' ἐχθρῶν καὶ πόλει σωτήρια recte appellari quis dubitet?

13. Θυηπολεῖται δ' ἄστυ. Id est, μάντεις κατ' ἄστυ θυηπολοῦσι. Hoc adde exemplis ad Soph. Oed. T. 1094. allatis.

14. Τροπαῖά τ' ἐχθρῶν. Subauditur θυηπολήματα [vel θύματα], quod verbum *virtualiter* continetur in θυηπολεῖται. BARNESIUS. Τρόπαιά τ' (sic) Hervagiana prima. Τροπαῖά τ'

Hervagiana ſecunda et ſequentes omnes. Recte, modo recte legatur infra v. 867. Ὦ Ζεῦ τροπαῖε. Notum eſt grammaticorum monitum, Atticos non τρόπαιον ſed τροπαῖον dixiſſe. Quod ſi de τροπαῖον verum eſt, verum etiam eſſe puto de τροπαῖος. Non me fugit operam eos perdere, qui de ſingularum vocum accentibus nimis curioſe diſputent, quippe quorum notitiam ſolis grammaticis Alexandrinis debeamus, natis quidem illis potius ad obſcurandam quam ad illuſtrandam veterem linguam Graecam. Ubi vero in προσῳδίᾳ cujuſlibet vocis fluctuant hodierna librorum exemplaria, operae pretium eſt eam ſcripturam quae melior videatur, ubique repraeſentare. Τροπαῖον προπερισπωμένως habet Aldus in Androm. 764. τροπαῖα ibid. 695. Τροπαῖ' igitur dedi infra v. 786.

Ibid. Σωτήρια, quod habet Brodaeus in annotationibus, primus in textum admiſit Barneſius.

404. Χρησμῶν γὰρ ἀοιδοὺς Hervagiana prima et ſequentes ante Barneſium, qui Aldinam ſcripturam revocavit. Χρησμῶν γὰρ ᾠδοὺς e v. 489. emendarat Duportus.

Ibid. Συναλίσας. Ita ſcribo Scaligeri auctoritate, et quia ἁλίσας, priorem cum habeat brevem, verſui ſufficere non potuit, et quoniam συναλίσας frequentius in hac ſignificatione occurrat. BARNESIUS. Ἁλίσας primam producit apud noſtrum Herc. 412. monente Muſgravio. Deinde apud veteres non minus uſitatum eſt ἁλίζω quam συναλίζω. Participium ἁλίσας ter minimum in libro primo uſurpat Herodotus, capp. 77. 80. 119. Significat ἀθροίσας, quod in ſimili locutione adhibet noſter ſupra v. 341. Utrumque ἁλίζω et συναλίζω uſurpat Xenophon, obſoletorum et poëticorum vocabulorum ſectator omnium Atticorum ſtudioſiſſimus. Illud habet Anab. II. 4, 3. VI. 3, 3. hoc Paed. I. 2, 15. 4, 14. Anab. VII. 3, 48. Hellen. I. 1, 30. Heſychius v. Ἁλίσας duo diverſa verba ἁλίζω et ἁλίνδω confundit, niſi gloſſa ejus ita ſcribenda eſt: Ἁλίσας. κονίσας, κυλίσας, καταβαλών. Ἁλίσας. συναθροίσας, συναγαγών. Ἁλίσας tenui ſpiritu primam corripit, ſecundam producit. Ariſtoph. Nub. 32. Ἄπαγε τὸν ἵππον ἐξαλίσας οἴκαδε.

408. Γνῶμα habet etiam Soph. Trach. 593. γνώματος Aeſch. Agam. 1361.

409. 410. Κόρῃ Δήμητρος Barneſius ad v. 600. Vulgatam ſcripturam, quam agnoſcere videtur argumenti ſcriptor, corruptam eſſe oſtendit particula γε ad hiatum evitandum inſerta. Vitio non valde diverſo vulgo legitur in Tro. 765. Οὐ γάρ ποτ' αὐχῶ Ζῆνα γ' ἐκφῦναι σ' ἐγώ, modo ſcripſerit poëta Ζηνὸς ἐκφῦναί σ', ut conjecit Reiſkius. Sed praeſtare videtur altera Reiſkii emendatio Ζῆνά γ' ἐκφῦσαί σ'. Nam

particula γε, quae noſtro loco plane ſupervacanea eſt, in Troaſi vim ſententiae addit. Deinde noſtro loco diſplicet παρθένον κόρην, quas voces conjunctas alibi nuſquam reperi. Κόρῃ Δήμητρί τ' mavult Pierſonus Veriſim. 179. Sed ſolam Proſerpinam nominat poëta v. 601. nec facile dixeris quare Cereri immolanda ſit virgo, quam deam peculiari religione Marathone coli nemo unquam dixit. Praeterea κόρη abſolute pro Proſerpina dictum a tragico ſermone alienum videtur. Namque in Suppl. 34. unde verba Κόρης τε καὶ Δήμητρος citat Pierſonus, praecedunt verba δυοῖν θεαῖν.

2. Κτενῶ P. E. Κτανῶ Atticis abjudicat Porſonus ad Or. 929.

4. Ἑκὼν δὲ τίς primus edidit Portus, ante quem notam interrogationis poſt τέκνα v. ſeq. adhibuerat Stiblinus.

6. Etſi virorum doctorum, qui ante me huic fabulae emendandae operam dederunt, infelices conjecturas plerumque memorare ſuperſedeo, operae pretium eſt attendere quomodo verba πικρὸν ὂν eorum ingenium exercuerint. *Videtur ſcribendum πικρόνων, aut potius πικρονόων*, inquit Canterus. Πονηρῶν Scaligeri emendatione poſthabita, πολιτῶν conjicit Barneſius. Πικρόν γ' ὂν, *quae res ſane peracerba eſt*, mavult Reiſkius, διχοφρόνων Heathius, διχονόων vel διχοφρόνων Muſgravius. Recte πικρὰς ἂν E. Alter cod. Pariſienſis πικρὰν ἂν habet.

d. Ξυστάσεις ſunt κύκλοι, ὁμιλίαι, *coetus, conventus*. Noſter Androm. 1089. εἰς δὲ συστάσεις Κύκλους τ' ἐχώρει λαὸς οἰκήτωρ θεοῦ.

7. Δίκαιον ἦν P. E. Ἦν noſtro loco, ut alibi paſſim, ἐστὶ ſignificat. Subjunctivus ᾖ ſoloecus eſt.

8. Μωρίαν ἐμοῦ P. E. ad Marklandi Iph. T. 918. Verba accuſandi genitivum perſonae, ut loquuntur grammatici, accuſativum autem rei poſtulant. Noſter Or. 28. Φοίβου δ' ἀδικίαν μὲν τί δεῖ κατηγορεῖν; Hippol. 1057. Ἡ δέλτος ἥδε, κλῆρον οὐ δεδεγμένη, Κατηγορεῖ σου πιστά. Ion. 931. Τί φῄς; τίνα λόγον Λοξίου κατηγορεῖς; Unde malim in Syleo fr. 4. Τό τ' εἶδος αὖτ' αὐθαδίαν κατηγορεῖ Σιγῶντος. Vertendum igitur noſtro loco, *ſtultitiae me accuſantium*, non cum Porto aliiſque, *ſtultitiam meam accuſantium*.

9. Ἦν δὲ μὴ δράσω τόδε. *Niſi rem ita compoſuero, ut utrique parti ſatisfaciam.* Vel, *Niſi cavero ne cui ut filiam ſuam immolet auctor ſim.* BRODAEUS. Haec interpretatio melior videtur. Διὰ μέσου collocanda ſunt verba καὶ νῦν πικρὰς ἂν—κατηγορούνταν.

14. 425. Atoſſa apud Aeſch. Perſ. 211. εὖ γὰρ ἴστε, παῖς ἐμὸς, Πράξας μὲν εὖ, θαυμαστὸς ἂν γένοιτ' ἀνὴρ, Κακῶς δὲ πράξας, οὐχ ὑπεύθυνος πόλει, Σαθεὶς δ' ὁμοίως τῆσδε κοιρανεῖ χθονός.

426. Ἀλλ' ἤ. *Sane* aut *profecto* plerique interpretes. *An ergo* cum interrogatione recte Musgravius. Vide Aesch. Agam. 284. Choëph. 218. 772. Suppl. 520. 920. Soph. El. 879. Eurip. Phoen. 1698. Hippol. 858. 932. (ubi consulendi Valckenarius et Monkius) Alc. 58. 819. Iph. A. 847. Iph. T. 1170. Bacch. 920. Hel. 497. Ion. 755. Herc. 1128. incertum Rhes. 36.

428. Atticos ἔοιγμεν et εἴξασι pro ἐοίκαμεν et ἐοίκασι dixisse nemini ignotum est. Praeter nostrum locum, ἔοιγμεν occurrit infra v. 681. Cycl. 99. et apud Soph. Aj. 1239. Quid pro ἐοίκατε dixerint ego quidem nescio. De εἴξασι consulendi Ruhnkenius ad Timaeum p. 98. et Piersonus ad Moerin p. 148.

430. Ὡς χεῖρα γῇ συνῆψαν, *Simul ac manu terram tetigerant*, Valckenarius ad Phoen. 1409. Nota est locutio εἰς χεῖρας ἰέναι τινὶ, *ad manus cum aliquo venire*. Nostro loco de terra loquitur poëta tanquam de persona. Dicitur εἰς λόγους συνάπτειν in Phoen. 709. Ὡς εἰς λόγους ξυνῆψα Πολυνείκει μολών. Nihil igitur muto.

431. Πνοαῖσιν edd. omnes praeter Aldinam et Hervagianam primam. Πνοιαὶ edd. omnes in Androm. 479. Tro. 883. Altera scriptura melior mihi videtur. Quamvis enim ποιὰ, ῥοιὰ, στοιὰ, χροιὰ, et alia fortasse nonnulla, apud veteres saltem Atticos rectius per diphthongum quam per simplicem vocalem scribantur, diversam fuisse horum rationem ostendit rectus casus singularis, qui in his semper in A definit, in illo semper in H, nisi in Doricis Chori canticis. Neque unquam, quod sciam, apud tragicos aut comicos metro repugnat πνοὴ priore correpta. Contra ποιὰ priorem producit apud Eurip. Cycl. 332. Aristoph. Eq. 606. ῥοιὰ, *malum Punicum*, apud Aristoph. Pac. 1001. στοιὰ Eccl. 676. 684. 686. χροιὰ apud Eurip. Bacch. 457. et alibi. Male igitur, ni fallor, Porsonus in Or. 145. pro Aldina scriptura ἆ ἆ σύριγγος ὅπως πνοὰ, ἆ ἆ σύριγγος ὡς πνοιὰ dedit. Versus antitheticus est, Ὀλεῖς, εἰ βλέφαρα κινήσεις. Metrum est syzygia dochmiaca bacchio subjecta. Satis bene sibi respondent syzygiae dochmiacae σύριγγος ὅπως πνοὰ et βλέφαρα κινήσεις.

432. Ἀπωθούμεσθα edd. recentiores.

436. Ξυγγνωτὰ scribendum, si vera sunt quae ad Soph. Oed. T. 361. dixi. Sed apud Euripidem alteram scripturam tantum non ubique exhibent hodierni libri. Quid si statuamus utramque formam apud veteres in usu fuisse? Eodem modo fortasse dirimenda grammaticorum lis de κλαυτὸς et κλαυστός.

Ibid. Εἰ μὴ θέλει P. E. In vulgata scriptura, supplendum ξυγ-

γνωστὰ ἂν εἴη, in nostra, ξυγγνωστά ἐστι. Cum de re certa loquatur Iolaus, melius sententiae convenit ἐστὶ quam ἂν εἴη.

437. Αἰνέσαι δ' ἔχω Valckenarius ad Phoen. 712. qui monet αἰνεῖν ἔχω infra occurrere v. 486.

438. 439. Verba εἰ θεοῖσι δὴ δοκεῖ τάδε πράσσειν ἔμ' ad sequentia referenda esse primus monuit Heathius.

439. An legendum, οὗτοι σή γ' ἀπόλλυται χάρις? Quamquam parum refert.

442. Ἕρκος edd. recentiores.

444. Κάμοὶ S. edd. recentiores. Recte se habet κάμοῦ. Ita noster Med. 346. Τοὐμοῦ γὰρ οὔ μοι φρόντις, εἰ φευξούμεθα. Κείνους δὲ κλάω ξυμφορᾷ κεχρημένους.

448. Noster Hec. 661. Τί δ', ὦ τάλαινα σῆς κακογλώσσου βοῆς.

452. Ἀλλ' οἶσθ' ὅ μοι ξύμπραξον; Vide ad Oed. T. 543.

Ibid. Οὐχ ἅπασι γάρ. *Non prorsus, non omnibus modis.* BRODAEUS. Πᾶσι pro παντάπασι habet Soph. Oed. T. 40. Νῦν τ', ὦ κράτιστον πᾶσιν Οἰδίπου κάρα. Oed. C. 1446. Ἀνάξιαι γὰρ πᾶσίν ἐστε δυστυχεῖν. Nostro loco ἅπασα S. et edd. recentiores ante Musgravium, qui ex Aldina ἅπασι revocavit. Ἅπασα mavult Porsonus Adverf. p. 268.

459. Ἀνὴρ P. E.

460. Quae hic μὴ 'μαθεῖ habent edd. omnes, infra v. 882. μὴ ἀποτίσασθαι plene scriptum exhibent. Pronuntiandum puto, μἀμαθεῖ, μἀποτίσασθαι. Signum elisionis in his locum habere non debet. Nullam enim vocalem in initio vocis elidunt Attici nisi E, eamque tantum in certis quibusdam vocibus. Μὴ ἀδικεῖν plene scriptum habet Aldus in Hec. 1249. μὴ ἀντὶ Androm. 809. μὴ ἀδίκει Cycl. 271. μὴ ἀποδέξηται Hel. 838. μὴ ἀποδώσω ibid. 1017. Talia in codd. plerumque plene scripta exhiberi auctor est Valckenarius ad Hippol. 996.

461. Καὶ τύχης. MS. G. καὶ δίκης. Legendum, ut monet etiam Tyrwhittus, κἀτυχής τις ἂν τύχοι. MUSGRAVIUS. Κἀτυχής τις ἂν τύχῃ minus recte Grotius Excerpt. p. 954. probante Heathio. Vertit Grotius, *Reverenda res est sobriae menti miser.* Αἰδὼς hic *clementiam* significat, ut ἀναίδεια *crudelitatem* in Herc. 165. Θρασὺς, *crudelis*, infra v. 978. Ceterum permutantur δίκη et τύχη etiam apud Soph. Ant. 387. Τί δ' ἔστι; ποίᾳ ξύμμετρος προύβην τύχῃ; Apud nostrum Iph. A. 1437. non male conjicit Canterus ἀτυχήσεις pro ἀδικήσῃ.

466. Miror Eurystheum absolute ἄνακτα a Demophonte appellari. Ita quidem de Lyco loquitur Amphitryo Herc. 588. Πολλοὺς πένητας, ὀλβίους δὲ τῷ λόγῳ Δοκοῦντας εἶναι, ξυμμάχους ἄναξ ἔχει. Sed Lycum vere dominum appellare poterat Amphitryo, minime Eurystheum Demophon.

471. Doricum λύμας in ſenario manere paſſi ſunt omnes editores. Sic etiam ἑτοίμα infra v. 503. In Hel. 595. ubi male vulgo legitur, λύπας ἅλις ἔχων, λύπας non eſt genitivus Doricus, ſed accuſativus pluralis ab imperitis librariis invectus, ut τὰς συμφορὰς pro τῆς ξυμφορᾶς Suppl. 732.

475. Quod ſupra ad v. 49. de Copreo monui, idem hic de Macaria monendum eſt, cujus nomen in ipſa fabula nuſquam obvium e ſcriptoribus mythologicis in indicem perſonarum intulerunt grammatici. Ejus hiſtoriam praeter alios narrat Pauſanias I. c. 32. p. 79. a Barnefio ad v. 35. allegatus: Ἔστι δὲ ἐν τῷ Μαραθῶνι πηγὴ καλουμένη Μακαρία, καὶ τοιάδε ἐς αὐτὴν λέγουσιν. Ἡρακλῆς ὡς ἐκ Τίρυνθος (Vide v. 164.) ἔφευγεν Εὐρυσθέα, παρὰ Κήϋκα φίλον ὄντα μετοικίζεται βασιλεύοντα Τραχῖνος. ἐπεὶ δὲ ἀπελθόντος ἐξ ἀνθρώπων Ἡρακλέους, ἐζήτει τοὺς παῖδας Εὐρυσθεὺς, ἐς Ἀθήνας πέμπει σφᾶς ὁ Τραχίνιος, ἀσθένειάν τε λέγων τὴν αὐτοῦ (Vide v. 194.), καὶ Θησέα οὐκ ἀδύνατον εἶναι τιμωρεῖν. Ἀφικόμενοι δὲ οἱ παῖδες ἱκέται, πρῶτον τότε Πελοποννήσιοι ποιοῦσι πόλεμον πρὸς Ἀθηναίους, Θησέως σφᾶς οὐκ ἐκδόντος αἰτοῦντι Εὐρυσθεῖ. λέγουσι δὲ Ἀθηναίοις γενέσθαι χρησμὸν, τῶν παίδων ἀποθανεῖν χρῆναι τῶν Ἡρακλέους τινὰ ἐθελοντὴν, ἐπεὶ ἄλλως γε οὐκ εἶναι νίκην σφίσιν. ἐνταῦθα ἡ Μακαρία Δηϊανείρας καὶ Ἡρακλέους θυγάτηρ ἀποσφάξασα ἑαυτὴν, ἔδωκεν Ἀθηναίοις τε κρατῆσαι τῷ πολέμῳ, καὶ τῇ πηγῇ τὸ ὄνομα ἀφ' ἑαυτῆς. Vide etiam Schol. ad Ariſtoph. Eq. 1148.

476. Προσθῆτε P. E. Quod de τρόπαιον et τροπαῖον ſupra dixi ad v. 403. hic de πρόσθητε et προσθῆτε dictum velim. Cum enim fluctuent libri inter hanc et illam ſcripturam, officium eſt editoris operam dare ut ſaltem eadem προσῳδία ubique adhibeatur. Veteres προσθῆτε et ſimilia προπερισπωμένως dixiſſe ex analogia fere certum eſt. Antiqua enim forma fuit προσθέητε. Omnes Euripidis editiones προσθῶ habent Iph. A. 540. προσθῇς Alc. 1051. προσθῶμεν Suppl. 948. Quod ad ſignificationem attinet, conferendus noſter Hippol. 950. Οὐκ ἂν πιθοίμην τοῖσι σοῖς κόμποις ἐγὼ Θεοῖσι προσθεὶς ἁμαθίαν φρονεῖν κακῶς. Androm. 217. εἶτ' ἀπληστίαν λέχους Πάσαις γυναιξὶ προστιθεῖσ' ἂν ηὑρέθης.

Ibid. Πρῶτον μὲν τόδ' mavult Porſonus ad Med. 139. 140. propter particulam γὰρ parvo intervallo bis adhibitam. Exemplis a Porſono allatis adde hujus fabulae vv. 385. 386. 523. 524. Si μὲν noſtro loco neceſſarium eſſet propter δὲ v. 479. mallem ſuperiore verſu θράσος μὲν μηδέν. Nec minus recte diceretur θράσος μηδὲν ἐξόδοις ἐμαῖς προσθῆτε, quam θράσος μοὶ μηδὲν προσθῆτε ἕνεκα ἐξόδων ἐμῶν. Hoc enim valet dativus ἐξόδοις ἐμαῖς.

478. Εἴσω θ' P. E.

481. Minus recte interpungeretur, ἀλλ', εἰμὶ γάρ κ. τ. ε. Dicere enim potuisset poëta, si per metrum licuisset, ἀλλὰ γάρ εἰμι. Ante γὰρ autem nemo unquam interpunxit. Noster Phoen. 1318. Ἀλλὰ γὰρ Κρέοντα λεύσσω τόνδε δεῦρο συννεφῆ Πρὸς δόμους στείχοντα, παύσω τοὺς παρεστῶτας γόους. Herodotus V. 3. Ἀλλὰ γὰρ τοῦτο ἄπορόν σφι καὶ ἀμήχανον μή κοτε ἐγγένηται, εἰσὶ δὴ κατὰ τοῦτο ἀσθενέες. In his locutionibus, particulae ἀλλὰ γὰρ significant ἀλλ' ἐπεί. Apud Herodotum vulgo plenius distinguitur post ἐγγένηται, quod vitium saepe apud eum reperio. Idem I. 14. Ἀλλ' οὐδὲν γὰρ μέγα ἔργον ἀπ' αὐτοῦ ἄλλο ἐγένετο, βασιλεύσαντος δυῶν δέοντα τεσσεράκοντα ἔτεα, τοῦτον μὲν παρήσομεν, τοσαῦτα ἐπιμνησθέντες. Quae verba vulgo in duas periodos divisa sunt, plena distinctione post ἔτεα adhibita. Idem IX. 27. Ἀλλ' οὐ γὰρ ἐν τῷ τοιῷδε τάξιος εἵνεκα στασιάζειν πρέπει, ἄρτιοί εἰμεν πείθεσθαι ὑμῖν, ὦ Λακεδαιμόνιοι, ἵνα δοκέει ἐπιτηδεώτατον ἡμέας εἶναι ἑστάναι, καὶ κατ' οὕστινας. Hic etiam post πρέπει plene distinguitur in vulgatis libris. Idem IX. 109. Ἀλλὰ πόλις τε ἐδίδου καὶ χρυσὸν ἄπλετον, καὶ στρατὸν τοῦ ἔμελλε οὐδεὶς ἄρξειν ἀλλ' ἢ ἐκείνη. Περσικὸν δὲ κάρτα ὁ στρατὸς δῶρον. ἀλλ' οὐ γὰρ ἔπειθε, διδοῖ τὸ φᾶρος. ἡ δὲ περιχαρὴς ἐοῦσα τῷ δώρῳ, ἐφόρεέ τε καὶ ἀγάλλετο. Interdum omnino reticetur γάρ, ut supra v. 378. Ita Noster Phoen. 99. Ἀλλ' οὔτις ἀστῶν τοῖσδε χρίμπτεται δόμοις, Κέδρου παλαιὰν κλίμακ' ἐκπέρα πόδι.

Ibid. Πρόσφορος. *Apta, idonea.* Subaudiendum autem πρεσβεύειν. Sic Pindarus Olymp. IX. 121. πρόσφορος ἀναγεῖσθαι. Hesychius: Πρόσφορον. ἐπιτήδειον, ἁρμόζον, οἰκεῖον. MUSGRAVIUS. Malim, πρόσφορος πυθέσθαι. Propior scilicet ostio templi, quam avia aut sorores.

482. Κἀμαυτῆς περί. Sensus est, οὐ μόνον περὶ τούτων, ἀλλὰ καὶ περὶ ἐμαυτῆς. Ita paullo post v. 568. κἀμοὶ significat οὐ μόνον σοί, ἀλλὰ καὶ ἐμοί.

483. Μὴ pro εἰ, *num, an, utrum.* Noster Tro. 176. Οἴμοι, τρομερὰ σκηνὰς ἔλιπον Τάσδ' Ἀγαμέμνονος, ἐπακουσομένη, Βασίλεια, σέθεν, Μή με κτείνειν Δόξ' Ἀργείων κεῖται μελέαν.

485. Οὐ νεωστὶ δή. Interpretare, πάλαι δή.

487. Εὖ προχωρῆσαι. Id est, ni fallor, εὐτυχῆσαι. Sic εὖ βεβηκόσιν pro εὐτυχοῦσι Soph. El. 979. Verbum προχωρεῖν diverso sensu usurpat noster Phoen. 1271. Οὐκ ἐν χορείαις, οὐδὲ παρθενεύμασι, Νῦν σοι προχωρεῖ δαιμόνων κατάστασις.

488. Εἰς ἀμήχανα P. E. Sic ἐξ ἀμηχάνων supra v. 149. Si ἀμήχανον adhibuisset poëta, articulo, ni fallor, addito dixisset, εἰς τἀμήχανον. Sed alterum praestat. Similia vitia in Aldina sunt φάσγανον Or. 951. οὐδέτερον ibid. 1577. πρῶτον Suppl. 30. θέσφατον Iph. A. 1268. ξόανον Iph. T. 1359. ἀδύνατον Hel. 817.

491. Supra dixerat v. 410. ἥτις ἐστὶ πατρὸς εὐγενοῦς. Paullo inferius ſic quoque loquitur v. 514. πατρὸς οὖσαν εὐγενοῦς. [Adde Alc. 333. Οὐκ ἔστιν οὕτως οὔτε πατρὸς εὐγενοῦς.] Quare hic mihi non diſplicuiſſet, Σφάξαι κελεύειν, πατρὸς ἥτις εὐγενοῦς. BRODAEUS. Brodaei emendationem poſt Barneſium adoptavi. Violentam eſſe hanc mutationem contendit Pierſonus Veriſim. p. 178. nec ſolere librarios illa πατρὸς et μητρὸς confundere; praeterea non parvam ſupereſſe difficultatem in verbis σημαίνειν et κελεύειν, quorum alterutrum frigeat et abundet. Legendum igitur cenſet, Σφάξαι κόρῃ Δήμητρος, ἥτις εὐγενής. Quaſi vero facilius fuerit librariis ΚΟΡΗΙΔΗ in ΚΕΛΕΥΕΙΝ mutare, quam ΠΡΟΣ in ΜΡΟΣ. Quod ad σημαίνειν et κελεύειν attinet, primum conferendus locus e Rheſo a Reiſkio indicatus. V. 879. Ὑμᾶς δ' ἰόντας τοῖσιν ἐν τείχει χρεὼν Πριάμῳ τε καὶ γέρουσι σημῆναι, νεκροὺς Θάπτειν κελεύειν λεωφόρους πρὸς ἐκτροπάς. Quem locum ſi recte cum noſtro comparavit Reiſkius, verbum σημαίνειν ad oraculorum interpretes referendum eſt, κελεύειν ad ipſum Demophontem. Deinde σημαίνειν non *jubere* ſed *indicare* interpretari potes, hoc ſcilicet modo, *Oraculorum enim interpretes ait hicce non taurum aut vitulum ſignificare, ſed puellam nobilem mactare jubere.* Ita fere Portus. Sed eſto ut σημαίνειν et κελεύειν ita explicanda ſint, ut alterutrum eorum prorſus abundet. An vero tam raro in tragico ſermone occurrunt pleonaſmi, ut vulgatam noſtri loci ſcripturam eo nomine ſollicitare neceſſe ſit? Ceterum verba μητρὸς ἥτις εὐγενὴς copioſe defendit Muſgravius, hac ſcilicet ſignificatione, *Quae nobilis ſit a parte materna.* Quin et πατρὸς mavult ſupra v. 410. Cujus rationes, meo quidem judicio omni pondere deſtitutas, apud ipſum petant quibus ea interpretatio arrideat.

494. Σφάξειν P. E. *Mactaturum* recte Portus.

495. Κἀμοὶ λέγει. Ita lego, rejecto, quod inter κἀμοὶ et λέγει per errorem irrepſerat, δέ. BARNESIUS. Δὲ non niſi ſuperſcriptum habet MS. G. MUSGRAVIUS.

496. Ἐξαμηχανήσομεν. Verbum nuſquam alibi, quod ſciam, obvium. Significare videtur, *Se ex anguſtiis et difficultate prudentia liberare.* Τι enim παρελκεῖν exiſtimo.

498. Βούλεσθαι mavult Reiſkius. Non male; ſed recte ſe habere videtur vulgata.

499. Fruſtra in hoc loco explicando laborant viri docti. An legendum κἀχόμεσθα? A in ΕΥ paſſim mutari, alibi, ſi bene memini, monui. Εὐθύνας pro Ἀθήνας habet Aldus in Tro. 974. Sed quid ſignificat ἐχόμεσθα? Opinor, *haeremus*, vel aliquid ejuſmodi. Thucydides I. 25. Ἐν ἀπόρῳ

εἴχοντο θέσθαι τὸ παρόν. Nostro loco verba ἐν τῷδε τῷ λόγῳ non male ἐν τῇδε τῇ ἀπορίᾳ interpretari potes.

500. Τἄλλά γ' G. Musgravius.

501. Ἀργείων P. E.

503. Ἑτοίμη P. E. Noster Phoen. 975. Αὐτὸς δ', ἐν ὠραίῳ γὰρ ἵσταμαι βίῳ, Θνήσκειν ἕτοιμος, πατρίδος ἐκλυτήριον.

505. Οὕνεκ' αἵρεσθαι P. E. Locutionis κίνδυνον αἵρεσθαι exempla vide apud Stephanum Thes. Ling. Gr. v. Κίνδυνος. Similes sunt νεῖκος ἠράμην infra v. 986. δυσμένειαν ἠράμην v. 991. κοινοὺς αἱρόμενος πόνους Ion. 199. aliaeque quamplurimae. Quoties permutentur αἵρεσθαι et αἱρεῖσθαι, vix quisquam harum literarum ita expers est ut nesciat. Quo magis miror apud Aesch. Pers. 481. in omnibus edd. reperiri αἱροῦνται φυγὴν, cum veram scripturam αἵρονται e Rhes. 54. 126. reponere potuerint editores. Noster Alex. fr. 9. Δούλων ὅσοι φιλοῦσι δεσποτῶν γένος, Πρὸς τῶν ὁμοίων πόλεμον αἱροῦνται μέγαν. Hic etiam legendum αἵρονται ex Aesch. Suppl. 346. 448. Foede depravatus est ejusdem fabulae v. 957. qui in codd. ita scriptus exhibetur: ΙΣΘΙΜΕΝ ΤΑΔΗΔΗΠΟΛΕΜΟΝΕΡΕΙΣΘΕΝΕΟΝ. Ubi neque αἱρήσῃ cum Aldo, neque αἱρεῖσθαι cum Robortello, sed αἵρεσθαι legendum videtur. Vide Thucydidem I. 80. 82. 118. 125. Bene Graecum esse πόλεμον ἀναιρεῖσθαι docuit Marklandus ad Suppl. 492. Sed non ideo evincitur veteres πόλεμον αἱρεῖσθαι dixisse.

508. De locutione ἐπεί τοι καὶ consulendus Porsonus ad Med. 675. qui e nostra fabula citat etiam v. 744.

510. Φύντας S. Barnesius. Ceterae recentiores φῦντας habent, accentu e Brubachiana derivato, ubi mendose legitur φῦντες.

512. Κάλλιον, οἶμαι. Ironia. Brodaeus. Eadem significatione legitur οἶμαι infra v. 968. *Credo* dicunt Latini. Obiter emendandus noster Alc. 349. Σοφῇ δὲ χειρὶ τεκτόνων δέμας τὸ σὸν Εἰκασθὲν ἐν λέκτροισιν ἐκταθήσεται. Ὦ προσπεσοῦμαι, καὶ περιπτύσσων χέρας, Ὄνομα καλῶν σὸν, τὴν φίλην ἐν ἀγκάλαις Δόξω γυναῖκα, καίπερ οὐκ ἔχων, ἔχειν. Ψυχρὰν μὲν, οἶμαι, τέρψιν. ἀλλ' ὅμως βάρος Ψυχῆς ἀπαντλοίην ἄν. Imo, Ψυχρὰν μὲν, οἶδα, τέρψιν.

Ibid. Ἃ μὴ τύχοι ποτέ. Paullo aliter ὃ μὴ τύχοι ποτὲ noster Phoen. 574. Meleagro fr. 9. Contra pro ὃ μὴ γένοιτο, quod habent noster infra v. 714. Aesch. Theb. 5. Aristoph. Lys. 147. ἃ μὴ γένοιτο legitur apud nostrum Ion. 731.

514. Legendum cum Tyrwhitto, Κἄπειτα δεινά. Musgravius.

516. Ἀλητεύσω S. Barnesius in margine, Musgravius. Sive pro futuro accipiatur, sive pro subjunctivo, melius est ἀλητεύσω

quam ἀλητεύω. Quamquam ne hoc quidem malum, modo pro ſubjunctivo accipiatur. Noſter Phoen. 984. Ποῖ δῆτα φεύγω; Sed in his locutionibus libentius alterum ſubjunctivum adhibent tragici.

517. Εἀν δή τις λέγῃ. Suſpicor particulam δὴ hic locum habere non debere.

527. Malim cum Scaligero πρέποι. MUSGRAVIUS. Quae ſcriptura poſtulat etiam κἂν pro καί.

530. Conſulto, necne, hunc verſum praetermiſerit Porſonus in praeclara illa de quinto pede tragici ſenarii diſputatione, equidem neſcio. Noſter Phoen. 576. Πῶς δ' αὖ κατάρξεις θυμάτων, ἐλὼν πάτραν; Ita codd. fere omnes. Quae ſcriptura ſi recte ſe haberet, facile de numero verſuum canoni Porſoniano adverſantium eximi poſſet noſter verſus, legendo, καὶ κατάρχετ', εἰ δοκεῖ. Sed mediam formam, quam in Phoeniſſis habent edd. omnes, hac ſignificatione unice veram eſſe docuit Valckenarius.

534. Τὸ omittunt edd. recentiores.

535. Cum hac Macariae oratione comparanda Polyxenae oratio in Hec. 342. Iphigeniae in Iph. A. 1368. Praxitheae in Erechtheo. Omnes locis communibus refertae ſunt, quarum multo patientiores fuerunt Athenienſes quam noſtri homines.

536. Φεῦ, φεῦ. Admirantium exclamatio. Vide infra v. 553. Soph. Oed. T. 964. Ita Ariſtoph. Av. 1723.

540. Οὐκ ἔστ' ἄλλοθεν P. E.

542. Ἡράκλειος P. E. Noſter Or. 1512. Ἐνδίκως ἡ Τυνδάρειος ἄρα παῖς διώλετο. Vide ad v. 245.

544. Ἐνδικώτερον P. E. Adverbia comparativi gradus plerumque in ON deſinunt, ſuperlativi in A, ut ἐνδίκως, ἐνδικώτερον, ἐνδικώτατα. Noſter El. 224. Οὐκ ἔσθ' ὅτου θίγοιμ' ἂν ἐνδικώτερον. Or. 1513. Ἐνδικώτατ', εἴγε λαιμοὺς εἶχε τριπτύχους θανεῖν. Rariſſime apud Atticos poëtas haec vel illa in ΩΣ terminantur. Apud Aeſchylum, ſi bene memini, nuſquam niſi in Prom. 630. ex mea emendatione, quam non magni facio, Μή μου προκήδου μασσόνως ἢ 'μοὶ γλυκύ. Μειόνως habet Soph. Oed. C. 104. Ξυντομωτάτως idem ibid. 1579. ubi ξυντομώτατος exhibet Scholiaſtes. Προυνουστέρως (ſic) ex Aj. 119. citat Photius, ubi recte vulgo legitur προνοΰστερος. Μειζόνως noſter Hec. 1121. et incertus Rheſ. 849. In Rheſo malim μείζονα, quod etiam in Hecuba non male reponi poſſet. Sed ut Herodotum taceam, apud quem haud raro legitur μεζόνως, μειζόνως habet Thucydides I. 130. Δυστηνοτάτως pro δυστηνότατος in Suppl. 967. legendum conjiciunt Reiſkius et Marklandus. Lego, Γηράσκω δυστανοτάταν, Οὔτ' ἐν τοῖς φθιμένοις, Οὔτ' ἐν ζῶσιν κριγομέναν

(κρινομένη Musgravius pro vulgato ἀριθμουμένη), Χωρὶς δή τινα τάνδ' ἴσχουσα μοῖραν. Σωφρονεστέρως in Iph. A. 379. ex Stobaeo reposuit Marklandus. Εὐλαβεστέρως in Iph. T. 1375. edd. omnes. Εὐρυτέρως Aristoph. Lys. 319. In his aeque metro convenirent σωφρονέστερον, εὐλαβέστερον, εὐρύτερον. Ἐνδεεστέρως Thucydides II. 35. Nostro loco non male legeretur ἐνδικώτερ' ἄν. Apud Soph. El. 800. κατάξι' ἂν pro καταξίως primus reposuit Bothius.

551. Omnino legendum cum Barnesio [in margine] προθύμῳ. MUSGRAVIUS.

554. 555. Ἀλλ' ὑπερφέρεις κ. τ. ἐ. Hunc locum minime expedio. De verbo ὑπερφέρειν, *excellere*, nonnihil dixi ad Soph. Oed. T. 381. Dicitur mulier, verbi caussa, πασῶν γυναικῶν ὑπερφέρειν τῷ κάλλει (vel τὸ κάλλος), *omnes feminas forma antecellere*. Herodotus VIII. 138. Οἱ δὲ ἀπικόμενοι ἐς ἄλλην γῆν τῆς Μακεδονίας, οἴκησαν πέλας τῶν κήπων τῶν λεγομένων εἶναι Μίδεω τοῦ Γορδίεω, ἐν τοῖσι φύεται αὐτόματα ῥόδα, ἓν ἕκαστον ἔχον ἑξήκοντα φύλλα, ὀδμῇ τε ὑπερφέροντα τῶν ἄλλων. Thucydides I. 81. Τάχ' ἄν τις θαρσοίη ὅτι τοῖς ὅπλοις αὐτῶν καὶ τῷ πλήθει ὑπερφέρομεν. Nostro loco vereor ne ad emendationem confugiendum sit. An legendum, ἀλλ' ὑπερφέρει Τόλμης τε τόλμα, καὶ λόγου χρηστοῦ λόγος? Aesch. Prom. 921. Ὃς δὴ κεραυνοῦ κρείσσον' εὑρήσει φλόγα, Βροντῆς θ' ὑπερβάλλοντα (eodem sensu ὑπερφέροντα dicere potuit poëta) καρτερὸν κτύπον.

557. Γε delendum, aut σε pro eo scribendum. REISKIUS. Hoc melius.

Ibid. Ἀδελφοὺς δ' ὠφελεῖς tacite Barnesius.

558. Σοφῶς κελεύεις. *Prudenter, caute, jubes.* Caussa cavendi erat, ne, si aperte jussisset, ipse in societatem piaculi veniret. MUSGRAVIUS.

559. Θάνω futurum est modi indicativi, quod alibi non inveni. MUSGRAVIUS. Θάνω subjunctivus est, ut alibi passim. Si puella dixisset, ἀλλ' ἐλευθέρως θάνωμεν, nemo de significatione dubitasset. Subjunctivi primam personam pluralem eo sensu quo Anglice dicitur *let us die* passim occurrere nemo nescit. Rarius, nec tamen valde raro, adhibetur prima persona singularis ea significatione qua dicunt nostrates *let me die*. Pluraliter Soph. Phil. 539. Ἐπίσχετον, μάθωμεν. Singulariter noster Hippol. 567. Ἐπίσχετ', αὐδὴν τῶν ἔσωθεν ἐκμάθω. Ibid. 1354. Σχὲς, ἀπειρηκὸς σῶμ' ἀναπαύσω. In Med. 1275. verba παρέλθω δόμους sine interrogatione recte exhibent edd. pleraeque. In Androm. 844. metri caussa legendum, Ἀπόδος, ἀνταίαν ἐρείσω πλαγάν. Nos, *Let me give myself a mortal wound.* Herc. 1059. Σῖγα, πνοὰς μάθω. φέρε πρὸς οὓς βάλω. Plerumque prae-

mittitur φέρε aut ἄγε, ut apud Soph. Phil. 1452. Φέρε νυν στείχων χώραν καλέσω. Ubi ſubjunctivum καλέσω pro futuro, quod Atticis eſt καλῶ, accipiunt omnes interpretes. Dicitur etiam μὴ θάνω, *ne finas me mori.* Exempla dant Soph. Oed. 174. Trach. 804. Eurip. Tro. 172. Herc. 1399. Ceterum ſolennis eſt locutio ἐλευθέρως θανεῖν, *mori ut liberum decet.* Noſter Or. 1169. ὃν οὐ καταισχυνῶ, Δοῦλον παρασχὼν θάνατον, ἀλλ' ἐλευθέρως Ψυχὴν ἀφήσω. Archelao fr. 4. Ἐν δέ σοι μόνον προφωνῶ, μὴ 'πὶ δουλείας ποτὲ Ζῶν ἑκὼν ἔλθῃς, παρόν σοι κατθανεῖν ἐλευθέρως. Quae loca affero, ut eorum auctoritate utar in emendanda vulgata ſcriptura in Hec. 550. Ἐλευθέραν δέ μ', ὡς ἐλευθέρα (& ἐλευθέρως) θάνω, Πρὸς θεῶν, μεθέντες, κτείνατ'. Permutantur ἐλεύθεροι et ἐλευθέρως in Hippol. 421.

562. Noſter Med. 394. Κτενῶ σφε. τόλμης δ' εἶμι πρὸς τὸ καρτερόν.

564. Οὐκ ἂν δυναίμην. Nos, *I cannot bear.* Noſter Bacch. 834. Οὐκ ἂν δυναίμην θῆλυν ἐνδῦναι στολήν.

565. Σὺ δ' ἀλλά. Vim particulae ἀλλὰ in hac locutione non debent negligere tirones. Significat, εἰ μὴ τοῦτο δρᾶν θέλεις. Anglice verte, *then.* Vide noſtrum Hec. 391. Phoen. 1661. Med. 942. incertum Rheſ. 167. Ariſtoph. Ach. 191. 1033. Nub. 1364. 1369. Pac. 660. Lyſ. 904. Antiphanes Athen. p. 446. C. A. Σὺ δ' ἀλλὰ πῖθι. B. τοῦτο μέν σοι πείσομαι.

Ibid. Τοῦδε χρῄζε. *Ab hoc,* Demophoonte ſcilicet, *pete.* HEATH.

567. Optime hanc ῥῆσιν Demophonti tribuit Tyrwhittus. MUSGRAVIUS. Sic etiam Heathius.

Ibid. Ὦ τάλαινα παρθένων. Soph. Trach. 307. Ὦ δυστάλαινα, τίς ποτ' εἶ, νεανίδων; Ita interpungendum videtur.

570. Τλημονεστάτην. *Miſerrimam* plerique interpretes. *Fortiſſimam* recte Muſgravius. Sic etiam Polyxena Hec. 562. Ἔλεξε πάντων τλημονέστατον λόγον. Hunc ſcilicet: Ἰδού. τόδ' εἰ μὲν στέρνον, ὦ νεανία, Παίειν προθυμεῖ, παῖσον. εἰ δ' ὑπ' αὐχένα Χρῄζεις, πάρεστι λαιμὸς εὐτρεπὴς ὅδε.

573. Abundare poteſt μοι, [monente Heathio,] ut ſaepe apud Euripidem. Vide ad Herc. Fur. 95. Non inepte tamen Tyrwhittus προσφθέγμα σόν. MUSGRAVIUS. Pro μοι, quod e v. ſequente natum videtur, dedi δή. Noſter Hec. 413. Τέλος δέχει δὴ τῶν ἐμῶν προσφθεγμάτων. Soph. Aj. 856. Σὲ δ', ὦ φαεννῆς ἡμέρας τὸ νῦν σέλας, Καὶ τὸν διφρευτὴν ἥλιον προσεννέπω, Πανύστατον δή, κοὔποτ' αὖθις ὕστερον.

575. Τούσδε in Hervagiana prima operarum incuria omiſſum primus ex Aldina revocavit Barneſius. Certatim emendarant viri docti, Τοιούσδε παῖδας εἰς τὸ πᾶν εἶναι σοφούς. De locutione δίδασκε σοφοὺς, *redde ſapientes,* conſulendi in primis Bentleius Epiſt. ad Millium p. 18. et Valckenarius Diatrib. p. 205. Crocodilum δεδιδαγμένον εἶναι χειροήθεα

memorat Herodotus II. 69. Vide an εἶναι librariorum additamentum fit. Noftro loco ordo verborum paullo intricatior eft, et ita fortaffe explicandus: καὶ δίδασκέ μοι τούσδε παῖδας, τοιούτους σοφοὺς εἰς τὸ πᾶν ὥσπερ σύ. Vel poft παῖδας cum Mufgravio interpungendum, quafi τοιούτους *tales quales dicam* fignificet.

576. Ἀρκέσουσι γάρ edd. recentiores ex emendatione H. Stephani. Plena diftinctio ante haec verba in Aldina parum confpicua eft, in edd. fequentibus ante Mufgravium prorfus omiffa. Primus locum recte interpretatus eft Heathius.

583. Πάροιθε P. E. Quam formam in eadem verfus fede habet Aldus infra v. 1031. Phoen. 1009. Hippol. 1443. Rhef. 705. Bacch. 912. Ion. 1558. Πάροιθεν metro repugnante vulgo legitur infra v. 863. Iph. A. 862. Herc. 582.

585. Τιμῶτε. Ita ed. Ald. Vulgo τιμᾶτε. MUSGRAVIUS. Voluit, opinor, τιμῷτε et τιμᾶτε. Quamquam nec τιμῶτε nec τιμῷτε habet Aldus, fed τιμῶ τε. Sic etiam tres Hervagianae. Τιμᾷ τε Brubachius et Stiblinus. Τιμᾷ τε Canterus. Τιμᾶτε recte Portus et fequentes.

591. Ita fere Iphigenia Iph. A. 1398. Θύετ'. ἐκπορθεῖτε Τροιάν. ταῦτα γὰρ μνημεῖά μου Διὰ μακροῦ, καὶ παῖδες οὗτοι, καὶ γάμοι, καὶ δόξ' ἐμή.

592. Εἴ τι δὴ κάτω χθονός Stobaeus CXXI. p. 602. ubi leguntur haec verba cum quatuor verfibus fequentibus. Κατὰ χθονός tacite Grotius.

595. Οὐκ οἶδα πῇ τις τρέπεται Stobaeus. Omnino retinendum ὅποι. Ὅποι τράποιντο vulgo legitur apud Aefch. Perf. 459. ποῖ τράπωμαι apud Eurip. Hec. 1099. ποῖ ποτε τρέψῃ Med. 359. ποῖ τράπωμαι ibid. 502. ποῖ δῆτα τλήμων τρέψομαι Hippol. 1066. ποῖ τρέψομαι Alc. 946. ποῖ γὰρ τράπωμαι Bacch. 1363. ποῖ τρέψεταί τις Cycl. 308. ποῖ τρεψόμεσθα Heracl. 441. ποῖ δὲ (δὴ) τράπωμαι apud incertum Rhef. 871. ὅποι τέτραπται apud Ariftoph. Ach. 207. ποῖ τις τρέψεται Thefm. 603. ποῖ δῆτ' ἂν τραποίμην Ran. 296. ποῖ τις ἂν τράποιτο Plut. 374. Vulgo quidem legitur ὅπῃ τράπωμαι apud noftrum Or. 634. et ὅπῃ τραπόμενος v. 721. Sed recte ὅποι utrobique praebent codd. nonnulli. Legendum etiam ὅποι τράπωμαι apud Aefch. Agam. 1541. ποῖ τις τράποιτ' ἂν Choëph. 408. Vulgo ὅπα et πᾶ. Sic *quo me vertam*, non *qua me vertam* dicunt Latini. Quod de ποῖ τρέψομαι dixi, etiam de ποῖ φεύξομαι dictum velim.

597. Malim cum Scaligero εὐψυχίᾳ. MUSGRAVIUS. Nofter Alc. 645. Ἦ τᾶρ' ἀπάντων διαπρέπεις ἀψυχίᾳ. Suppl. 841. Πόθεν πόθ' οἶδε, διαπρέπεις εὐψυχίᾳ Θνητῶν, ἔφυσαν;

599. Στῶσα alii legunt. *Stans pro nobis, te ipfam fiftens ad vi-*

dimam. STIBLINUS. Στῶσα mendum typographicum Hervagianae primae.

600. Ἅζομαι aspero spiritu recte edidit Barnesius. Οὐ χάζομαι pro οὐχ ἅζομαι habent edd. omnes in Or. 1116. pleraeque in Alc. 327. Hesychius: Οὐχάζομαι. οὐ σέβομαι, οὐκ ἐντρέπομαι. Hic etiam οὐχ ἅζομαι recte reposuerunt viri docti. Οὐχ ἅζεται vulgo legitur apud Aesch. Eum. 392.

601. Ἦ σὸν κατῆρκται σῶμα Barnesius, qui verbum κατῆρκται non *initiatum est* cum Porto ceterisque omnibus, sed *initiavit* Latine vertit. Vix quisquam hodie in literis Graecis adeo hospes est, ut nesciat verba media et passiva, pauciffimis exceptis, eandem prorsus παρακειμένου formam habere. Εἴργασται e. g. utrumque significat, *fecit* et *factum* est. Barnesii emendationi nonnihil ponderis accedit ex Iph. T. 1320. ubi cum olim legeretur, Ὃν τοῖσδε βωμοῖς θεᾷ καθωσιώσατο, θεὰ ex codd. reposuit Marklandus. Hanc igitur scripturam admisissem, si certum esset κατῆρκται transitivum cum accusativo σῶμα conjungi posse. Nam verba sacrificandi κατάρχεσθαι et ἀπάρχεσθαι genitivum postulare videntur. Ita noster Phoen. 576. Πῶς δ' αὖ κατάρξει θυμάτων, ἑλιὸν πάτραν. Ad quem locum consulendus omnino Valckenarius. Vulgatam igitur scripturam non mutavi. Passivum est ἐνῆρκται in El. 1142. Κανοῦν δ' ἐνῆρκται, καὶ τεθηγμένη σφαγίς. Quod ad sensum nostri loci attinet, nihil interest utrum ᾗ an ᾗ legatur. Nam dativus ᾗ per ὑφ' ἧς explicari potest.

Ibid. Δήμητρος κόρῃ P. E. Κόρην pro κόρῃ omnes libri supra v. 409. Vide etiam vv. 930. 932. Nostro loco parum refert utrum κόρην an κόρῃ legas, quamquam hoc paullo melius videtur. Utriusque structurae exemplum praebet noster Iph. T. 63. Ξὺν προσπόλοισιν, ἃς ἔδωχ' ἡμῖν ἄναξ, Ἑλληνίδας γυναῖκας. ἀλλ' ἐξ αἰτίας Οὔπω τινὸς πάρεισιν ἐς ἔμ' (malim πάρεισιν αἵδ') εἴσω δόμων, Ἐν οἷσι ναίω, τῶνδ' ἀνακτόραν θεᾶς. Ubi Ἑλληνίσιν γυναιξὶν et τοῖσδ' ἀνακτόροις scribere potuit poëta. Defendi potest κόρην etiam ex Tro. 606. Ὦ μῆτερ ἀνδρὸς, ὅς ποτ' Ἀργείων δορὶ Πλείστους διώλεσ', Ἕκτορος, τάδ' εἰσορᾷς; Alterum habet Aesch. Theb. 559. Ἔστιν δὲ καὶ τῷδ', ὃν λέγεις τὸν Ἀρκάδα, Ἀνὴρ ἄκομπος. Eurip. Hec. 771. Πρὸς ἄνδρ' ὃς ἄρχει τῆσδε Πολυμήστωρ χθονός. Ubi Πολυμηστόρα habet Aldus. Hippol. 101. Τήνδ', ἣ πύλαισι σαῖς ἐφέστηκεν Κύπρις. Tro. 1133. καί σφ' ᾐτήσατο Θάψαι νεκρὸν τόνδ', ὃς πεσὼν ἐκ τειχέων Ψυχὴν ἀφῆκεν, Ἕκτορος τοῦ σοῦ γόνος.

602. Λύεται μέλη. Ita scribo pro δύεται, Joanne Miltono suffragante. BARNESIUS. Noster Hec. 438. Οἳ 'γὼ προλείπω. λύεται δέ μου μέλη. Pulchre nostrum locum interpretatur Portus, *Merguntur membra dolore.* Apud Soph. Oed. C.

1597. ἔθυσε pro ἔλυσε habent Aldus et Suidas v. Δυσπινῆ. Addam locum ex Euripidis Electra, ubi literarum Δ et Λ ſimilitudo ſcripturam corruperit. V. 652. ΗΛ. Λεχώ μ' ἀπάγγελλ' οὖσαν ἄρσενος τόκου. ΠΡ. Πότερα πάλαι τεκοῦσαν, ἢ νεωστὶ δή; ΗΛ. Λέγ' ἡλίους, ἐν οἷσιν ἀγνεύει λεχώ. Imo, Δέχ' ἡλίους. Ita Electra ad matrem v. 1124. Ἤκουσας, οἶμαι, τῶν ἐμῶν λοχευμάτων. Τούτων ὑπέρ μου θῦσον, οὐ γὰρ οἶδ' ἐγώ, Δεκάτῃ σελήνῃ παιδὸς, ὡς νομίζεται.

605. Ἥδομαι πεπραγμένοις. De re futura loquitur tanquam de praeterita. Ita Soph. Oed. T. 838. Πεφασμένου δὲ, τίς ποθ' ἡ προθυμία; Incertus Rheſ. 481. Οὐκ οὖν κτανόντες τούσδε, πάντ' εἰργάσμεθα;

608. Hoc Chori carmen antiſtrophicum eſſe primus monuit Burgeſius in Appendice annotationum ad Troadas p. 137. quem in verſuum diſtributione ſecutus ſum. Nonnulla hinc deſumta habet Stobaeus Ecl. Phyſ. IX. p. 11. quae in ed. Genevenſi ita leguntur: Οὔ τινα φημὶ θεῶν ἅ τε τὸν ὄλβιον, οὔτε βαρύποτμον ἄνδρα γενέσθαι. μόρσιμα δ' οὔτε φυτεῖν θέμις, οὔτε σοφία τις ἀπώσεται. ἀλλὰ μάταν πρόθυμος ἀεὶ πόνον ἕξει. Vix quidquam mutare videntur Stobaei codices. Grotius Euripidis editiones ſecutus eſt.

608. 609. Theognis v. 165. a Brodaeo allegatus: Οὐδεὶς ἀνθρώπων οὔτ' ὄλβιος, οὔτε πενιχρὸς, Οὔτε κακὸς, νόσφιν δαίμονος, οὔτ' ἀγαθός.

609. Οὐ βαρύποτμόν γ' metri cauſſa legendum cenſet Heathius, οὐ βαρυπότμων Muſgravius, οὐ βαρύποτμον ἂν Burgeſius, qui in antiſtrophicum v. 620. Datiſmum ὑπεράλγεο invexit. Tantum abeſt ut hic ulla mutatione opus eſſe cenſeam, ut non dubitaverim contra omnes libros trochaeum pro ſpondeo exhibere paullo poſt v. 611.

610. 611. Βεβάναι εὐτυχίᾳ [pro εὐτυχεῖν]. Sic μοίρᾳ μὲν οὐκ ἐν ἐσθλᾷ βεβῶσαν Soph. El. 1093. MUSGRAVIUS.

611. Παρὰ δ' ἄλλον ἄλλα P. E. Particula γ' metri gratia manifeſto inſerta eſt.

612. Διώκει. *Properat.* Vide ad Herc. Fur. 1085. [1083. Barneſ.] MUSGRAVIUS. Cum verbis παρὰ δ' ἄλλον ἄλλα μοῖρα διώκει conferendus noſter Alc. 896. Συμφορὰ δ' ἑτέρους ἑτέρα Πιέζει φανεῖσα θνατῶν. Or. 974. Ἰώ, ἰώ, πανδάκρυτ' ἐφαμέραν Ἔθνη πολύπονα, λεύσσεθ' ὡς παρ' ἐλπίδας Μοῖρα βαίνει. Ἕτερα δ' ἕτερος ἀμείβεται Πήματ' ἐν χρόνῳ μακρῷ. Βροτῶν δ' ὁ πᾶς ἀστάθμητος αἰών. Hippol. 1108. Ἄλλα γὰρ ἄλλοθεν ἀμείβεται. Μετὰ δ' ἵσταται ἀνδράσιν αἰὼν Πολυπλάνητος ἀεί.

613. Caſtigo ἐφ' ὑψηλῶν. *Et hunc quidem infimae ſortis virum alto in gradu collocat.* BRODAEUS. Placet Brodaei emendatio, quae viam aperit ad verſus ſequentis emendationem. Legendum, metro poſtulante, Τὸν δ' εὐδαίμον',

ἀλήταν τεύχει. MUSGRAVIUS. Ego nihil muto. Ἀφ' ὑψηλῶν eſt ὑψόθεν. Noſter Inone fr. 16. καὶ μί' ἡμέρα Τὸν μὲν καθεῖλεν ὑψόθεν, τὸν δ' ἦρ' ἄνω. D. Lucas Evang. i. 52. Καθεῖλε δυναστὰς ἀπὸ θρόνων, καὶ ὕψωσε ταπεινούς.

614. Legendum puto ἀλάταν, et vocem hanc Dorice penultimam corripere; aliter non conſtabit metrum. HEATHIUS. Qui in Hel. 1490. Doricum ἀμέραν primam corripere exiſtimat. Doricum ἀλάτας penultimam producit ſupra v. 365. et alibi paſſim. Optime metro nec male ſententiae conveniret τὸν δὲ πένητ', ſi liceret uſitatiorem vocem πένητα pro rariori ἀλήταν reponere. Quod ex mera conjectura facere non audeo. Saepe miratus ſum in Or. 1016. ubi vulgo legitur, Ἰθύνων νοσερὸν κῶλον Ὀρέστου, Heathii emendationem ὀρθῶν Porſono placuiſſe. Malim, Ἐξιθύνων νοσερὸν κῶλον, deleto proprio nomine.

615. Οὔτε φυγεῖν Stobaeus, qui minus recte οὔτε habet etiam v. ſequente. Quod alibi monui, hic iterum moneo, poſt οὔτε et μήτε ſaepe apud tragicos adhiberi οὐ et μή. Ita Aeſch. Prom. 449. (ubi οὔτι pro οὔτε dedit Porſonus) 478. Choëph. 289. Soph. Oed. C. 972. (ubi οὔτι de ſuo Brunckius) Ant. 249. Eurip. Or. 41. 46. 1086. Med. 1348. Iph. T. 354. 373. Tro. 934. Herc. 645. Vide Cenſuram Edinburgenſem XVII. pp. 233. 234. 492. Locum alterum ex Aeſchyli Prometheo ita exhibuit Blomfieldius in ed. ſecunda: Οὐκ ἦν ἀλέξημ' οὐδὲν, οὔτε βρώσιμον, Οὐ χριστὸν, οὔτε πιστόν. Nunquam vidi οὐ hoc modo inter bina οὔτε collocatum. Quare vulgatam ſcripturam οὐδὲ πιστὸν revocandam cenſeo.

616. Οὐ σοφίᾳ τις ἀπώσεται P. E. Recte vertit Portus, *Nulla ſapientia quis* fatum a ſe *repellet*.

617. Ὁ πρόθυμος. *Qui vim ipſius fati tollere conabitur.* BRODAEUS. Ὁ βουλόμενος ἀπώσασθαι.

Ibid. Ἕξει ſine γ' Burgeſius. In vulgatis libris verba ἕξει γ'. ἀλλὰ σὺ anapaeſticum monometrum faciunt. Sic etiam verba εἰ δὲ σέβεις σύ γε v. 628.

618. Μὴ προσπίτνει S. edd. recentiores. Quam imperativi formam nunquam uſurparunt Attici, ſi vera ſunt ea quae ad v. 77. diſputavi. Μὴ προπίτνων P. E. Προπίτνω et προπίπτω in προσπιτνῶ et προσπίπτω ſaepe corruperunt librarii. Soph. El. 1380. Αἰτῶ, προπίτνω, λίσσομαι, γενοῦ πρόφρων Ἡμῖν ἀρωγὸς τῶνδε τῶν βουλευμάτων. Προπιτνῶ plerique libri, προσπιτνῶ Harleianus 5744. Baroccianus 66. et, opinor, alii. Apud Aeſch. Perſ. 590. pro προσπίτνοντες, quod metrum violabat, προπίτνοντες primus repoſuit Brunckius. Vide etiam Soph. Oed. C. 157. (ubi fortaſſe legendum μὴ προπεσεῖ, ἵνα pro ὅπως accepto) Phil. 156. Eurip. Suppl.

63. Ceterum verba μὴ προπίτνων ita accipio, *Erecto corpore atque animo.* Iolaum humi jacentem ſurgere jubet Chorus. Nihil hic viderunt interpretes.

Ibid. Τὰ θεῶν φέρε P. E. Vix opus eſt monere τὰ θεῶν eſſe τὰς ἐκ θεῶν τύχας δοθείσας, ut cum Sophocle loquar Phil. 1314. Ita noſter Phoen. 385. Ἀτὰρ τί ταῦτα; δεῖ φέρειν τὰ τῶν θεῶν. Τὰ θεῖα dixit Soph. Tereo fr. 11. Ἀλγεινὰ, Πρόκνη, δῆλον. ἀλλ' ὅμως χρεὼν Τὰ θεῖα θνητοὺς ὄντας εὐπετῶς φέρειν.

622. Cum olim πρὸς ἀδελφῶν ſcriberetur, non ſine loci detrimento, Scaliger legendum duxit πρὸ, quam lectionem amplector, ſed ne ſit hiatus, propter καὶ ſequens τε adjicio. Barnesius. Πρὸς ἀδελφῶν vetus lectio proba eſt et ſervanda. Reiskius. Vellem ſuam horum verborum interpretationem nobiſcum communicaſſet vir eruditus. *Pro patria ac fratribus* Brodaeus aliique omnes. Ceterum notandum πρό τ' ἀδελφῶν pro πρὸ ἀδελφῶν τε. Ita Aeſch. Theb. 30. Ἀλλ' εἰς τ' ἐπάλξεις καὶ πύλας πυργωμάτων Ὁρμᾶσθε πάντες. Suppl. 982. Ξύν τ' εὐκλείᾳ καὶ ἀμηνίτῳ Βάξει λαῶν * ἐν χώρῳ Τάσσεσθε. Noſter Hippol. 205. Ῥᾷον δὲ νόσον μετά θ' ἡσυχίας Καὶ γενναίου λήματος οἴσεις. Herodotus I. 106. Ὑπό τε ὕβριος καὶ ὀλιγωρίης. Ibid. 154. Ἀπό τε Ταβάλου καὶ Κύρου. V. 5. Ὑπό τε ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν. Thucydides I. 49. Ὑπό τε πλήθους καὶ ὄχλου τῶν νεῶν. Ibid. 54. Ὑπό τε τοῦ ῥοῦ καὶ ἀνέμου. Ibid. 56. Ὑπό τε Περδίκκου πειθόμενοι καὶ Κορινθίων. Ibid. 118. Πρός τε ἀλλήλους καὶ τὸν βάρβαρον. Plura exempla indicavi ad Marklandi Iph. A. 508. Quod ibi monui, apud Soph. Oed. T. 541. non fuiſſe ſollicitandum ἄνευ τε, quod etiam de Aeſch. Perſ. 609. monitum velim, Herodoti auctoritate confirmare poſſum, apud quem ter minimum legitur ἄνευ τε δόλου καὶ ἀπάτης, I. 69. VIII. 140. IX. 7. Idem VII. 184. Τοῦτο μὲν δὴ τὸ ἐξ αὐτῆς τῆς Ἀσίας στράτευμα ἐξαναχθὲν εἴρηται, ἄνευ τε τῆς θεραπηΐης τῆς ἑπομένης, καὶ τῶν σιταγωγῶν πλοίων, καὶ ὅσοι ἐνέπλεον τούτοισι. Vide an haec ſufficiant ad defendendam vulgatam ſcripturam apud Aeſch. Theb. 1080. ὥσπερ τε πόλις Καὶ τὸ δίκαιον ξυνεπαινεῖ.

625. Heſiodus Op. 289. Τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν Ἀθάνατοι. Brodaeus. Similia vide apud Stobaeum Tit. XXIX. ubi legitur etiam noſter verſus p. 198.

627. Εὐγενίας pro ἀδελφῶν E. G. Vides quantis in tenebris verſentur, qui ſcriptis codicibus deſtituti veterum ſcripta emendare conentur. Quid vulgatae ſcripturae occaſionem dederit, haud facile dixeris. An cum πατρὸς ſcripſiſſet librarius in priore ſententiae membro, μητρὸς aut ἀδελφῶν ſequi debere arbitratus eſt? Cujus oſcitantiae exempla paſſim occurrit. An etiam ἀδελφῶν gloſſema eſt

pro συγγενίας, συγγενίας autem calami mendum pro εὐγενίας? Ita fere in Hel. 959. εὐψυχίας in εὐτυχίας mutatum eſt, εὐτυχίας in εὐδαιμονίας, monente Porſono ad Med. 722.

628. Σύ γε recte delevit Burgeſius.

630. Nova quae hic inducitur perſona, Θεράπαινα appellatur in indice perſonarum fabulae praefixo. Similem errorem in Hippolyto notavit Valckenarius ad v. 88. Contra in Sophoclis Trachiniis Deianirae ancilla Παιδαγωγὸς appellatur.

630. 631. Hos verſus recte conſtituit Muſgravius in annotationibus. Γέρων ex emendatione Brodaei omnes edd. recentiores.

631. Scaliger legit hic pro τῆσδ', τῶνδ', oblitus ipſos famulum filios alloqui, et ἕδρας pro βωμοῦ emphaticum eſſe. BARNESIUS.

633. Legendum κατῆρες, *velatum, obnuptum*. Sic Suppl. 110. Σὲ τὸν κατήρη χλανιδίοις ἀνιστορῶ. Heſychius: Κατήρη. τὸν (vulgo κατήρυτον) κεκαλυμμένον. MUSGRAVIUS. Vulgatam ſcripturam ſatis defendit noſter Med. 1012. Τί δὴ κατηφεῖς ὄμμα, καὶ δακρυῤῥοεῖς; Κατηφὴς, *triſtis*.

634. Ξυνειχόμην P. E. Aoriſtum ἐσχόμην nunquam paſſiva ſignificatione uſurpare videntur Attici. Recte κατείχετο pro κατέσχετο apud noſtrum Hippol. 27. repoſuit Monkius. Paſſim permutantur εἰχόμην et ἐσχόμην, εἰπόμην et ἐσπόμην. In Hippol. 1307. fluctuant libri inter ἐφείπετο et ἐφέσπετο. Apud Soph. Trach. 1076. ſoloece omnes edd. Ἀλλ' ἀστενακτὸς αἰὲν ἑσπόμην κακοῖς. Recte εἰπόμην Schol. ad Aj. 318. monente Brunckio. Apud eundem Oed. C. 1674. neque ἔχομεν cum Aldo, neque εἴχομεν cum Turnebo et Brunckio, ſed ἔσχομεν legendum arbitror. Aoriſtum paſſivum ἐσχέθην in genuinis tragicorum ſcriptis vel non reperi, vel repertum enotare neglexi. Bis occurrit in Commeliniano Danaës fragmento, quod ſpurium eſſe alibi monui. V. 6. Οὗτος δ' ἔρωτι παιδὸς ἄρσενος σχεθείς. V. 27. Φίλτροις ἀφύκτοις Ζεὺς κατασχεθεὶς πατήρ. In eodem fragmento v. 44. legitur paſſivum τεχθὲν tragicis prorſus ignotum.

639. Πενέστης. *Servus*. Theſſalorum proprie mancipia Peneſtae dicti ſunt. Conſule Athenaeum VI. p. 264. A. Poëtae vocabulum hoc pro famulo uſurpant. Theocritus Idyll. XVI. 35. Ἁρμαλιὴν ἔμμηνον ἐμετρήσαντο πενέσται. BRODAEUS. De Theſſalorum Peneſtis loquitur Theocritus. Citat Athenaeus ex Euripidis Phryxo, Λάτρις πενέστης ἁμὸς ἀρχαίων δόμων.

640. Σωτὴρ νῷν edd. omnes praeter Aldinam et Hervagianam primam. Σωτὴρ νῷν metro non repugnat. Sed νῷν encliticum non agnoſcunt grammatici. Νῷν σωτὴρ Porſonus Praefat. ad Hec. p. xxxiv.

41. Nofter Iph. A. 537. Ὡς ἠπόρημαι πρὸς θεῶν τὰ νῦν τάδε. Herc. 245. οὐχ ὁ κατθανὼν Κρατεῖ χθονὸς τῆσδ', ἀλλ' ἐγὼ τὰ νῦν τάδε.

43. Τοῦδε P. E. Nofter Iph. T. 239. Ἄκουε καινῶν ἐξ ἐμοῦ κηρυγμάτων. Soph. Oed. T. 952. Ἄκουε τἀνδρὸς τοῦδε, καὶ σκόπει κλύων, Τὰ σέμν' ἵν' ἥκει τοῦ θεοῦ μαντεύματα.

44. 645. Ordo eft, Πάλαι γὰρ ὠδίνουσα ψυχὴν ἐτήκου, εἰ νόστος τῶν ἀφιγμένων γενήσεται. Vel, quod magis placet, Πάλαι γὰρ ὠδίνουσα [περὶ] τῶν ἀφιγμένων, ψυχὴν ἐτήκου, εἰ νόστος [αὐτῶν] γενήσεται. Inepte Portus, *Jampridem enim graviter dolens* propter *illos, qui* hinc *abierunt, animo tabefcebas*, dubitans *an reditus* huc ipfis *effet futurus*. Quafi vero in Atticam redire potuerint Hyllus et fratres ejus, qui nunquam antea in eam pedem tuliffent. Νόστος *adventum* fignificat, ut fexcenties apud tragicos, ἀφικνεῖσθαι *advenire*, ut femper apud omnes Graecos fcriptores. In eundem fere cum Porto errorem incidit Theocritus noftras, Ambrofius Philips, qui verba αἶψα δ' ἐξίκοντο in Sapphus hymno ad Venerem ita Anglice reddit (*Spectator*, N. 223.), *The birds difmift (while you remain) Bore back their empty car again.* Quam interpretationem vero verborum fenfui prorfus contrariam, ita poft Annam Fabri commendat Addifonus: *Madame Dacier obferves, there is fomething very pretty in that circumftance of this ode, wherein Venus is defcribed as fending away her chariot upon her arrival at Sappho's lodgings, to denote that it was not a fhort tranfient vifit which fhe intended to make her.*

46. Veram hujus verficuli fcripturam a Pierfono propofitam Verifim. p. 181. exhibent etiam E. G. Nota interrogationis vel poft τί χρῆμα vel in fine verfus collocari poffe monet Reifkius, qui citat Cycl. 99. Τί χρῆμα; Βρομίου πόλιν ἔοιγμεν εἰσβαλεῖν. Idem fignificat τί χρέος fupra v. 96. Noftro loco melior videtur altera interpungendi ratio, quam adhibuerunt Pierfonus et in verfione Latina Mufgravius.

49. Τόσον δ' εἰδέναι edd. recentiores ante Barnefium ex emendatione H. Stephani, quem rei metricae non valde peritum fuiffe inter eruditos fatis conftat. Τόσον δέ γ' εἰδέναι Barnefius. Τοσόνδε δ' εἰδέναι E. G. Mufgravius.

id. Χρῆν P. E. Tametfi non defunt verfus, in quibus ex neceffitate legatur ἐχρῆν, hoc praeteritum libentius fine augmento ufurpaffe Atticos exiftimo. Ariftoph. Plut. 586. Κοτίνου στεφάνῳ; καίτοι χρυσῷ μᾶλλον ἐχρῆν, εἴπερ ἐπλούτει. Longe numerofior erit verfus, fi leges, μᾶλλον χρῆν. In utroque enim metri anapaeftici genere plerumque, non autem femper, caverunt comici, ne tertiae dactyli fyllabae

ſubjiceretur ultima vocabuli ſyllaba, aut monoſyllaba vox quae in initio verſus ſtare non poſſet. Praeter verſum modo emendatum, quater hanc regulam violavit Ariſtophanes in Pluto ſecundum ed. Brunckianam. V. 499. Οὔτις. ἐγώ σοι τούτου μάρτυς. μηδὲν ταύτην γ' ἀγερώτα. Tacet de ſcriptura hujus verſus Brunckius, in quo codd. plerique, ni fallor, οὐδεὶς pro οὔτις exhibent. Veram ſcripturam indicavit Hemſterhuſius, Οὐδεὶς ἄν. ἐγὼ τούτου μάρτυς. V. 511. Οὔτε τέχνην ἂν τῶν ἀνθρώπων, οὔτ' ἂν σοφίαν μελετᾷη. V. 588. Φειδόμενος γὰρ καὶ βουλόμενος τούτου μηδὲν δαπανᾶσθαι. Malim, Εἰ φειδόμενος καὶ βουλόμενος. V. 613. Νὴ Δί', ἔγωγ' οὖν ἐθέλω πλουτῶν. De quo verſu plura dicam alias.

651. Unus eſt hic de ſeptem verſibus apud Euripidem, qui a particulis ἦ τᾶρα pro ἤτοι ἄρα per craſin adhibitis incipiant. Vide Hippol. 480. 1028. Alc. 645. 735. Iph. A. 1189. Fragm. Incert. 3. Conſulendus omnino Valckenarius ad Hippol. 480. Diatrib. p. 188. His adde Aeſch. Theb. 676. Ἦ δῆτ' ἂν εἴη πανδίκως ψευδώνυμος Δίκη, ξυνοῦσα φαστὶ παντόλμῳ φρένας. Soph. Ant. 484. Ἦ νῦν ἐγὼ μὲν οὐκ ἀνὴρ, αὕτη δ' ἀνὴρ, Εἰ ταῦτ' ἀνατὶ τῇδε κείσεται κράτη. Utrobique ſcribendum videtur, Ἦ τᾶρ'. Thucydides V. 100. Ἦ που ἄρα (l. ἦ τᾶρα), εἰ τοσαύτην γε ὑμεῖς τε μὴ παυσθῆναι ἀρχῆς, καὶ οἱ δουλεύοντες ἤδη ἀπαλλαγῆναι, τὴν παρακινδύνευσιν ποιοῦνται, ἡμῖν γε τοῖς ἔτι ἐλευθέροις πολλὴ κακότης καὶ δειλία, μὴ πᾶν πρὸ τοῦ δουλεῦσαι ἐπεξελθεῖν.

652. Μήτηρ ἔτ'. Supplendum, εἰ ἄξεις τούσδε. Male verba εἴ γε τῶνδε προσθίξεις χερὶ, ſic enim legit, ad ſuperiora refert Valckenarius ad Hippol. 480.

Ibid. Προσθίξει P. E. Noſter Hippol. 1086. Κλάων τις αὐτῶν ἆρ' ἐμοῦ γε θίξεται.

654. Μὴ τρέσῃς primus edidit Hervagius ed. ſecunda.

657. Legendum σὺ, niſi καλῶν ſuppleas. BRODAEUS. Σὺ minus recte edd. recentiores. Noſter Hel. 553. Σὲ τὴν ὄρεγμα δεινὸν ἡμιλλημένην Τύμβου 'πὶ κρηπῖδ' ἐμπύρους τ' ὀρθοστάτας, Μεῖνον, τί φεύγεις; Soph. Ant. 441. Σὲ δὴ, σὲ τὴν νεύουσαν εἰς πέδον κάρα, Φῆς, ἢ καταρνεῖ μὴ δεδρακέναι τάδε; Idem σὲ pro σοὶ habet Trach. 65. Σὲ, πατρὸς οὕτω δαρὸν ἐξεναμένου, Τὸ μὴ πυθέσθαι ποῦστιν, αἰσχύνην φέρει.

Ibid. Τοῦδ' cum πέλας conſtruendum. Πέλας τοῦδε, *prope hunc virum.* MUSGRAVIUS. Malim ναοῦ τοῦδ', ut ſupra v. 42.

658. Οὐκ ἴσμεν ἡμεῖς ταῦτα. *Neſcio quid dicas.*

661. 662. Ἀτὰρ τί; χώρα τῇδε προσβαλὼν πόδα, Ποῦ νῦν ἄπεστι; Ita poſt Reiſkium interpungit Muſgravius. Optime, modo Graecum ſit ἀτὰρ τί ita adhibitum. Cujus locutionis exempla apud tragicos fruſtra quaeſivi. Unum, quod erat in Hec. 671. aliter interpungendo ſuſtulit Porſonus. Non

absurda esset lectio, vel τὰ νῦν ἄπεστι, vel παῖς νῦν ἄπεστι. Sed, ut verum fatear, suspicor vulgatam scripturam recte se habere, modo deleatur prior interrogationis nota, quam delevi. Duplex enim particula interrogativa orationem ἀνακόλουθον reddit. Quam studiose autem locutiones ἀνακολούθους adhibuerint tragici, nihil attinet dicere.

63. Τέρψαι primus edidit Hervagius ed. secunda. Sic etiam legendum monet Brodaeus. Similis varietas supra v. 437. et in Suppl. 526.

65. Non convenit huic loco particula δή. Lego, μέτεστι 'δμή. Hesychius: 'Ιδμήν. φρόνησιν. MUSGRAVIUS. Nunquam vidi infeliciorem conjecturam. Haec quasi in aedem reditura ait Alcmena. Verte, *Nihil est amplius in hoc colloquio quod ad me pertineat.* Notam interrogationis primus delevit Musgravius.

68. Aesch. Pers. 334. Πόσον τι πλῆθος ἦν νεῶν 'Ελληνίδων;

69. Legendum, ἀριθμὸν δ' αὐτόν. Sed et ἄλλον commodum sensum patitur. *Non possum alium numerum indicare, quam hunc indeterminatum, multos esse.* REISKIUS. Si sententiae necessarium esset αὐτὸν, ad Reiskii emendationem confirmandam allegari posset Soph. Oed. C. 1266. ubi τοῦτο pro τἄλλα ex ingenio dedit Brunckius, rectius facturus si ταῦτα dedisset. In Medeae v. 296. quem ad v. 152. hujus fabulae attuli, αὐτῆς pro ἄλλης legi posse monet Porsonus. Ceterum nostri loci sententiam magnifice ornatam habet incertus Rhes. 309. Στρατοῦ δὲ πλῆθος οὐδ' ἂν ἐν ψήφου λόγῳ Θέσθαι δυναίμην, ὡς ἄπλατον ἦν ἰδεῖν.

71. Λαιὸν ἕστηκεν κέρας. Nam videntur Athenienses in dextro fuisse. BRODAEUS. Subauditur autem κατὰ, ut in Suppl. 657. Καὶ τοὺς ξὺν αὐτῷ, δεξιὸν τεταγμένους Κέρας, παλαιοὺς Κεκροπίας οἰκήτορας.

73. Τὰ σφάγια etiam E. G. Articulum omittunt edd. recentiores. Τάξεων primus edidit Hervagius ed. secunda. Consentire videtur E. Alteri enim cod. τάξων diserte tribuit Musgravius.

7. Ἱκάζομεν G. Musgravius. Moeris p. 182. Ἵκασα, 'Αττικῶς. εἴκασα, 'Ελληνικῶς. Ubi consulendi Piersonus et scriptores ab eo laudati, praecipue Valckenarius ad Phoen. 165.

8. 679. Hos versus famulo recte continuant S. Barnesius et Musgravius. Quod etiam facere voluit Canterus, qui Iolai personam, quae ad v. 678. delenda erat, oscitanter ad v. 680. delevit.

0. Ταὐτὰ tacite Barnesius. *Eadem* Portus.

1. 'Ως ἔοιγμεν notat *pro posse nostro, et ut nos decet.* REISKIUS. 'Ως ἔοικε Barnesius in margine, *ut convenit* in interpretatione. Qua significatione ὡς εἰκός ἐστι, ni fallor,

vel aliquid ejusmodi, dixisset Euripides. Homericum enim ἔοικε, *decet*, *convenit*, ab Attico sermone alienum est. Rectius igitur interpretatur Portus, *ut videmur*. Similia sunt ὡς ἔοικας Med. 337. Iph. T. 591. Hel. 799. ὡς εἴξασι Iph. A. 848. Hel. 504. Vix dignae sunt quae memorentur conjecturae, Heathii ὡς εἴωθμεν, Musgravii ὡς ἔχοιμεν, *quantum valemus*.

682. Hunc versum alii aliter distinguunt et interpretantur. Post σοῦ plene distinguunt plerique, post ἥκιστα minus plene Barnesius. Sed rectissime Canterus Nov. Lect. VII. 29. ita interpretatur, omni distinctione sublata, *Minime decebat stulta te verba eloqui*. Quam interpretationem adoptat Musgravius in versione Latina. Πρὸς σοῦ ἦν, *te decebat*. Noster Herc. 585. Πρὸς σοῦ μὲν, ὦ παῖ, τοῖς φίλοις τ' εἶναι φίλον Τά τ' ἐχθρὰ μισεῖν.

683. Frustra haec verba sollicitant viri eruditi. Vulgata scriptura, modo deleatur nota interrogationis, sanissima est. Sensus est, Καὶ ἥκιστα πρὸς ἐμοῦ ἐστι μὴ μετασχεῖν ἀλκίμου μάχης φίλοις. Id quod verissime dicere poterat Iolaus. Noster Alc. 41. ΑΠ. Ξύνηθες ἀεὶ ταῦτα βαστάζειν ἐμοί. ΘΑ. Καὶ τοῖσδέ γ' οἴκοις ἐκδίκως προσωφελεῖν. Supple, ξύνηθές ἐστί σοι. Iph. A. 736. ΚΛ. Καλὸν τεκοῦσαν τἀμά γ' ἐκδοῦναι τέκνα. ΑΓ. Καὶ τάς γ' ἐν οἴκῳ μὴ μόνας εἶναι κόρας. Καλόν ἐστι scilicet. Nostro loco ὡς μὴ in initio versus habet E. monente Marklando ad Iph. A. 173.

684. Hunc versum et 688. transponendos esse censet Musgravius.

Ibid. Τρώσης omnes ante Portum praeter Aldum. Τρώσῃς Portus et sequentes ante Barnesium, qui ex Aldina δρώσης reposuit, quod ex conjectura assecuti erant Canterus, Scaliger et Duportus.

685. 686. Vere Piersonus Verisim. p. 191. [et Heathius] θένοιμι et θένοις, MSS. tamen σθένοιμι et σθένοις retinentibus. Musgravius. Vide v. 738. ab utroque indicatum. Eandem locutionem usurpat noster Autolyco fr. 3. Πότερα μαχοῦνται πολεμίοισιν ἐν χεροῖν Δίσκους ἔχοντες, ἢ δι' ἀσπίδων ποσὶ Θείνοντες ἐκβαλοῦσι πολεμίους πάτρας;

689. Ἀλλ' οὖν μαχοῦμαί γ' P. E. Post particulas ἀλλ' οὖν uno alterove vocabulo interposito plerumque adhiberi γε monui ad Aesch. Prom. 1070. (*Edinburgh Review*, XVII. p. 242.) Excidit e vulgatis libris particula etiam in Ion. 1325. Ἀλλ' οὖν λεγόμεθά γ'. ἡ φάτις δ' οὔ μοι πικρά. Sensus nostri loci, qui tamen minime obscurus est, omnes interpretes fugit. Dicit Iolaus, deficientibus corporis viribus, animum tamen non deficere, neque se cum minori hostium numero pugnare paratum esse, quam olim in juventute.

Eandem locutionem, οὐκ ἐλάσσοσι μαχούμεθα, usurpat Thucydides I. 143.

690. Σήκωμα. *Pondus.* Recte ita MS. G. Polybius XVIII. 7, 5. προσλαβόντες οἱονεὶ σήκωμα. [Vide Schweighaeuserum in indice.] Citatur et ex Hyperide apud Pollucem IV. 172. MUSGRAVIUS.

Ibid. Προτίθης G. suprascripto προτιθείς. Προστίθης Burgesius ad Tro. 484. ex praecepto Porsoni ad Or. 141. Ὑποτιθεὶς habet Aldus Or. 1186. τιθεῖς Alc. 893. προστιθεῖς Hel. 556. Herc. 710. τιθείς Ion. 741. προστιθεὶς, ut nostro loco, Ion. 1525. Recte τίθης Alc. 58. Androm. 209. et fortasse alibi.

691. Μήτοι μ' ἔρυκε tacite Barnesius. Consentit G.

693. Ὡς μὴ μενοῦντα. *Scito me non mansurum.* BRODAEUS. Μενοῦντα dependet a superiore μή με ἔρυκε. REISKIUS. Μενοῦντα accusativus absolutus est, pro μενοῦντος, quod suprascriptum habet G. Ita noster Phoen. 1469. Ἀνῆξε δ' ὀρθὸς λαὸς εἰς ἔριν λόγων, Ἡμεῖς μὲν, ὡς νικῶντα δεσπότην ἐμὸν, Οἱ δ' ὡς ἐκεῖνον. ἦν δ' ἔρις στρατηλάταις. Ion. 964. ΠΡ. Σοὶ δ' εἰς τί δόξης ἦλθεν ἐκβαλεῖν τέκνον; ΚΡ. Ὡς τὸν θεὸν σώσοντα τόν γ' αὐτοῦ γόνον. Incertus Rhes. 144. Σάλπιγγος αὐδὴν προσδοκῶν καραδόκει, Ὡς οὐ μενοῦντά μ'. Quibus adde Soph. Oed. T. 101. Oed. C. 380. ubi αἷμα et Ἄργος accusativi sunt. Priore loco ipse mihi rectius facturus fuisse videor, si cum Brunckio edidissem, ὡς τήνδ' αἷμα χειμάζον πόλιν. Alexis apud Athen. p. 104. D. Τοῖς ἰχθυοπώλαις ἐστὶν ἐψηφισμένον, Ὡς φασι, χαλκῆν Καλλιμέδοντος εἰκόνα Στῆσαι Παναθηναίοισιν ἐν τοῖς ἰχθύσιν, Ἔχουσαν ὀπτὸν κάραβον ἐν τῇ δεξιᾷ. Ὡς αὐτὸν ὄντ' αὐτοῖσι τῆς τέχνης μόνον Σωτῆρα, τοὺς ἄλλους δὲ πάντας ζημίαν. Thucydides VIII. 66. Ἀλλήλοις γὰρ ἅπαντες ὑπόπτως προσῆσαν οἱ τοῦ δήμου, ὡς μετέχοντά τινα τῶν γιγνομένων. Lysias Epitaphio p. 131. ed. Reisk. Καὶ γάρ τοι θάπτονται δημοσίᾳ, καὶ ἀγῶνες τίθενται ἐπ' αὐτοῖς ῥωμῆς καὶ σοφίας καὶ πλούτου, ὡς ἀξίους ὄντας τοὺς ἐν τῷ πολέμῳ τετελευτηκότας ταῖς αὐταῖς τιμαῖς καὶ τοὺς ἀθανάτους τιμᾶσθαι. Quem locum cum aliis nonnullis ejusdem oratoris indicat Taylorus in indice regiminum v. *Accusativus.* Hinc fortasse emendandus noster Alc. 1120. ΗΡ. Τόλμα προτείνειν (malim προτεῖναι) χεῖρα, καὶ θιγεῖν ξένης. ΑΔ. Καὶ μὴν προτείνω, Γοργόν' ὡς καρατόμῳ. Vide an legendum, Γοργόν' ὡς καράτομον, subaudito οὖσαν.

694. Ὁπλίτης P. E. Noster Androm. 459. Νῦν δ' εἰς γυναῖκας γοργὸς ὁπλίτης φανεὶς Κτείνεις μ'. In Rhes. 325. pro κυνηγέταις scribendum κυνηγέτης.

695. Sic Hercules κατέσπασεν ἐκ τῶν ναῶν τὰς προσηλωμένας πανοπλίας, teste Diodoro Siculo IV. 10. MUSGRAVIUS. Lycurgus in Leocratem p. 172. ed. Reisk. Ὅτε ἡ μὲν χώρα τὰ δένδρα συνεβάλετο, οἱ δὲ τετελευτηκότες τὰς θήκας, οἱ δὲ νέοι τὰ

ὅπλα. Optime οἱ δὲ νεῷ Pierſonus ad Moerin p. 265. qui noſtri loci non eſt oblitus. Vide etiam Androm. 1123. Κρεμαστὰ τεύχη πασσάλων καθαρπάσας. Erechth. fr. 6. Θρῆκιον πέλταν πρὸς Ἀθάνας περικίοσιν ἀγκρεμάσας θαλάμοις.

705. Ἡμετέραν. Ita pro ὑμετέραν omnino legendum duco. BARNESIUS. Conſentiunt E. G.

706. Χρῆν P. E. Sententiae accommodatius eſt *oportebat* quam *oportet*. Non enim dehortandi, ſed potius reprehendendi ſtudio Iolaum compellat Chorus. Eſt autem ſolenne χρῆν in reprehenſionibus. Plura vide infra ad v. 959.

Ibid. Γνωσιμαχεῖν. *Infirmitatem ſuam noſſe.* BRODAEUS. Gloſſographus ad Herod. III. 25. Γνωσιμαχεῖν. τὸ γνῶναι τὴν ἑαυτοῦ ἀσθένειαν, τήν τε τῶν ἐναντίων ἰσχύν. Ter apud Herodotum occurrit. Vide VII. 130. VIII. 29. Bis tantum apud Atticos poëtas. Alter locus eſt Ariſtoph. Av. 555. Κἂν μὲν μὴ φῇ, μηδ' ἐθελήσῃ, μηδ' εὐθὺς γνωσιμαχήσῃ. Idem valent verba γίγνωσκε δ' ἀλκὴν apud noſtrum Hec. 227.

Ibid. Σὴν ἡλικίαν Porſonus Adverſ. p. 268. ut ſine ejus monitu edidiſſem.

710. Λείπειν μ' P. E. Non ſum neſcius bene Graecum eſſe μέλλω λιπεῖν, quod praeter alios docuit Porſonus ad Or. 929. Exempla praebent Aeſch. Prom. 626. Eurip. Or. 292. Med. 393. Hippol. 723. Iph. T. 484. 1264. Ion. 80. 760. El. 17. Ariſtoph. Ach. 1160. Av. 367. Lyſ. 117. Poſtremus locus ita fortaſſe ſcribendus eſt: Ἐγὼ δὲ καί κα ποττὸ Ταΰγετόν κ' ἄνω Ἕλσοιμ', ὅπᾳ μέλλοιμί γ' εἰράναν ἰδεῖν. Ubicumque vero levi emendatione pro γράψαι reſtitui poteſt γράφειν aut γράψειν, reſtituendum mihi videtur. Noſtro igitur loco λείπειν ſcribo, ἐκλείπειν in Ion. 665. ubi vulgo legitur, Πρόσειπε, μέλλων Δελφίδ' ἐκλιπεῖν πόλιν. Apud Thucyd. VI. 31. vulgo legitur, ὡς ἤδη ἔμελλον μετὰ κινδύνων ἀλλήλους ἀπολιπεῖν, ſed ἀπολείπειν praebet cod. Pariſienſis. Locos nonnullos ex tragicis ſubjiciam, prout in Aldina exhibentur, addita ſcriptura quam repoſuerunt recentiores editores. Aeſch. Theb. 55. Κληρουμένους δ' ἔλιπον (ἔλειπον), ὡς πάλῳ λαχών. Perſ. 479. Ποῦ τάσδ' ἔλιπες (ἔλειπες); οἶσθα σημῆναι τορῶς. Eurip. Or. 378. Ὅτ' ἐξέλιπον (ἐξέλειπον) μέλαθρον, ἐς Τροίαν ἰών. Phoen. 1437. Ἐπεὶ τέκνω πεσόντ' ἐλιπέτην (ἐλειπέτην) βίον. Hippol. 34. Ἐπεὶ δὲ Θησεὺς Κεκροπίαν λίπε (λείπει) χθόνα. Androm. 521. Καὶ γὰρ ἄνοια (ἀνοία) μεγάλη λιπεῖν (λείπειν). Hel. 731. Σὺν τῷδε νύμφῃ δῶμ' ἔλιπες (ἔλειπες) ὄλβιον. Ion. 1306. Ἔκλιπε (ἔκλειπε) βωμὸν, καὶ θεηλάτους ἕδρας. Si toties peccant librarii in locis quorum vera ſcriptura metro neceſſaria eſt, quid eos facturos exiſtimemus, ubi neutra ſcriptura metro repugnet?

711. Μέλειν primus edidit Brubachius aut Stiblinus.

713. Canterus et Aemilius Portus et Scaliger pro πᾶσι, quod male prius aderat, παισὶ recte legunt: nemo autem eorum vidit etiam pro μελήσει legendum μελήσεις. BARNESIUS. Neque vidit ipse Barnesius in Suppl. 1170. pro πᾶσίν θ' ὑπεῖπον τούσδε legendum esse παισίν θ' ὑπεῖπον τοῖσδε. Quae emendatio Marklando debetur. Contra παισὶ δέκα pro πᾶσι δέκα olim legebatur apud Herodotum IV. 88. Πᾶς pro παῖς habet Aldus apud Soph. Phil. 703. παῖς pro πᾶς apud incertum Rhes. 44. Quod ad μελήσει attinet, Barnesii emendationem recte improbant Heathius et Musgravius. Subauditur σου.

721. Ego audacter posterius ἂν in ἐν mutavi. BARNESIUS. Recepi, licet dubitanter, Barnesii conjecturam. MUSGRAVIUS. Noster Iph. T. 245. χέρνιβας δὲ καὶ κατάργματα Οὐκ ἂν φθάνοις ἂν εὐτρεπῆ ποιουμένη. Tro. 456. Οὐκέτ' ἂν φθάνοις ἂν αὔραν ἱστίοις καραδοκῶν. Aristoph. Eccl. 118. Οὐκ ἂν φθάνοις τὸ γένειον ἂν περιδουμένη. Comicus incertus apud Photium v. Οὔκ ἂν φθανοίμην (f. φθάνοιμ' ἂν) τὴν μάχαιραν παρακονῶν. Quae loca sufficient, opinor, ad vulgatam nostri loci scripturam confirmandam. De locutione οὐκ ἂν φθάνοις multa habet Hermannus ad Vigerum p. 746. Versus noster, ut recte monet Brunckius ad Plut. 1133. significat, ταχέως τοῖσδε σύγκρυπτε δέμας. Latine, *Oportet te quam primum ea induere.* Anglice, *You have no time to lose in putting on the armour.* Vel, si mavis, *You cannot make too much haste.* Verborum οὐκ ἂν φθάνοις verus est sensus, ni fallor, *non praevenies occasionem.* Dicitur οὐκ ἂν φθάνοις συγκρύπτων, ut οὐκ ἂν κάμοιμι εὐεργετῶν et similia. Pro eo autem quod dixit poëta, οὐκ ἂν φθάνοις ἂν συγκρύπτων, soloecum, ni fallor, esset οὐκ ἂν φθάνοις συγκρύψας. Nam participium praesentis temporis semper adhibitum reperio. Ita ἀπαλλασσόμενοι καὶ ἀγγέλλοντες apud Herod. VII. 162. θνήσκοντες apud Eurip. Or. 935. θνήσκων ibid. 939. συμπεραίνοντες ibid. 1551. φυτεύων Alc. 665. πράττοντε apud Aristoph. Plut. 485. ἰὼν ibid. 874. ἀποτρέχων ibid. 1153.

722. Scaliger legit ὦ 'γὼν, quia prior syllaba τοῦ ἀγὼν brevis est. BARNESIUS. Vel οὐ 'γὼν pro ὁ ἀγὼν legendum: vel ἀγὼν primam producit. IDEM ad Or. 859. Quem vide etiam ad Phoen. 591. ubi legendum ad mentem fere Canteri, Μῆτερ, οὐ λόγων ἔθ' ἀγὼν, ἀλλ' ἀνήλωται χρόνος. Hodie nemo nescit neque ὦ 'γὼν neque οὐ 'γὼν ex ὁ ἀγὼν fieri, sed ἀγών. Apud Aristoph. Vesp. 534. ubi vulgo legitur, σοὶ μέγας ἔστ' ἀγὼν, σοὶ μέγας ἔστ' ἀγὼν νῦν dedit Gaisfordius ad Hephaest. p. 292. ex emendatione Porsoni. Malim, σοὶ μέγας ἐστὶν ἀγών.

723. Μέλλοντας primus edidit Hervagius ed. secunda.

727. Videtur ſcribendum ἔνθες ἀξίνην. CANTERUS. Ἔνθες, quod in textum primus admiſit Barneſius, habent E. G. Quod ad ἀξίνην attinet, Canterum fefellit ὀξύνην Hervagianae primae mendum typographicum, quod in omnes ſequentes ante Barneſianam propagatum eſt. Ἰξύνην adſcripto ἰγνύνην S. Ὀξύνην per λόγχην ὀξυεῖνην recte explicat Brodaeus. Homericum ἔγχεϊ ὀξυόεντι reſpexit poëta. Quaenam autem fuerit arbor ὀξύη, cujus multa mentio apud Theophraſtum, inter hujus rei peritos parum convenit.

730. Ὄρνιθος οὕνεκ'. *Boni ominis gratia.* Nam pedis offenſio mali quidpiam portendebat. BRODAEUS.

732. Λειφθεὶς primus edidit Stiblinus. Recte Brodaeus, *niſi pugnae interfuero.* Simili errore ἐλήφθη pro ἐλείφθη habet Aldus Iph. T. 50. Hel. 418.

733. Legendum cum Tyrwhitto, κοὐκ ἐγὼ, δοκῶν τι δρᾶν. MUSGRAVIUS.

736. Legendum haud dubie [cum Reiſkio], Οὐ ταῦτα λέξεις. MUSGRAVIUS. Οὐ ταυτὰ λέξεις Heathius.

738. Θείνοντα P. E. Vide ad v. 272. Participium praeteriti temporis θενόντα ſententiae minus convenit.

739. Optime Tyrwhittus [et Heathius], Εἰ δή ποθ' ἥξομέν γε. *Siquidem omnino perveniemus.* MUSGRAVIUS. Noſter El. 263. Εἰ δή ποθ' ἥξει γ' εἰς δόμους ὁ νῦν ἀπών.

742. Σπάρτην ἐπόρθεις. Citat Barneſius Schol. ad Or. 457. Pauſaniam III. c. 15. p. 244. Apollodorum II. 7, 3. Addit Muſgravius Diodorum Siculum IV. 33. Cum omnium fere Herculis laborum particeps fuerit Iolaus, Spartae expugnationem memorat Euripides, *quia Lacedaemonios caros non habuit*, inquit Barneſius.

743. Οἶος tacite Barneſius. *Solus* omnes interpretes, praeeunte Brodaeo. Sed οἶος, *ſolus*, nuſquam, quod ſciam, apud Euripidem legitur, ſemel apud Sophoclem, Aj. 750. Verba οἶος ἂν τροπὴν Εὐρυσθέως θείην ſignificare videntur, ὥστε ἐμὲ τροπὴν Εὐρυσθέως θεῖναι. Alterum tamen exemplum ejuſdem conſtructionis nondum reperi.

750. Annon legendum φαεσιμβρότου? Confer tamen Suppl. 208, [469. Med. 352.] MUSGRAVIUS. Satis conſtat ſolem haud raro abſolute θεὸν appellari. Neque eo nomine improbanda eſt vulgata ſcriptura, quod θεοῦ nullum, αὐγαὶ vero geminum habet epitheton. Ita enim paſſim loquuntur tragici. Soph. Aj. 134. Τελαμώνιε παῖ, τῆς ἀμφιρύτου Σαλαμῖνος ἔχων βάθρον ἀγχιάλου. Ubi nullum codicem βάθρον ἀγχίαλον habere miror, Bothium ita ex conjectura contra omnes artis criticae regulas ſcripſiſſe non miror. Noſtro loco cum Homericum φαεσιμβρότου ἠελίοιο manifeſto reſpexerit poëta, Muſgravii emendationem admit-

tere non dubitavi. Ut videant tirones quantulam auctoritatem habeant libri vulgati in terminationibus adjectivorum inter bina ſubſtantiva poſitorum, Aldinam aliquot verſuum ſcripturam ſubjiciam. Hec. 425. Ὦ τῆς ἀώρου θύγατερ ἀθλίας (ἀθλία primus edidit Porſonus) τύχης. Phoen. 178. Σφάγια δ' ἅμ' αὐτῷ, γῆς φιλαίματοι (φιλαιμάτου Grotius) ῥοαί. Ibid. 214. Ἵν' ὑπὸ δειράσι νιφοβόλοιο (νιφοβόλοις Kingius) Παρνασσοῦ κατενάσθην. Hippol. 1197. Τὴν εὐθὺς Ἄργους κἀπιδαυρίας (κἀπιδαυρίαν Valckenarius) ὁδόν. Alc. 1041. Ἔκρυψ' ἐμῆς γυναικὸς ἀθλίου (ἀθλίους Laſcaris) τύχας. Ubi ambiguitatis vitandae cauſſa ἀθλίους dicere maluit poëta quam ἀθλίας. Rheſ. 303. Χρυσέα δὲ πλάστιγξ αὐχένα ζυγηφόρων (ζυγηφόρον) Πώλων ἔκλῃε χιόνος ἐξαυγεστέρων. Adde noſtrae fabulae vv. 785. 932. Aeſch. Prom. 111. Soph. Phil. 1289.

751. Ἐνέγκατε contra metrum edd. omnes praeter Aldinam et Hervagianam primam.

752. Ἰαχήσατε ſecundam producit, et ἰαχεῖ infra v. 782. Plura exempla dabunt Heathius ad noſtrum locum, et Marklandus ad Iph. A. 1036. Dixi ad Soph. Oed. T. 1222. ſecundam in ἰαχὴ et ἰαχεῖν communem eſſe, neque quidquam cauſſae eſſe cur ſcriberetur ἰακχὴ et ἰακχεῖν. Poſtea vero ſuſpicio mihi oborta eſt, ἰαχὴ et ἰαχεῖν media correpta e Doricis ἀχὰ et ἀχεῖν, interdum etiam ex Atticis ἠχὴ et ἠχεῖν, librariorum errore nata eſſe. Quam ſuſpicionem minime abſurdam eſſe oſtendent ſequentia tragicorum loca. I. Aeſch. Theb. 873. Τὸν δυσκέλαδόν θ' ὕμνον Ἐριννύος Ἰαχεῖν, ἀΐδα τ' Ἐχθρὸν παιᾶν' ἐπιμέλπειν. Numeroſius eſſet ἀχεῖν, praecedente ſcilicet dactylo. Noſter Ion. 883. ἀχεῖ Μουσᾶν ὕμνους εὐαχήτους. Scripſit autem Aeſchylus, ni fallor, ἠχεῖν et Αἴδῃ. Αἴδῃ Blomfieldius. II. Soph. Trach. 635. Οἵτας παραναιετάοντες. Ibid. 643. Ἰάχων (ſic) καναχὰν ἐπάνεισιν. Nemo non videt metro convenientius eſſe ἀχῶν. III. Eurip. Med. 149. Ἰαχὰν, οἷαν ἀ δύστανος. Ibid. 174. Ἔλθοι, μύθων τ' αὐδαθέντων. Hic etiam antiſtrophico verſui melius reſpondet ἀχὰν quam ἰαχὰν. IV. Phoen. 1047. Ἰαχά τ' ἦν ὅμοιος. Ibid. 1071. Ὁρμήσασ' ἐπ' ἔργον. Lege, Ἀχά τ'. V. Ibid. 1302. Πότερον ἄρα νέκυν ὀλόμενον ἰαχήσω; Ibid. 1316. Ἄποτμος, ἄποτμος ὁ φόνος, ἕνεκεν (ἕνεκ' plurimi codd.) Ἐριννύων. Dochmiacum efficies ſatis juſtum legendo ἀχήσω. Sed recte ſe habere videtur ἰαχήσω ſecunda producta, etſi non optime reſpondet Ἐριννύων. VI. Hippol. 584. Ἰαχὰν μὲν κλύω. Syzygia eſt dochmiaca. Vel legendum ἀχὰν, vel delendum μὲν, quod ſine ullo incommodo abeſſe poteſt. VII. Iph. A. 1045. Μελῳδοὶ, Θέτιν ἰαχήμασι τόν τ' Αἰακίδαν. Ibid. 1067. Ὃς ἥξει χθόνα λογχήρεσι σὺν Μυρμιδόνων. Malim, Μελῳδοῖς Θέτιν ἀχήμασι.

Plura congerere ſuperſedeo. Aoriſtus autem ἴαχον, quod aliquoties apud Atticos poëtas occurrit, mediam, ni fallor, ſemper corripit, neque unquam ab iis extra modum indicativum uſurpatur. Apud noſtrum El. 707. pro ἰάχει malim ἴαχεν prima et ſecunda brevi.

753. Vocabulum ἀρχέτας, quod ἀπαξαπλῶς λεγόμενον vocat Barneſius, legitur etiam in El. 1149. monente Muſgravio. Dicitur θρόνον ἀρχέταν ut τύραννον δῶμα Hippol. 843. τύραννον ἑστίαν Androm. 3. Nota autem in hoc verſu poſtremam vocabuli ſyllabam poſitione productam ante mutam et liquidam. Quod ne in melicis quidem ſaepe fit. Sic ὑπὸ πλάκα apud Soph. Aj. 1220. κατά τε δρία Trach. 1014.

754. Ἐν ſuperfluit. Brodaeus. Idem monuit ad v. 511. Utrobique ἐν *apud* ſignificat, ut paſſim apud tragicos. Uſitatior locutio eſſet παρ' Ἀθάνᾳ.

757. Minime ſilentio praetereundum ὑποδεχθεὶς activo ſenſu pro ὑποδεξάμενος adhibitum. Satis ſcio haud raro permutari κοσμησάμενος et κοσμηθεὶς, στεφανωσάμενος et στεφανωθεὶς, et ſimilia. Sed in verbis hujus generis nihil inter mediam, quam vocant, et paſſivam formam intereſt, niſi quod στεφανωσάμενος, verbi cauſſa, *a ſe coronatus*, στεφανωθεὶς *ab alio coronatus* plerumque ſignificat. Longe rarius permutantur aoriſti verborum quorum aoriſtus activus nullus fit, medius autem ſenſum habeat vere activum. Cujus permutationis exempla nonnulla in appendice dabo. Paſſivum eſt εἰσδεχθέντες apud Demoſthenem adv. Boeotum p. 1012. ed. Reiſk. Paſſiva ſunt etiam ἐδωρήθη apud Soph. Aj. 1029. χειρωθεὶς Oed. C. 903. Trach. 1059. κτηθεῖσα apud Eurip. Hec. 449. ἐκτήθη apud Thucyd. I. 123. II. 36.

758. Κίνδυνον τεμεῖν. Hanc locutionem alibi non reperi.

761. Πολυαίνετον edd. recentiores, ut legiſſe videtur Brodaeus.

762. Ἐμὲ χθονὶ etiam E. G. Ἐμῇ χθονὶ H. Stephanus. Ἐμᾷ χθονὶ recte edd. recentiores.

Ibid. Κεύθειν. *In animo habere*, ut infra v. 879. Sic etiam in Suppl. 295. Ἀλλ' εἰς ὄκνον μοι μῦθος, ὃν κεύθω, φέρει.

764. Metro melius conveniret ἵκτορας. Vide ad v. 365. Musgravius.

765. Καὶ λεύσιμον ἄλγος vet. cod. apud Stephanum Theſ. Ling. Gr. v. Λεύσιμος, monente Heathio. Permutantur Ἄργος et ἄλγος etiam in Suppl. 737. Quamvis ἄλγος in textum receperim, minime video quid ſignificet λεύσιμον ἄλγος. Exſpectares ἀθάνατον ἄλγος, ut in Hel. 993. aut aliquid ejuſmodi. Raro autem vidi uberiorem conjecturarum ſegetem. Καὶ λεύσιμον ἄγος metro violato legendum cenſuerunt Scaliger et Duportus, καὶ δείσομεν Ἄρεος Canterus, ἐπὶ λεύσιμον ἄλγος Heathius, κελεύμασιν Ἄργους Reiſkius.

Optime, inquit Musgravius, *nisi analogia postularet* κελεύσμασιν. *Favet huic conjecturae MS. E. in quo superscribitur* κελεύσιμον.

766. Citat Barnesius Psalm. xxvii. 1. Κύριος φωτισμός μου καὶ σωτήρ μου, τίνα φοβηθήσομαι; Κύριος ὑπερασπιστὴς τῆς ζωῆς μου, ἀπὸ τίνος δειλιάσω;

769. Pro εἴτ' ἐμοῦ, οὔτ' ἐμοῦ conjecerunt Stephanus et Scaliger, οἱ θεοὶ Canterus, ἤτ' ἐμοῦ Duportus, ἔν γ' ἐμοὶ vel etiam μετ' ἐμοῦ Reiskius, οὔτε νῦν Heathius. Quibus omnibus latuerant duo vulgatae scripturae foediffima menda, ποτε scilicet quatuor verbis bis adhibitum, et ἂν cum futuro φανοῦνται conjunctum. Duas emendationes proponit Musgravius vix dignas quae memorentur. Prima est, οὔποτε θνατῶν ἥσσονες ὠρυτάνεις θεῶν φανοῦνται. Altera, quae auctori suo magis placuit, οὔποτ' ὀθνείων Ἥσσον' ἐς τόδ' ἄναχτ' ἐμὼ φανοῦνται. Vertit Portus, *Nunquam mortalibus inferiores dii videbuntur*. Ita Aesch. Theb. 520. Κοὔπω τις εἶδε Ζῆνά του νικώμενον. Mendum videtur esse in literis ΠΟΤΑΝΕΙΤ ΕΜΟΥ.

770. Legendum metro postulante, τὸ γὰρ οὔδας. MUSGRAVIUS. Primus pes spondeus est, cui in antistrophico respondet dactylus, secundus paeon primus, tertius bacchius. Similis est v. 894. modo Ἀφροδίτα primam corripiat.

773. Videtur scribendum ἄλλῃ. CANTERUS. Ἄλλᾳ. Ita ob sensum metrumque scribo pro ἀλλὰ, idque Cantero, Scaligero, Porto, Duporto auctoribus. BARNESIUS.

774. Τᾷδ' ἐπάγοντα primus edidit Hervagius ed. secunda.

Ibid. Verbum est δορύσσω, futurum δορύσω, cujus participium frustra solicitant viri docti [Reiskius et Musgravius] in Eurip. Heracl. 774. Ad verbum δορύσοντα reddas *hasta pugnaturum*. BRUNCKIUS ad Soph. Aj. 1188. Δορυσσόντων μόχθων ἄταν ἐπάγων. Nostro loco δορύσσοντα metro repugnante Commeliniana et sequentes ante Musgravium.

775. 776. Οὐ γὰρ ἐμᾷ γ' ἀρετᾷ κ. τ. ἐ. Recte Portus, *Haud enim ob meam virtutem aequum est me expelli ex* mearum aedium *atriis*. Male Stiblinus consentiente Brodaeo, *Non enim meapte virtute possum profligare ab atriis*. Cum dativo ἐμᾷ γ' ἀρετᾷ confer vv. 475. 660. 789. De locutione ab Herodoto aliisque frequentata, δίκαιός εἰμι, *aequum est me*, quae supra legitur v. 143. consulendus Marklandus ad Suppl. 186. Ἐγὼ δίκαιός εἰμ' ἀφηγεῖσθαι τάδε.

777. Ἀλλ' ἐπεὶ σοι (sic) Hervagiana secunda et tertia. Ἀλλ' ἐπεί σοι Brubachiana et Stibliniana. Ἀλλ' ἐπί σοι edd. recentiores.

778. Κρίνεται E.

Ibid. Λήθει. *Obliviſcitur.* Ita MS. E. Ed. Ald. et reliqui MSS. [Imo, alter MS.] κεύθει. MUSGRAVIUS. Retinendum κεύθει, quod pro κεύθεται ponitur. Vide Aeſch. Theb. 594. Soph. Aj. 634. El. 868. Oed. T. 968. Ant. 911. IDEM in Supplemento. Κεύθεται non eſt Graecum. Hujus enim verbi ſola activa forma uſurpatur. Noſtro loco verba οὐδὲ κεύθει *neque latet* ſignificant, i. e. *neque celebratione carent.*

779. Heſychius a Muſgravio allegatus: Φθινὰς ἀμέρα. τὴν ἱσταμένου τρίτην τριμήνιον λέγει. Num legendum, τὴν ἱσταμένου τρίτῃ ἱερομηνίαν λέγει? Abſurda quidem eſt haec interpretatio, nec tamen auctore ſuo indigna. Ultimum menſis diem, τὴν ἐνὴν καὶ νέαν, noſtro loco intelligi cenſent Brodaeus aliique plerique. Quam interpretationem libentius amplecterer, ſi conſtaret ultimum menſis diem, haud ſecus atque primum, religioſo cultu apud Athenienſes celebratum eſſe. Nec video quid obſtet quo minus ad mentem Muſgravii νουμηνίαν ſive kalendas hic intelligamus. Nullus enim dies majori jure φθινὰς ἡμέρα appellari poteſt, quam is in quo fit ſolis et lunae coitus. Quem *interlunii diem* appellat Plinius XVI. 39. νουμηνίαν κατὰ σελήνην Thucydides II. 28. qui monet ſolem eo ſolo die deficere. Verba autem κατὰ σελήνην addidit Thucydides, propterea quod νουμηνία πολιτικὴ cycli Metonici non ſemper in veram νουμηνίαν incidebat.

780. An νέων, *juvenum* vel *puellarum?* Id certe verſus poſtulare videtur. BARNESIUS. Heathius priorem vocabuli ναῶν ſyllabam propter vocalem ſequentem corripi poſſe cenſet. Fruſtra de metro ſolliciti ſunt viri docti. Verſus conſtat e dipodia iambica, cretico et bacchio. Vide vv. 776. 783. Similes ſunt ſedecim apud Aeſchylum in primo Agamemnonis μέλει, quorum primus eſt v. 200. Πνοαὶ δ' ἀπὸ Στρυμόνος μολοῦσαι. Adde Aeſch. Suppl. 549*. 558. 570. 579*. 602*. 607*. Soph. Oed. C. 698. 700. 702. 711*. 713. 715*. 1567. 1578. Quorum qui aſteriſco notantur primam ſyllabam producunt. Noſtro loco non metro quidem ſed ſenſui repugnare videtur ναῶν, cujus loco νέων repoſui. Cui ſcripturae favere videtur Pindarus Pyth. V. 138. τὸν ἐν ἀοιδᾷ νέων πρέπει χρυσάορα Φοῖβον ἀπύειν.

781. Ἀνεμόεντι δέ γ' ἐπ' ὄχθῳ. *Imo et in ventoſo colle.* In Acropoli ſcilicet, quae Παλλάδος ὄχθος appellatur Ion. 12. monente Muſgravio, ἐλαιοφόρος ὄχθος Herc. 1178.

782. 783. Ordo eſt, ὀλολύγματα ἰαχεῖ ὑπὸ παννυχίοις κρότοισι παρθένων ποδῶν. *Reſonant ululatus ad nocturnos plauſus virgineorum pedum.* Παρθένων ποδῶν ut παρθένῳ χερὶ Phoen. 845. Cum hoc loco confer omnino Tro. 545. παρθένοι δ' Ἀέριον ἀνὰ κρότον ποδῶν Βοὰν ἔμελπον εὔφρον'.

782. Ὀλολύγματα. *Festi ululatus*, feminarum tamen. Pollux I. 28. Τὸ γὰρ ὀλολῦξαι καὶ ὀλολυγῇ χρήσασθαι, ἐπὶ γυναικῶν. MUSGRAVIUS. Ita intelligendus Soph. Trach. 205. Ἀνολολύξεται δόμος Ἐφεστίοις ἀλαλαγαῖς Ὁ μελλόνυμφος. ἐν δὲ κοινὸς ἀρσένων Ἴτω κλαγγά. Xenoph. Anab. IV. 3, 19. allegatus a Blomfieldio ad Aesch. Theb. 254. Ἐπαιάνιζον πάντες οἱ στρατιῶται, καὶ ἀνηλάλαζον, ξυνωλόλυζον δὲ καὶ αἱ γυναῖκες ἅπασαι. Interdum καταχρηστικῶς de viris dicitur ὀλολύζειν. Vide Aesch. Agam. 604. Aristoph. Eq. 616. 1327. Pac. 97. Hoc autem differunt ὀλολύζειν et *ululare*, quod ὀλολύζειν semper, si bene memini, de re laeta dicitur. Aesch. Theb. 831. Πότερον χαίρω, κἀπολολύξω Πόλεως ἀσινεῖ σωτῆρι, Ἢ τοὺς μογεροὺς καὶ δυσδαίμονας Ἀτέκνους κλαύσω πολεμάρχους; Eurip. Med. 1176. Εἶτ' ἀντίμολπον ἦκεν ὀλολυγῆς μέγαν Κωκυτόν. El. 690. Ὡς ἦν μὲν ἔλθῃ πύστις εὐτυχὴς σέθεν, Ὀλολύξεται πᾶν δῶμα. θνήσκοντος δέ σου, Τἀναντί' ἔσται τῶνδε. Vide tamen Soph. El. 750.

784. Diversus, ni fallor, est hic Θεράπων a superiore. Ille enim Hylli, hic Alcmenae servus est. Contra nuntius, qui v. 784. Eurystheum captivum ad Alcmenam ducit, fortasse eadem est persona, quae hic Θεράπων appellatur. Nonnihil de hac quaestione habet Beckius III. p. 1081.

787. Pro frigido illo τῷδε dedi de meo τούσδε. Ordo videtur esse, μύθους τούσδε καλλίστους φέρω, σοί τε συντομωτάτους κλύειν, ἐμοί τε [συντομωτάτους λέγειν]. Vide Soph. Oed. T. 1234. Vel, μύθους τούσδε φέρω, σοί τε συντομωτάτους κλύειν, ἐμοί τε καλλίστους [λέγειν]. De ellipsi vide ad v. 312.

788. Nescio quid significet διήλασεν, cujus loco διήνυσεν reponendum censet Reiskius. Paullo melius esset διήγαγεν. Soph. El. 781. ἀλλ' ὁ προστατῶν Χρόνος διῆγέ μ' αἰὲν ὡς θανουμένην. Ibidem v. 855. παραγάσῃς pro παραγάγῃς habet Aldus.

791. Noster Med. 184. Δράσω τάδ'. ἀτὰρ φόβος εἰ πείσω Δέσποιναν ἐμήν. Ibid. 930. Ἔτικτον αὐτούς. ζῆν δ' ὅτ' ἐξηύχου τέκνα, Εἰσῆλθέ μ' οἶκτος, εἰ γενήσεται τάδε.

793. Οὐκ ἔστιν. *Salvusne est?* BRODAEUS. Quasi in libro suo σῶς ἐστιν invenerit. Vide nostrum Suppl. 643. incertum Rhes. 525. Deinde cum certum sit Iolaum post v. 747. non amplius in scenam prodire, non video quid significet ὅδε in fine versus. Vertit Musgravius, deleto interrogationis signo, *At ille certe non vivit, Iolaus ille quem hic vidisti.* Quam interpretationem ne auctori quidem suo magnopere placuisse credo. Legendum videtur, Ὁ μὲν γέρων οὖν ἔστιν Ἰόλεως ἔτι; Ita noster Iph. T. 537. Θέτιδος δὲ τῆς Νηρῇδος ἔστι παῖς ἔτι; Οὐκ et οὖν saepe permutari nemo nescit. Bis in una fabula, Soph. Oed. C. 587. (ubi οὖν praebet altera Juntina) 1199.

794. Πράξας γ' P. E.

799. Σημανεῖ P. E. In verbis hujus formae praesens pro futuro passim reposuerunt librarii. Vide Aesch. Suppl. 531. Soph. Oed. C. 837. Ant. 242. Trach. 872. Eurip. Androm. 1064.

801. Κατὰ στόμα. *Face to face.* Incertus Rhes. 436. Θρῃκῶν ἀρίστοις ἐμπεσὼν κατὰ στόμα. Sic etiam vv. 491. 511.

Ibid. Ἐκτείνοντας P. E. *Productos.* Ἐκτείνοντες e verbo ἀντετάξαμεν natum est. Ex eadem caussa dedit Aldus in Suppl. 123. Τί γὰρ λέγουσιν, ὅσια χρῄζοντες (χρῄζοντος) σέθεν. Ἐκτείνειν hic intransitivum est, ut in Suppl. 654. Τευχεσφόρον μὲν λαὸν ἐκτείνοντ' ἄνω Ἰσμήνιον πρὸς ὄχθον. Ad quem locum haec habet Marklandus: Ἐκτείνοντας *Reiskius.* Ἐκτείνοντα *est, ut puto,* ἐκτείνοντα ἑαυτὸν, extendentem seipsum, *i. e.* ἐκτεινόμενον, extensum. *Nam* ἐκτείνοντας, *opinor, est mendum preli, pro* ἐκτείνοντα. Ita in priore editione vir humanissimus. In altera, ut etiam magis Reiskio parceret, duo vocabula ἐκτείνοντας *Reiskius* delevit. Nostro loco nemini, opinor, durum videbitur στρατὸν—ἐκτείνοντας. Ita noster Hec. 38. Κατέσχ' Ἀχιλλεὺς πᾶν στράτευμ' Ἑλληνικὸν, Πρὸς οἶκον εὐθύνοντας ἐναλίαν πλάτην. Ubi consulendus Porsonus. Soph. Phil. 356. καί μ' εὐθὺς ἐν κύκλῳ στρατὸς Ἐκβάντα πᾶς ἠσπάζετ', ὀμνύντες βλέπειν Τὸν οὐκέτ' ὄντα ζῶντ' Ἀχιλλέα πάλιν. Adde Aesch. Prom. 803.

802. Ἐκβὰς—πόδα. Vide v. 169. ubi male Reiskius, ἐμβήσεις πόδα. Consulendus omnino Porsonus ad Or. 1427.

805. Si sententiam meam circa locum plane conclamatum proferre liceat, versum unum saltem, forsan etiam et plures, qui hunc proxime sequebantur, excidisse, hunc autem versum ita olim fuisse scriptum existimo, Ἥκεις, τί τήνδε γαῖαν οὐκ ἐάσομεν. HEATHIUS. De lacuna omnino Heathio assentior. Versuum qui exciderunt primus fortasse hujusmodi fuit, Καὶ τὰς Μυκήνας αὖθις εἰρήνην ἄγειν. Quae conjectura caussam lacunae satis probabilem sistit, verba scilicet καὶ τὰς Μυκήνας parvo intervallo bis posita. Ita fere vocabulum Ἀργεῖος Hervagio caussa fuit, ut Coprei personam non versui 135. sed versui 140. in prima editione praefigeret. Quod ad scripturam nostri versus attinet, proxima vero est Heathii emendatio, quem miror εἰάσαμεν sub vulgata lectione εἶα σὰ μὲν latere non vidisse. Adde quod in his locutionibus rectius adhibetur praeteritum quam futurum. Aesch. Prom. 746. Τί δῆτ' ἐμοὶ ζῆν κέρδος, ἀλλ' οὐκ ἐν τάχει Ἔρριψ' ἐμαυτὴν τῆσδ' ἀπὸ στύφλου πέτρας; Aristoph. Vesp. 213. Τί οὐ κατεκοιμήθημεν ὅσον ὅσον στίλην; Lys. 181. Τί δῆτα ταῦτ' οὐχ ὡς τάχιστα, Λαμπιτοῖ, Ξυναμόσαμεν, ὅπως ἂν ἀῤῥήκτως ἔχῃ; Praesens adhibetur in eadem

fabula, v. 1103. Τί οὐ καλοῦμεν δῆτα τὴν Λυσιστράτην, Ἥπερ διαλλάξειεν ἡμᾶς ἂν μόνη. Ita quoque noſter Herc. 1146. Οἴμοι, τί δῆτα (vulgo τί δή γε) φείδομαι ψυχῆς ἐμῆς, Τῶν φιλτάτων μοι γενόμενος παίδων φονεύς; Οὐκ εἶμι (vulgo κοὐκ εἶμι) πέτρας λισσάδος πρὸς ἅλματα, κ. τ. ἑ. Cum tertio verſiculo confer Androm. 1210. Futurum in vulgatis libris habet noſter Hippol. 1060. Ὦ θεοί, τί δῆτα τοὐμὸν οὐ λύσω στόμα, Ὅστις γ' ὑφ' ὑμῶν, οὓς σέβω, διόλλυμαι; Ubi λύω legendum eſſe monui ad Marklandi Iph. T. 692.

807. Ἀνδρὸς pro ἑνὸς ἀνδρός. Noſter Androm. 910. Κακόν γ' ἔλεξας, ἄνδρα (ἓν' ἄνδρα Aldus) δίσσ' ἔχειν λέχη.

808. Legendum cum Reiſkio [et Valckenario ad Phoen. 1235.] μάχην συνάψας. MUSGRAVIUS. Dativum contra Valckenarium defendere conatur Heathius, ſed exempla ab eo allegata nihil ad rem ſunt. Accuſativum habet Aeſch. Perſ. 336. Eurip. Phoen. 1236. Alc. 505. 1143. Suppl. 144. Heracl. 831. Adde ξυνῆψαν ἀλκὴν Suppl. 683. ἔχθραν ξυνάπτειν Heracl. 460. ξυνάψαι πόλεμον Hel. 55. ξυνῆψε πόλεμον Rheſ. 428.

Ibid. Ἄγου. *Abduc* omnes interpretes. Imo, *tecum abduc.* Tantum enim intereſt inter activam et mediam formam, quantum inter *filium in Hiſpaniam duxit*, et *filium in Hiſpaniam ſecum duxit.* Leve quidem diſcrimen, minime tamen negligendum. Cum ἄγεσθαι *uxorem ducere* ſignificat, εἰς δόμους vel aliquid ejuſmodi plerumque addunt tragici. Interdum vero nudum verbum adhibent, ut noſter Iph. A. 433. Ἀρτέμιδι προτελίζουσι τὴν νεανίδα Αὐλίδος ἀνάσσῃ. τίς νιν ἄξεταί ποτε; Unde fortaſſe legendum in Or. 1654. Γῆμαι πέπρωταί σ' Ἑρμιόνην. ὅς δ' οἴεται Νεοπτόλεμος ἄξεσθαί (vulgo γαμεῖν) νιν, οὐ γαμεῖ ποτε.

813. Λόγων primus edidit Hervagius ed. ſecunda. Eadem varietas apud Soph. Phil. 896. Λόγου conjecit Brodaeus.

814. Οὔτ' αὐτὸς αὐτοῦ δειλίαν Barneſius. Vide ad v. 144. Sive αὐτοῦ ſive αὐτοῦ ſcribatur, ſenſus eſt, οὔτε ἑαυτοῦ δειλίαν. Aeſch. Agam. 845. Τοῖς τ' αὐτὸς αὐτοῦ πήμασιν βαρύνεται, Καὶ τὸν θυραῖον ὄλβον εἰσορῶν στένει. Soph. Oed. C. 929. Σὺ δ' ἀξίαν οὐκ οὖσαν αἰσχύνεις πόλιν Τὴν αὐτὸς αὐτοῦ. Idem Aj. 1131. ΤΕΥ. Εἰ τοὺς θανόντας οὐκ ἐᾷς θάπτειν παρών. ΜΕ. Τούς γ' αὐτὸς αὐτοῦ πολεμίους. οὐ γὰρ καλόν. Quae loca attuli, ut viderent diſcipuli geminatum pronomen αὐτὸς αὐτοῦ pro ἐμαυτοῦ, σεαυτοῦ et ἑαυτοῦ uſurpari. Ceterum ad δειλίαν ſupplendum αἰδεσθεὶς ſive αἰσχυνθεὶς, monente Brodaeo. Ita incertus Rheſ. 926. Κἀπεί σε τίκτω, ξυγγόνους αἰδουμένη Καὶ παρθενείαν, ἧκ' ἐς εὐύδρους πατρὸς Δίνας. Qui locus noſtro ſimillimus eſt, modo παρθενείαν pro amiſſa virginitate accipias.

817. Δουλώσων pro δουλωσόμενος. Noſter Suppl. 492. Πολέμους ἀναιρούμεσθα, καὶ τὸν ἥσσονα Δουλούμεθ' ἄνδρες ἄνδρα, καὶ πόλεις πόλιν. Iph. A. 1269. Οὐ Μενέλεώς με καταδεδούλωται, τέκνον. Activa forma *in ſervitutem redigere*, media *ſibi in ſervitutem redigere* ſignificat. Incertus Rheſ. 410. σοὶ δὲ δουλώσας λεὼν Παρέσχον. *Tibi in ſervitutem tradidi.* Ubi ſoloecum eſſet δουλωσάμενος. Namque in hujuſmodi verbis activa forma pro media interdum uſurpatur, nequaquam autem media pro activa.

822. Λαιμῶν βροτείων. De Macariae ſacrificio hic loquitur poëta. Parcit autem illius deſcriptioni, ne Alcmenae dolorem pariat. BARNESIUS. Hujuſmodi monita ſubtiliora ſunt quam veriora. Non recordatus eſt Barneſius, Polyxenae caedem quinque et ſexaginta verſibus matri delatam eſſe. Niſi forte putavit hoc inter Hecubam et Alcmenam intereſſe, quod illam quinquaginta liberis orbatam ad novum dolorem de quinquageſimo primo obduruiſſe neceſſe eſſet. Ceterum eandem locutionem habet noſter Iph. A. 1084. Βρότειον αἱμάσσοντες λαιμόν.

Ibid. Οὔριον φόνον. *Secundum ſanguinem.* Fauſtum ſcilicet et ſalutarem, ut recte interpretes. Cicero de Divinat. I. 15. *Auſpicia quæ alicui ſecunda evenerunt.* Soph. Oed. C. 1456. Ἔπτηξα θυμόν. οὐρανία Γὰρ ἀστραπὴ φλέγει πάλιν. Ubi οὐρανία ex οὐνία natum videtur, οὐνία ex οὐρία. Schol. Οὐρανία γὰρ ἀστραπή. ἀντὶ τοῦ ταχεῖα.

823. 824. Poſt ἀσπίδων interpungit Heathius, ita vertens, *Hi vero ſub clypeis, lateribus latera tegebant.* Ceteri omnes, *ſub clypeorum lateribus.*

824. Πλευροῖς P. E. Suſpicor vocabula πλευραὶ, πλευραῖς et πλευρὰς in tragicorum ſcriptis ubique vitioſa eſſe. Vide omnino Porſonum ad Hec. 814. Or. 217. qui alteram formam a librariis obliteratam in nonnullis locis reſtituit. Quibus adde Soph. Aj. 1409. Παῖ, σὺ δὲ πατρός γ', ὅσον ἰσχύεις, Φιλότητι θιγὼν, πλευρὰς ξὺν ἐμοὶ Τάσδ' ἐπικούφιζ'. Ubi malim, πλευρὰν ξὺν ἐμοὶ Τοῦδ' ἐπικούφιζ'. Ubi vulgo legitur apud noſtrum πλευρὰς, malim πλευροῖς Cycl. 207. πλευρὰν Herc. 53. πλευρά τ' ibid. 1100. In Iph. T. 298. ſcriptura incertior eſt. Vide an legendum, λαγόνας εἰς μέσας.

826. Pollux III. 51. Ἔποιτο δ' ἂν τούτοις, πολίτης. τὸ δὲ συμπολιτὴς, οὐ δόκιμον, εἰ καὶ Εὐριπίδης αὐτῷ κέχρηται ἐν Ἡρακλείδαις τε καὶ Θησεῖ. Adde Aeſch. Theb. 611.

828. Ὅδ' αὖ τὸ τἄργος edd. veteres praeter Aldinam et Hervagianam primam. Ὅδ' αὖ τότ' ἄργος Canteriana. Veram ſcripturam primus exhibuit Portus.

Ibid. Μὴ καταισχῦναι θέλων. Interpretor, *ne quis volens dedecoraret*, ut θέλων ſit per enallagen caſus pro θελόντα. Alioqui

pronum eſt emendare [cum Reiſkio et Heathio] θέλειν. MUSGRAVIUS. Loca ſcriptorum quae ad interpretationem ſuam defendendam attulit vir eruditus, cum diverſiſſima ſint a noſtro loco, memorare ſuperſedeo. Participium θέλων et verbum ἐλίσσετο ſeparari nequeunt. Legendum igitur, μὴ καταισχῦναι θέλειν, id eſt, μὴ καταισχύνειν. Ita noſter El. 1354. Οὕτως ἀδικεῖν μηδεὶς θελέτω. Vide Marklandum ad Suppl. 882. Παῖς ὤν, ἐτόλμησ' εὐθὺς οὐ πρὸς ἡδονὰς Μουσῶν τραπέσθαι, καὶ τὸ μαλθακὸν βίου.

829. Ἐλίσσετο. *Supplicabat.* Verbum minime imperatorium ex induſtria adhibuiſſe videtur poëta, quo melius Euryſthei timiditatem exprimeret. Alioqui προυτρέψατο, *hortatus eſt*, aut aliquid ejuſmodi dixiſſet.

830. Ἐσήμηνε imperſonaliter accipiendum eſt. Cujus conſtructionis exempla attulit H. Stephanus v. Σημαίνω. Vide Xenophontem Paed. V. 3, 52. Anab. I. 2, 17. (ubi ſuſpicor ἐσάλπιγξε e gloſſa ortum eſſe) II. 2, 4. III. 4, 4. In his locis ὁ σαλπιγκτὴς ſubaudiri monent interpretes. Suppleri poteſt etiam ὁ στρατηγός. Noſter Tro. 1266. Χωρεῖτε, Τρῴων παῖδες, ὀρθίαν ὅτ' ἂν Σάλπιγγος ἠχὼ δῶσιν ἀρχηγοὶ στρατοῦ. Sed eandem rationem in hac locutione obtinere exiſtimo, quam in ὕει, νίφει, et ſimilibus, in quibus male ὁ θεὸς ſupplent grammatici.

Ibid. Ὄρθιον. *Magno ſonitu.* Citat Barneſius Aeſch. Perſ. 389. ὄρθιον δ' ἅμα Ἀντηλάλαξε νησιώτιδος πέτρας Ἠχώ. Vide etiam ſuperiorem annotationem. Praeconis ὀρθίων κηρυγμάτων meminit Soph. El. 683. De Tyrrhenica tuba vide Barneſium ad Phoen. 1386. et interpretes ad Soph. Aj. 17.

832. Αὐχεῖς. *Exiſtimas.* BRODAEUS. Vide vv. 334. 931. Exempla paſſim occurrunt. Sic etiam ἐλπίζειν de re praeterita dicitur.

833. Πόσον τινὰ στεναγμὸν [quod habent edd. recentiores] H. Stephani conjectura eſt. Ed. Ald. πόσον τινὰ τιναγμόν. MSS. E. G. πόσον τιναγμόν. Praeſtat haud dubie H. Stephani conjectura, quae et ipſa ſubinſulſi aliquid habet. Quis enim non potius dixiſſet, gemitus laetoſque clamores ſimul auditos eſſe? Hom. Il. Δ. 450. Ἔνθα δ' ἅμ' οἰμωγή τε καὶ εὐχωλὴ πέλεν ἀνδρῶν. Sed talis ſenſus quomodo hic efficiendus ſit, non dixerim, niſi forte legendo, Πόσον τινὰ στεναγμὸν, εὐχωλήν θ' ὁμοῦ. MUSGRAVIUS. Aeſch. Agam. 332. Καὶ τῶν ἁλόντων καὶ κρατησάντων δίχα Φθογγὰς ἀκούειν ἐστὶ συμφορᾶς διπλῆς. Stephani emendationem recte improbat Muſgravius, Homericum εὐχωλὴν male Euripidi tribuit. Scripturam quam praebebant codices, quamvis mendoſam, in textu repraeſentavi, quippe ſub qua latere videretur vera ſcriptura. Vide Addenda.

834. De vocabulo πίτυλος, quod noſtro loco ὁρμὴ ſignificat, conſulendus Monkius ad Eurip. Hippol. 1462. [1464.] et Blomfieldius ad Aeſch. Theb. 855. [862.] quorum interpretationibus nihil quod addam habeo.

836. Homerus Il. N. 130. Φράξαντες δόρυ δουρὶ, σάκος σάκεϊ προθελύμνῳ, Ἀσπὶς ἄρ' ἀσπίδ' ἔρειδε, κόρυς κόρυν, ἀνέρα δ' ἀνήρ. Virgilius Aen. X. 361. *Concurrunt, haeret pede pes, denſuſque viro vir.* BRODAEUS. Virgiliana locutio, *haeret pede pes*, Euripideam ποὺς ἐπαλλαχθεὶς ποδὶ, *pes cum pede alternatus*, vix attingit.

837. Ἐκαρτέρει μάχη P. E. ad Marklandi Iph. T. 719. Μάχη ἦν καρτερὰ dicunt proſae orationis ſcriptores. Herodotus I. 76. Μάχης δὲ καρτερῆς γενομένης, καὶ πεσόντων ἀμφοτέρων πολλῶν, τέλος οὐδέτεροι νικήσαντες διέστησαν, νυκτὸς γενομένης. Thucydides I. 49. Ἦν τε ἡ ναυμαχία καρτερά. IV. 43. Καὶ ἦν ἡ μάχη καρτερά. Conſtructio eſt ut apud Soph. Ant. 259. Λόγοι δ' ἐν ἀλλήλοισιν ἐῤῥόθουν κακοὶ, Φύλαξ ἐλέγχων φύλακα.

838. Noſter Phoen. 1156. Πολλοὶ δ' ἔπιπτον, κρᾶτας αἱματούμενοι. Androm. 1143. Πολλοὶ δ' ἔπιπτον μιγάδες. In Or. 1489. ſuſpicor e gloſſa interlineari natam eſſe vulgatam ſcripturam, Νεκροὶ δ' ἔπιπτον, οἱ δ' ἔμελλον, οἱ δ' ἔκειντ'.

Ibid. Κελεύματος omiſſo Σ e Commeliniana in Muſgravii editionem propagatum eſt, ipſo invito, ut conſtat ex ejus annotatione ad v. 765. ubi hanc formam diſerte improbat.

839. Ὦ τὰς Ἀθήνας. Supplendum οἰκοῦντες. Nam σπείροντες non convenit. Vide ad v. 312.

Ibid. Non eſt quod miremur γύην cum articulo maſculino conjunctum. Sic enim [monente Barneſio] poëta incertus (Simonides, opinor) apud Platonem Epiſt. I. p. 310. A. γόνιμοι βρίθοντες αὐτάρκεις γύαι. Sophocles in Phoenice apud Athenaeum p. 70. A. Κύναρος ἄκανθα πάντα πληθύει γύην. Lycophron v. 252. Κεῖται, πέφρικαν δ' ὥστε λῆΐου γύαι Λόγχαις ἀποστίλβοντες. MUSGRAVIUS. Adde Aeſch. Prom. 369. Τῆς καλλικάρπου Σικελίας λευροὺς γύας. Ita recte Robortellus. Apud Soph. Oed. C. 58. meliores libri, οἱ δὲ πλησίοι γύαι, deteriores ex emendatione, αἱ δὲ πλησίον γύαι. Contra in Ant. 569. ubi in melioribus legitur, Ἀρώσιμαι γὰρ χἀτέρων εἰσὶν γύαι, vel γύναι, ἀρώσιμοι recte praebent libri deteriores. Apud noſtrum Bacch. 13. ubi vulgo legitur, Λιπὼν δὲ Λυδῶν τὰς πολυχρύσους γύας, τῶν πολυχρύσων potius quam τοὺς πολυχρύσους legendum videtur. Qui femininum γύη Atticis ignotum fuiſſe mecum arbitrantur, legent proculdubio in Hel. 88. Τί δῆτα Νείλου τούσδ' ἐπιστρέφει γύας; In Hec. 454. gloſſema πεδία pro γύας habent codd. et edd. pleraeque, conſentiente Porſono in prima et ſecunda editione. Hic etiam τὰς γύας nonnulli libri.

840. Ἀρήξετε pro ἀπαμυνεῖτε. *Arcebitis.* Nofter Med. 1275. Παρέλθω δόμους. ἀρῆξαι φόνον Δοκεῖ μοι τέκνοις. Vide ad Oed. T. 892. 893.

842. Ἀργεῖον edd. recentiores. Ἀργείων contra metrum habet Aldus etiam in Or. 844. Tro. 94. Θεσπρωτῶν Phoen. 989.

845. Ὄχημ' ἵππειον habet nofter Hippol. 1355. ἵππιον ἅρμα Hel. 1511. utrumque metro poftulante, neutrum in fenario. Ante Barnefium utrobique ἵππειον legebatur, et in El. 825. Δισσοὺς διαύλους ἱππείους διήνυσε. Ἱππίου θεοῦ primus repofuit Valckenarius in Phoen. 1701. *Quod hoc folo nomine rectius eft,* inquit Porfonus, *quod iambum pro fpondeo praebeat,* in quinta fcilicet fede. Noftro loco non refragabor quo minus ἵππιον δίφρον legatur. Quamquam multo libentius retinerem ἵππειον δίφρον quam ἵππειον θεὸν, ἵππειον Ἄργος, ἵππειον Ποσειδῶ, et fimilia.

847. Ἐπεῖχε. *Inftabat.* Nofter Bacch. 1128. Αὐτονόη τ' ὄχλος τε πᾶς Ἐπεῖχε Βακχῶν. Ad quem locum citat Mufgravius Plutarchum Pyrrho p. 393. C. Ἔνθα δὴ Λεόνατος ὁ Μακεδὼν ἄνδρα κατιδὼν Ἰταλὸν ἐπέχοντα τῷ Πύῤῥῳ.

848. Λέγοιμ' ἂν ἄλλου elegantiffima et certiffima Valckenaerii emendatio eft, propofita ad Phoen. 826. Ed. Ald. et MSS. λέγοι μὲν ἄλλος. MUSGRAVIUS. Λέγοιμ' ἂν ἄλλου legiffe videtur Brodaeus, cujus annotatio ita fe habet: Κλύων. *Ea ex alio audiens.* Dedi de meo, Λέγοιμ' ἂν ἄλλων. Ita Aefch. Perf. 266. Καὶ μὴν παρὼν γε, κοὐ λόγους ἄλλων κλύων, Πέρσαι, φράσαιμ' ἄν. Eurip. Tro. 481. Καὶ τὸν φυτοῦργον Πρίαμον οὐκ ἄλλων πάρα Κλύουσ' ἔκλαυσα, τοῖσδε δ' εἶδον ὄμμασιν Αὐτὴ κατασφαγέντ' ἐφ' ἑρκείῳ πυρᾷ. Ut noftro loco ἄλλος pro ἄλλων, ita Ἕλληνος pro Ἑλλήνων habet Aldus in Iph. T. 495. πόνος pro πόνων apud Soph. Oed. T. 315. τίνος pro τίνων El. 534.

849. Παλληνίδος. Quae in vico Atticae colitur, cui Pallene nomen. Ἔστι δὲ, ait Stephanus, καὶ δῆμος Ἀττικὸς τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς, οὕτω λεγόμενος. Παλλήνη, ὁ δημότης Παλληνεύς. Herod. I. c. 62. Ἀπικνέονται ἐπὶ Παλληνίδος Ἀθηναίης ἱρόν. BRODAEUS. Ex Herodoto patet vicum hunc inter Athenas et Marathonem fitum effe. MUSGRAVIUS. Nomen non Παλλήνη fed Πάλληνον fuiffe fufpicor ex adverbio Παλλήναδε, cujus loco Βαλλήναδε per jocum dixit Ariftoph. Ach. 234. Apud Andocidem de Myfteriis p. 53. pro ἐπὶ Παλληνίῳ malim ἐπὶ Παλλήνῳ.

851. Huc refpicere monet Brodaeus Plutarchum adverfus Stoicos p. 1057. E. Ὁ Εὐριπίδου Ἰόλαος ἐξ ἀδρανοῦς καὶ παρῄλικος εὐχῇ τινι νέος καὶ ἰσχυρὸς ἐπὶ τὴν μάχην ἄφνω γέγονεν. ὁ δὲ τῶν Στωϊκῶν σοφὸς, χθὲς μὲν ἦν αἴσχιστος ἅμα καὶ κάκιστος, τήμερον δὲ ἄφνω μεταβέβληκεν εἰς ἀρετὴν, καὶ γέγονεν ἐκ ῥυσσοῦ

καὶ ὠχροῦ, καὶ, κατ' Αἴσχυλον, ἐξ ὀσφυαλγοῦς καὶ ὀδυνοσπάδος λυγροῦ γέροντος, εὐπρεπὴς, θεοειδὴς, καλλίμορφος.

852. Κἀποτίσασθαι δίκην. Sic etiam mox v. 882. μὴ ἀποτίσασθαι δίκην. Legebatur etiam τὴν δὲ τίσωμαι δίκην in Med. 1316. ſed Brunckio φόνῳ e codd. reponenti obſecutus eſt Porſonus. *Duas lectiones e Cottoniano*, inquit Porſonus, *notavit collator*, φόνῳ *et* φόνον, *quarum neque haec contemnenda eſt* Dativum habent omnes libri, quantum ex editorum ſilentio conjicere licet, in ejuſdem fabulae v. 261. Πόσιν δίκῃ τῶνδ' ἀντιτίσασθαι κακῶν. Sic etiam Bacch. 345. Τῆς σῆς ἀνοίας τόνδε τὸν διδάσκαλον Δίκῃ μέτειμι. Malim utrobique δίκην. Ita Aeſch. Agam. 1271. Ἐπεύχεται θήγουσα φαιὸ φάσγανον, Ἐμῆς ἀγωγῆς ἀντιτίσασθαι φόνον. Choëph. 986. Ὡς τόνδ' ἐγὼ μετῆλθον ἐν δίκῃ μόρον Τῆς μητρός. Eum. 230. Ἐγὼ δ', ἄγει γὰρ αἷμα μητρῷον, δίκας Μέτειμι τόνδε φῶτα [καὶ κυνηγέτις.] Ita interpungendum. Noſter Bacch. 516. ἀτάρ τοι τῶνδ' ἄποιν' ὑβρισμάτων Μέτεισι Διόνυσός σ'. In his locutionibus adhibetur duplex accuſativus eodem fere modo ut in αἰτῶ σε ἀργυρίον et ſimilibus. Dum de hac re agitur, duas obſervationes ad uſitatiſſimam locutionem δοῦναι δίκην pertinentes hic ſubjiciam. Prima eſt, eadem ſignificatione interdum dici λαβεῖν δίκην, quamvis *poenas dare* et *poenas ſumere* apud Latinos non minus inter ſe differant quam τῖσαι δίκην et τίσασθαι δίκην. Noſter Bacch. 1309. Πόλει τε τάρβος ἦσθα. τὸν γέροντα δὲ Οὐδεὶς ὑβρίζειν ἤθελ', εἰσορῶν τὸ σὸν Κάρα. δίκην γὰρ ἀξίαν ἐλάμβανεν. Lego, ἀξίαν ἂν ἔλαβεν ἄν. Herodotus I. 115. Οὗτος δὲ ἀνηκούστεέ τε καὶ λόγον εἶχε οὐδένα, ἐς ὃ ἔλαβε τὴν δίκην. Altera obſervatio ſpectat ad Or. 612. Ἐκοῦσαν, οὐκ ἄκουσαν ἐπισείσω πόλιν, Σοὶ σῇ τ' ἀδελφῇ λεύσιμον δοῦναι δίκην. Δοῦναι δίκην, inquit Porſonus, *quod alibi fere ſonat* poenas pendere, judicium ſubire, *hic rariſſimo uſu ponitur pro eodem prope, quod Latine dicitur* jus dare *vel* reddere. Haec ille, cui fraudi fuit diſtinctio loco non ſuo poſita. Ita interpungendum: Ἐκοῦσαν, οὐκ ἄκουσαν ἐπισείσω πόλιν Σοὶ σῇ τ' ἀδελφῇ, [ὥστε ὑμᾶς] λεύσιμον δοῦναι δίκην. Similis conſtructio verbi ἐπισείειν v. 255.

854. Legendum, ni fallor, [cum Reiſkio] ἐπὶ ζυγοῖς. Musgrav.

856. Παῖδά θ' Reiſkius. Παῖδά σ' ed. Commelinianae vitium typographicum in Muſgravianam manavit.

857. Ἐκ δυσαιθρίου. Barneſius ἐκδὺς αἰθρίου, quod metro adverſatur, ne dicam et ſenſui. Musgravius. Ἐκ δυσαιθρίου ipſius Muſgravii emendatio eſt.

859. Ὁ κλεινὸς Ἰόλεως primus edidit Hervagius ed. ſecunda. Ita etiam emendavit Brodaeus. Vide Porſoni Adverſ. p. 89.

860. Euryſtheum ad Scironides rupes non ſolum captum, ſed etiam interfectum eſſe narrat Apollodorus II. 8, 1. cujus

verba vice alterius argumenti fabulae praemisit Barnesius: Μεταστάντος δὲ Ἡρακλέους εἰς θεοὺς, οἱ παῖδες αὐτοῦ φυγόντες Εὐρυσθέα, πρὸς Κήϋκα (v. 194.) παρεγένοντο. ὡς δὲ, ἐκείνους ἐκδιδόναι λέγοντος Εὐρυσθέως, καὶ πόλεμον ἀπειλοῦντος, ἐδεδοίκεσαν, Τραχῖνα καταλιπόντες, διὰ τῆς Ἑλλάδος ἔφυγον. διωκόμενοι δὲ, ἦλθον εἰς Ἀθήνας, καὶ καθεσθέντες ἐπὶ τὸν Ἐλέου βωμὸν, ἠξίουν βοηθεῖσθαι. Ἀθηναῖοι δὲ οὐκ ἐκδιδόντες αὐτοὺς, πρὸς τὸν Εὐρυσθέα πόλεμον ὑπέστησαν. καὶ τοὺς μὲν παῖδας αὐτοῦ Ἀλέξανδρον, Ἰφιμέδοντα, Εὐρύβιον, Μέντορα, Περιμήδην, ἀπέκτειναν. αὐτὸν δὲ Εὐρυσθέα φεύγοντα ἐφ' ἅρματος, καὶ πέτρας ἤδη παριππεύοντα Σκειρωνίδας, κτείνει διώξας Ὕλλος. καὶ τὴν μὲν κεφαλὴν ἀποτεμὼν, Ἀλκμήνῃ δίδωσιν· ἡ δὲ κερκίσι τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξώρυξεν αὐτοῦ. Cum Apollodoro consentit Pausanias I. c. 44. p. 109. a Brodaeo ad v. 1026. citatus: Προελθοῦσι δὲ ἐς τὸ πρόσω, μνῆμά ἐστιν Εὐρυσθέως. φεύγοντα δὲ ἐκ τῆς Ἀττικῆς μετὰ τὴν πρὸς Ἡρακλείδας μάχην ἐνταῦθα ἀποθανεῖν αὐτὸν ὑπὸ Ἰολάου λέγουσιν. Latius Atticae nomen sumsisse videtur Thucydides I. 9. Εὐρυσθέως μὲν ἐν τῇ Ἀττικῇ ὑπὸ Ἡρακλειδῶν ἀποθανόντος. Scironidas rupes describit Strabo IX. p. 391. Μετὰ δὲ Κρομμυῶνα ὑπέρκειται τῆς ἀκτῆς (male vulgo τῆς Ἀττικῆς) αἱ Σκειρωνίδες πέτραι, πάροδον οὐκ ἀπολείπουσαι πρὸς θαλάττῃ. ὑπὲρ αὐτῶν δ' ἐστὶν ἡ ὁδὸς ἡ ἐπὶ Μεγάρων καὶ τῆς Ἀττικῆς ἀπὸ τοῦ ἰσθμοῦ. οὕτω δὲ σφόδρα πλησιάζει ταῖς πέτραις ἡ ὁδὸς, ὥστε πολλαχοῦ καὶ παράκρημνός ἐστι, διὰ τὸ ὑπερκείμενον ὄρος δύσβατόν τε καὶ ὑψηλόν. ἐνταῦθα δὲ μυθεύεται τὰ περὶ τοῦ Σκείρωνος καὶ τοῦ Πιτυοκάμπτου, τῶν λῃϊζομένων τὴν λεχθεῖσαν ὀρεινὴν, οὓς καθεῖλε Θησεύς. ἀπὸ δὲ τῶν ἄκρων τούτων καταιγίζοντα σκαιὸν τὸν Ἀργέστην, Σκείρωνα προσηγορεύκασιν Ἀθηναῖοι. Post Strabonis aetatem, viam latiorem et meliorem reddidit Hadrianus Caesar, teste Pausania p. 107. Τὴν δὲ ὀνομαζομένην ἀπὸ Σκίρωνος [καὶ ἐς τόδε Σκιρώνην] ἡνίκα Μεγαρεῦσιν ἐπολεμάρχει, πρῶτος, ὡς λέγουσιν, ἐποίησεν ἀνδράσιν εὐζώνοις ὁδεύειν. Ἀδριανὸς δὲ ὁ βασιλεὺς καὶ οὕτως, ὡς καὶ ἅρματα ἐναντία ἐλαύνεσθαι, κατέστησεν εὐρυχωρῆ τε καὶ ἐπιτηδείαν εἶναι. Verba καὶ ἐς τόδε Σκιρώνην corrupta sunt. E recentioribus consulendus in primis Wheelerus, *Travels in Greece*, p. 436. Quod ad scripturam vocis attinet, alii Σκείρων et Σκειρωνίδες per diphthongum, alii Σκίρων et Σκιρωνίδες per simplicem vocalem scribunt. De qua re consulendus omnino Tzschuckius ad Strabonem VIII. p. 380. cum scriptoribus ab eo indicatis. Ventus ΣΚΙΡΩΝ appellatur in aede octo ventorum Athenis. Quocunque modo scribatur, sine ulla controversia producitur prima syllaba. Egregie fallitur Stephanus Byzantinus v. Σκίρος, qui locum Atticae Σκίρον appellatum, ubi celebrabatur festum Σκίρα sive ἐπὶ Σκίρῳ, ad eandem familiam refert cum rupibus Σκειρωνίσι. Σκίρα

priorem corripit apud Ariſtoph. Theſm. 834. Eccl. 18. 59. Sic etiam proculdubio Minerva Σκιρὰς, et fortaſſe menſis Σκιροφοριών. Vide Herodotum VIII. 94. et Strabonem IX. p. 393. cum eorum interpretibus.

863. Ἡ δὲ νῦν τύχη. Sic [cum Reiſkio] legendum putavi pro τῇ δὲ νῦν τύχῃ, quod metrum reſpuebat, manente πάροιθεν: quamquam pro hoc πάροιθε quoque legi potuit. MUSGRAVIUS. Vide ad v. 583.

865. 866. Haec leguntur apud Stobaeum CV. p. 562. cum lemmate, *Euripides in Creſſis*. Priorem verſum ita exhibet Stobaeus, Τὸν εὐτυχεῖν δοκοῦντα μὴ ζηλοῦτε, πρίν. Similes tragicorum ſententias indicavi ad Soph. Oed. T. 1528.

874. Ἐλεύθεροί τε male Reiſkius. Praeſtat enim altera particula in hujuſmodi repetitionibus. Aeſch. Perſ. 402. ὦ παῖδες Ἑλλήνων, ἴτε, Ἐλευθεροῦτε πατρίδ', ἐλευθεροῦτε δὲ Παῖδας, γυναῖκας. Noſter Med. 98. Τόδ' ἐκεῖνο, φίλοι παῖδες. μήτηρ Κινεῖ κραδίαν, κινεῖ δὲ χόλον. Ibid. 131. Ἔκλυον φωνὰν, ἔκλυον δὲ βοὰν Τᾶς δυστάνου Κολχίδος. Ibid. 399. Πικροὺς ἐγὼ σφιν καὶ λυγροὺς θήσω γάμους, Πικρὸν δὲ κῆδος, καὶ φυγὰς ἐμὰς χθονός. Ibid. 960. Δοκεῖς σπανίζειν δῶμα βασίλειον πέπλων; Δοκεῖς δὲ χρυσοῦ; Ibid. 1029. Ἄλλως ἄρ' ὑμᾶς, ὦ τέκν', ἐξεθρεψάμην, Ἄλλως δ' ἐμόχθουν, καὶ κατεξάνθην πόνοις, Στερρὰς ἐνεγκοῦσ' ἐν τόκοις ἀλγηδόνας. Ibid. 1071. Ὦ φιλτάτη χεὶρ, φίλτατον δέ μοι κάρα.

876. Ἐμβατεύσετε G. Muſgravius. Quae futuri forma legitur in Hec. 913. Τάλαιν', οὐκέτι σ' ἐμβατεύσω. Noſtro loco media forma e vicino ὄψεσθε nata eſt. En alterum exemplum ejuſdem vitii. Ariſtoph. Nub. 362. Ὅτι βρενθύει τ' ἐν ταῖσιν ὁδοῖς, καὶ τῷφθαλμῷ παραβάλλει. Mediam formam παραβάλλει exhibent codd. et edd. ni fallor, omnes. Activam poſtulat ſermonis Graeci ratio, ut in Eq. 173. Ἔτι νῦν τὸν ὀφθαλμὸν παράβαλλ' εἰς Καρίαν. Recte igitur, ad Nubium locum alludentes, βρενθυόμενος καὶ τῷφθαλμῷ παραβάλλων Plato Sympoſio p. 221. B. et Athenaeus p. 216. A. τῷφθαλμῷ παραβάλλειν Pollux II. 52. Recte τῷφθαλμῷ παραβάλλεις ipſa poëtae verba allegat Laërtius II. 28. Simile quid paſſus eſt noſter Herc. 1375. Ὡς ἀθλίως πέπραγα κἀποζεύγνυμαι. Ubi πέπραγμαι intulit Porti oſcitantia.

884. Κρατοῦντα. Κεκρατημένον. BRODAEUS. *Victum*. PORTUS. Attice vox activa pro paſſiva. At Joſephus Scaliger notat pro κρατοῦντα, Κράτει τε καὶ σῇ δεσποτούμενον χερί. BARNESIUS. Fortaſſe κρατοῦσα, aut πιτνοῦντα, aut δακρύοντα, aut δακρυοῦντα pro δακρυόεντα. REISKIUS. Ut κρατοῦντα idem quod κρατούμενον ſignificare poſſit vix mihi perſuaderi patiar. Diſtinctionem puto tollendam poſt κρατοῦντα, et ponendam poſt ἴδοις, ita ut haec vertantur, *Ut eum oculis videres, et imperantem licet nunc tuae manus imperio ſub-*

jectum. HEATHIUS. Legendum, ni fallor, ἀκρατοῦντα, i. e. ἀκρατῶς *se gerentem*. MUSGRAVIUS. Qui *afflictum* habet in verſione Latina. In eorum gratiam qui κρατοῦντα paſſivo ſenſu accipiunt, et *victum* interpretantur, moneo νικῶντα pro νικώμενον in Suppl. 694. occurrere, ubi εἴκοντα. Valckenarii conjecturam probat Marklandus. Virorum doctorum ad noſtrum locum conjecturae Sardi ſunt venales, alius alio nequior. Sub κρατοῦντα latere videtur verbum quod ζῶντα ſignificet. Quo ſenſu non male legeretur βλεπόντα, ſi propius ad receptam ſcripturam accederet. Vide noſtrum Hec. 311. Alc. 140. Iph. T. 718. Tro. 628. Hel. 1017. Phryxo fr. 15. Soph. Aj. 1067.

886. Ἔζευξ' ἀνάγκῃ P. E. Vide Marklandum ad Suppl. 220. Ita Aeſch. Prom. 107. θνητοῖς γὰρ γέρα Πορσὼν, ἀνάγκαις ταῖσδ' ἐνέζευγμαι τάλας. Idem ζεύξω βαρείαις dixit Agam. 1468. ſubaudito, ut videtur, ἀνάγκαις, ἄταις, πημοναῖς, aut tali quodam vocabulo.

888. Καὶ μέμνησό μοι Reiſkius. Καὶ μέμνησ' ὁμοῦ recte Porſonus Adverſ. p. 274.

890. Ἐλευθερώσειν μ' Porſonus ibid. Ita legendum ipſe videram.

891. Videtur intercidiſſe hic ῥῆσις una, vel etiam plures. Neque enim ſatis decorum puto famulum haec petentem nullam reſponſionem ab Alcmena ferre. MUSGRAVIUS. Brumoeo quam Muſgravio dignior annotatio.

892. Ἐμοὶ χορὸς μὲν ἡδύς. Supplendum eſſe εἴη e v. 894. monui ad v. 131. Quamquam utrobique ἐστὶ ſententiae convenientius eſſet quam εἴη. Non enim optantium ſed affirmantium ſermo eſt.

892. 893. Εἰ λίγεια λωτοῦ χάρις. *Si fiſtulae adſit jucunditas*. BRODAEUS. *Adſit* modo *dulcis gratia fiſtulae*. BARNESIUS. Qui ex Scaligeri ſententia male εἴη pro εἰ dedit.

893. Δαὶ pro δαιτὶ, per apocopen. STIBLINUS. Videtur ſcribendum ἐνὶ δαιτί. CANTERUS. Cujus emendationem tacite adoptavit Barneſius. Notandum autem ἐνὶ, quod raro hac ſignificatione apud tragicos legitur. Ἐνὶ ναυσὶν noſter Iph. T. 1109. An legendum utrobique ἐπί? Ἐπὶ ναυσὶν Eurip. Hel. 1149. Thucydides II. 80. IV. 10.

894. Εἴη τ' P. E. Particulae μὲν v. 892. reſpondet δὲ v. 895.

Ibid. Epitheton εὔχαρις, quod bis tantum uſurpat Euripides, utrobique Veneri tribuitur. Alter locus eſt Med. 632.

895. Ne cui arrideat τερπνὸν δ' ἔτι, quod mihi olim arriſit, cito Aeſch. Prom. 536. Ἡδύ τι θαρσαλέαις κ. τ. ἑ.

897. Τῶν πάρος οὐ δοκούντων. *Qui nullo antea in numero habebantur*. Οἱ δοκοῦντες, ἔντιμοι καὶ ἔνδοξοι dicuntur. BRODAEUS. Recte. Praeter Tro. 608. quem locum ſupra ad v. 168. attuli, citat Muſgravius Hec. 293. Τὸ δ' ἀξίωμα,

κἂν κακῶς λέγῃς, τὸ σὸν Πείσει. λόγος γὰρ ἔκ τ' ἀδοξούντων ἰὼν Κἀκ τῶν δοκούντων αὐτὸς, οὐ ταυτὸν σθένει. Heathio placet Porti interpretatio, *Qui ante non videbantur* esse felices.

899. Τελεσιδώτειρα E. G. Analogiae repugnare videtur haec vox per Ω scripta. Quamvis enim δωτῆρες ἐάων et δῶτορ ἐάων dixerit Homerus, Attici, ni fallor, in derivatis a δίδωμι semper O adhibent, praeterquam in δωσίπυγος, προδωσέταιρος, et similibus, quorum diversa est ratio. Ὀλβοδότειρα legitur in Bacch. 419. ὑπνοδότειρα in Or. 175.

900. Αἰών τε Κρόνου παῖς. *Aetasque Saturni filia.* PORTUS. *Et Aeon Saturni filius.* MUSGRAVIUS. Qui nonnulla de deo Aeone collegit. Jovem hic intelligi parum dubito, licet eum ita appellatum alibi non repererim. Sed philosophari videtur noster. Passim conjunguntur Μοῖρα, *fatum*, et Jupiter. Noster El. 1247. τἀντεῦθεν δὲ χρὴ Πράσσειν, ἃ μοῖρα Ζεύς τ' ἔκρανε σοῦ πέρι. Adde Soph. Phil. 1466. modo ὁ πανδαμάτωρ δαίμων Jupiter sit.

901. Ἔχεις λόγον τίν' mavult Musgravius. Femininum δίκαιος, quod illi fortasse displicuit, legitur etiam in Iph. T. 1202. Δίκαιος ηὐσέβεια καὶ προμηθία. Nisi ibi legendum δίκαιον.

902. Διὰ μέσου esse verba οὐ χρή ποτε τόδ' ἀφελέσθαι monet Musgravius. Edd. superiores plenam distinctionem habent post δίκαιον, minimam in fine versus. Malim autem metri caussa, οὐ χρή ποτέ σ' ἀφελέσθαι. Versus constare videtur e dipodia iambica, paeone primo et bacchio. Multos similes, nisi quod creticum pro paeone habent, citavi ad v. 780.

Ibid. Ἀφελέσθαι. *Tolli*, quasi passivum sit, reddit Portus, *amittere* Musgravius. Imo, *tollere, delere.* Noster Androm. 523. Καὶ φόβον οἴκων ἀφελέσθαι.

903. Ὁ δὲ μὴ φάσκων. Nempe, δεῖν τιμᾶν θεοὺς, insanit. BRODAEUS. Legendum forte ob metrum πιφάσκων. MUSGRAVIUS. Πιφαύσκων, quod cum verbo φημὶ nihil commune habet, aliquoties apud Aeschylum occurrit. Πιφάσκω vel πιφάσκων a nemine, quod sciam, usurpatum est. Praesens est φημὶ, praeteritum imperfectum ἔφασκον, participium φάσκων. Nam ἔφην apud Atticos semper aoristus est. Praesens φάσκω non est in usu, licet ab eo derivari videantur praeteritum et obliqui modi. Legitur quidem apud Platonem Phaedone p. 113. C. ὡς οἱ ποιηταὶ φάσκουσι. Sed non dubito locum mendosum esse. Quod ad nostrum locum attinet, vide an pro duabus brevibus syllabis Ἀφρο v. 894. unam longam μὴ in antithetico versu adhibuerit poëta. Confer vv. 916. 925. Saltem nullam probabilem emendationem video.

904. Ἐγγὺς μανίᾶν ἐλαύνει P. E. Similis locutio in Bacch. 851.

Ἔξω δ' ἐλαύνων τοῦ φρονεῖν. Plurale μανίαι ab Atticis frequentari monuerunt alii. Satis exemplorum praebebit index Beckianus. Ita Ariſtoph. Pac. 65. Τὸ γὰρ παράδειγμα τῶν μανιῶν ἀκούετε.

908. 909. Παραιρῶν φρονήματος. *Reſecans ſuperbiam.* PORTUS. Rectius, *minuens, partem aliquam ab ea auferens.* Noſter Hippol. 1104. Λύπας παραιρεῖ. Ubi λύπας genitivus eſſe videtur. Ἀφαιρεῖν enim eadem ſignificatione uſurpat Pſeudeuripides Iph. A. 1609. Λύπης δ' ἀφαίρει, καὶ πόσει πάρες χόλον. Qui ſenarius Euripideus eſſe videtur ex fabula hodie non ſuperſtite deſumtus. Omnibus ſatis notum eſt, in hujuſmodi locutionibus genitivum pendere a ſubaudito μέρος τι. Multum intereſt, verbi cauſſa, inter tres locutiones, ἔτεμον τῆς γῆς τὴν πολλὴν, τῆς γῆς ἔτεμον, καὶ τὴν γὴν ἅπασαν ἔτεμον, quas uſurpat Thucydides II. 56. 57. Verba ejuſdem III. 89. καὶ τοῦ τε φρουρίου τῶν Ἀθηναίων παρεῖλε, ita recte interpretatur Valla, *Quae ab Athenienſium caſtello partem abſtraxit.*

911. Τεὸς γόνος S. edd. recentiores. Τεὸς ſupraſcriptum habent E. G. *Filius tuus* recte Brodaeus. Τεοῖσι pro σοῖσι Aeſch. Prom. 162. τεὰν Soph. Ant. 604.

912. Φεύγει λόγον. *Procul abeſt ab eo qui de ipſo vulgatur ſermone.* BRODAEUS. *Aſpernatur ſermonem illum.* HEATHIUS. Φεύγω λόγον P. E. *Rejicio ſermonem illum.*

914. Δαισθείς P. E. *Combuſtus* aut *crematus* recte omnes interpretes. Radix eſt δαίω, *uro.* Δαϊχθεὶς autem, quod legitur in Iph. T. 873. formatur a δαΐζω, *interficio.* Corrige igitur indicem Beckianum, in quo δαϊσθεὶς ad δαΐζεσθαι, δαϊχθεὶς ad δαΐσσειν relatum eſt.

915. Χροΐζει. Λαμπρύνει. BRODAEUS. Heſychius: Χροϊζόμενον. λαμπρυνόμενον. Scilicet χροιὰν, *colorem*, et χρόα, *cutem*, confuderunt grammatici. *Contrectat* recte Muſgravius. Uſitatiorem formam χρώζειν habent noſter Phoen. 1619. Med. 497. Ad Heſychii gloſſam allegatur a Jenſio Theocritus X. 18. Μάντις τοι τὰν νύκτα χροΐζεται ἁ καλαμαία. Schol. Γράφεται καὶ χροϊξεῖται, ἀντὶ τοῦ συγχρωτισθήσεται καὶ συγκοιμηθήσεται.

916. Χρυσέαν. Spondeus vel creticus pro anapaeſto.

917. 918. Διοσσοὺς παῖδας Διός. Bacchum et Herculem. BRODAEUS. Herculem et Heben recte Barneſius, qui monet Heben Παῖδα Διὸς μεγάλοιο καὶ Ἥρης χρυσοπεδίλου ab Homero appellari Od. Λ. 603.

918. Ἠξίωσας. [Ἀξίωσας P. E.] *Honoraſti, amplificaſti.* Sic ἀξιωθεὶς Or. 1168. Ἀξιοῦν pro τιμᾶν exſtat Hec. 319. Or. 1210. MUSGRAVIUS. Conſulendi Porſonus ad Hec. 319. et Burneius, *Monthly Review Enlarged*, XXVIII.

p. 201. Exemplis adde Aesch. Agam. 912. Τοιοῖσδέ τοι νιν ἀξιῶ προσφθέγμασι.

919. Ξυμφέρεται τὰ πολλὰ πολλοῖς. *Conducunt* vertit Portus, *concurrunt* Barnesius, *congruunt* recte Musgravius, *multa multis* omnes. Noster El. 527. Ἔπειτα χαίτης πῶς ξυνοίσεται πλόκος; *Congruet* recte interpretes, quo sensu activam formam usurpat Soph. Aj. 430. Αἰ αἰ, τίς ἄν ποτ' ᾤεθ' ὧδ' ἐπώνυμον Τοὐμὸν ξυνοίσειν ὄνομα τοῖς ἐμοῖς κακοῖς; Συμφέρειν *consentire* significat apud nostrum Med. 13. Αὐτή τε πάντα συμφέρουσ' Ἰάσονι. Sic etiam συμφέρεσθαι apud Soph. Oed. C. 640. τούτων, Οἰδίπους, δίδωμί σοι Κρίναντι χρῆσθαι. τῇδε γὰρ ξυνοίσομαι. Ubi mox sequitur eodem sensu v. 645. οὐ γὰρ ἀντιστήσομαι. Omitto Philoctetis v. 1085. ubi legendum suspicor, συνείσει, *conscium eris*. Nostro loco vocabulum πολλοῖς de Hercule ejusque liberis accipiendum est. Quanto studio πολλὰ πολλοῖς similesque vocabulorum geminationes prosecuti sint tragici, nihil attinet dicere. Noster Med. 579. Ἦ πολλὰ πολλοῖς εἰμι διάφορος βροτῶν. Ubi obiter notandum πολλοῖς διάφορος pro πολλῶν διάφορος. Ion. 381. Πολλαί γε πολλοῖς εἰσι συμφοραὶ βροτῶν. Aesch. Suppl. 459. Δεῖ κάρτα θύειν, καὶ πεσεῖν χρηστήρια Θεοῖσι πολλοῖς πολλὰ, πημονῆς ἄκη. Aristoph. Eq. 411. Ἔγωγε, νὴ τοὺς κονδύλους, οὓς πολλὰ δὴ 'πὶ πολλοῖς Ἤνεσχόμην ἐκ παιδίου, μαχαιρίδων τε πληγάς. Ceterum non debet omitti Photii glossa, licet nostrum locum respicere non videatur: Συμφέρεται. συμμίγνυται, συναναχρᾶται, συμμιαίνεται.

920. Minerva apud Homerum Il. Θ. 362. monente Barnesio: Οὐδέ τι τῶν μέμνηται, ὅ οἱ μάλα πολλάκις υἱὸν Τειρόμενον σώεσκον ὑπ' Εὐρυσθῆος ἀέθλων. Pausanias V. c. 17. p. 421. Τὴν ὕδραν δὲ, τὸ ἐν τῷ ποταμῷ τῇ Ἀμυμώνῃ θηρίον, Ἡρακλεῖ τοξεύοντι Ἀθηνᾶ παρέστηκεν. Idem VI. c. 19. p. 500. a Brodaeo citatus: Ζεὺς δὲ ἐνταῦθα καὶ ἡ Δηϊάνειρα καὶ Ἀχελῷος καὶ Ἡρακλῆς ἐστιν, Ἄρης τε τῷ Ἀχελῴῳ βοηθῶν. εἱστήκει δὲ καὶ Ἀθηνᾶς ἄγαλμα, ἅτε οὖσα τῷ Ἡρακλεῖ σύμμαχος. Et c. 25. p. 516. Ἡρακλεῖ στρατιὰν ἄγοντι ἐπὶ Πύλον τὴν ἐν τῇ Ἤλιδι, παρεῖναί οἱ καὶ Ἀθηνᾶν σύνεργον λέγουσι.

923. Ἐκείνας. *Illius filias*. Brodaeus. Quem miror non vidisse ἐκείνας genitivum esse, quod ne Stiblinum quidem fugit.

924. Ὕβριν metri caussa reponunt Heathius et Musgravius. Quam scripturam, si vulgo legeretur, insani esset sollicitare. Nam toties occurrit ἔσχε pro κατέσχε, *cohibuit*, ut pene supervacaneum sit exempla proferre. Ita noster Phoen. 1163. Ἀλλ' ἔσχε μαργῶντ' αὐτὸν ἐναλίου θεοῦ Περικλύμενος παῖς. Suppl. 711. Ὦ παῖδες, εἰ μὴ σχήσετε στερρὸν δόρυ Σπαρτῶν τόδ' ἀνδρῶν, οἴχεται τὰ Παλλάδος. Κατασχεῖν ὕβριν autem dixit noster Bacch. 555. Φονίου δ' ἀνδρὸς ὕβριν κατά-

σχες. Eodem fere ſenſu τὴν Εὐρυσθῆος ὕβριν κατείλομεν dicunt ipſi Athenienſes apud Herodotum, cujus verba plenius deſcripſi ad v. 188. Qui igitur noſtro loco ὕβριν pro ὕβρεις reponunt, lectionem inducunt ſatis probabilem, et cui nihil objici poſſit, niſi quod difficile ſit cauſſam vulgatae ſcripturae indicare. Quod ſi ponamus poëtam ὕβρις ſcripſiſſe, nemini mirum videbitur librarios ὕβρεις invexiſſe. Senſum autem ſatis commodum praebet ὕβρις, modo ἔσχεν *ceſſavit* interpretemur. Ita noſter Iph. T. 789. οὐ πολὺν σχήσω χρόνον, Τὸν δ' ὅρκον, ὃν κατώμοσ', ἐμπεδώσομεν. Soph. El. 223. Οὐ σχήσω ταύτας ἄτας. Thucyd. I. 112. Καὶ Ἑλληνικοῦ μὲν πολέμου ἔσχον οἱ Ἀθηναῖοι. In his locis σχεῖν idem fere valet ac παύσασθαι, quo ſenſu ſaepe adhibentur imperativi ἴσχε et σχές. Simili ratione ἐπισχεῖν et κατασχεῖν nunc *alium* nunc *ſe cohibere* ſignificant. Τάσσων ἐπέσχον, inquit Porſonus ad Phoen. 459. *idem eſt quod* τάσσων ἐπαυόμην [ἐπαυσάμην], *ut Ion, ſive quis alius apud Stobaeum XX. p.* 171. Ἐπίσχες ὀργιζόμενος. Quo ſenſu dixit noſter Or. 1625. Μενέλαε, παῦσαι λῆμ' ἔχων τεθηγμένον. Κατασχεῖν intranſitivum habet Soph. Oed. T. 781. Κἀγὼ βαρυνθεὶς, τὴν μὲν οὖσαν ἡμέραν Μόλις κατέσχον. Niſi forte ſupplendum τὴν ὀργὴν aut τὰς χεῖρας. Noſter locus, fateor, ab his paullo diverſus eſt. Quamvis enim bene Graeca ſit locutio, ἔσχε τοῦ πολέμου, *ceſſavit a bello*, non ideo tamen conſtat Graecos dixiſſe, ἔσχεν ὁ πόλεμος, *ceſſavit bellum*. Aptiora fortaſſe exempla ſuppeditabunt ſcriptores Attici, ſi quis in eorum lectione majorem diligentiam adhibuerit, quam mihi de hac re quaerenti adhibere licuit. Interea ſcripturam noſtri loci in medio relinquo. Unum moneo, γνωμικώτερον eſſe ὕβρις quam ὕβριν, meliuſque cum verſibus 926. 927. convenire. Quod cuivis verba poëtae inſpicienti facile patebit. Plurale ὕβρεις tragicis abjudicavi ad Marklandi Suppl. 494.

26. Πρὸ δίκας. Hanc locutionem alibi non reperi. Paſſim occurrit πέρα δίκης.

bid. Βιαίως. MS. G. βίαιον. Legendum βίαιος. MUSGRAVIUS. In Hippol. 814. pro βιαίως legendum βιαίῳ.

30. Τῶνδέ τ' etiam E. G. Τῷδέ τ' ex emendatione Canteri Nov. Lect. VII. 29. primus edidit Barneſius.

bid. Οὐχ ἧσσον [ἄελπτον] τυχεῖν. Quaſi praecedat ἄελπτον ἰδεῖν συμφοράν. Τύχην praeter neceſſitatem H. Stephanus.

32. Πολυπόνων diſplicet. Num πῦρ πνέων? REISKIUS. Non hic locus erat calamitatibus Mycenarum commemorandis. Lego igitur πολυπόρων, *praedivitum*. MUSGRAVIUS. Dedi πολυπόνοις, de qua mutatione vide ad v. 750. Quamquam ne hoc quidem magnopere placet. Exſpectares

enim μυρίᾳ ξὺν ἀσπίδι, vel aliquid ejusmodi. Qualia sunt πολλὴν λαβὼν αἰχμὴν apud nostrum supra v. 276. σὺν πολλῇ χερὶ infra v. 1035. μυρίαν ἄγων λόγχην Phoen. 444. ἀλκῆς μυρίας στρατηλατῶν apud incertum Rhes. 276. Qua significatione rectius, ni fallor, dicitur ἀσπὶς quam ἀσπίδες. Ita noster Phoen. 77. Ὁ δ' Ἄργος ἐλθὼν, κῆδος Ἀδράστου λαβὼν, Πολλὴν ἀθροίσας ἀσπίδ' Ἀργείων ἄγει. Μυρίοι ἀσπιστῆρες in agro Megarensi cum duce Eurystheo reditum Coprei exspectantes memorantur supra v. 277. Unde libenter nostro loco scripturam adoptarem, quae significaret Eurystheum cum ingenti exercitu Mycenis profectum esse. Vulgatae lectioni, modo mutetur casus, nonnihil ponderis addere videtur Aesch. Pers. 320. Ἀμηστρις, Ἀμφιστρεύς τε πολύπονον δόρυ Νωμῶν. *Laboriosam hastam* vertit Stanleius. Opinor, *ponderosam*. Quod epitheton non minus clypeo quam hastae convenit. Δορυπόνοις ἀσπίσι noster Iph. A. 771.

933. Μείζω τῆς τύχης φρονῶν πολύ. *Longe majora spirans quam* ejus *fortuna ferret*. PORTUS. Opinor, καταφρονῶν τῆς τύχης. Noster supra v. 259. Σκαιὸς πέφυκας, τοῦ θεοῦ πλείω φρονῶν. Phoen. 710. Ἤκουσα μεῖζον αὐτὸν ἢ Θήβας φρονεῖν, Κήδει τ' Ἀδράστου καὶ στρατῷ πεποιθότα. Androm. 700. Σεμνοὶ δ' ἐν ἀρχαῖς ἥμενοι κατὰ πτόλιν, Φρονοῦσι δήμου μεῖζον, ὄντες οὐδένες. Nostro loco non male legeretur, μείζω τῆς δίκης. De qua varietate dixi ad v. 461. Δίκας ἀφόβητος Soph. Oed. T. 885.

934. Malim πέρσειν. CANTERUS. Ordo est, ἔστειχε πέρσων Ἀθήνας. Sic ἔβα πέρσων Phoen. 155. πέρσων ἦλθε ibid. 1622.

Ibid. Τὴν ἐναντίαν. Subaudi ὁδόν. BARNESIUS. Si recte dicitur, ὁδόν τινι θεῖναι, cujus locutionis exemplum in promtu non habeo, facillime emendatur corruptus Sophoclis locus, Oed. C. 1505. Ἄναξ, πυθοῦντι προυφάνης. καί σοι θεῶν Τύχην τις ἐσθλὴν θῆκε τῆσδε τῆς ὁδοῦ. Heathii emendationem, τῆσδ' ἔθηκε, adoptavit Brunckius. Legendum fortasse, Τύχη τις ἐσθλὴ θῆκε τήνδε τὴν ὁδόν.

935. Τύχαν S. Τύχην E. G. An legendum, καὶ μετέστησεν [αὐτὸν τῆς] τύχης? Huc enim alludere videtur vulgata lectio τύχας. De constructione vide indicem ed. Beckianae v. Μεθιστάναι. Τύχης pro εὐτυχίας. Contrario sensu v. 714.

936. 937. Βρέτας Διὸς τροπαίου. Citat Musgravius Phoen. 1256. Πολύνεικες, ἐν σοὶ Ζηνὸς ὀρθῶσαι βρέτας Τροπαῖον. Et v. 1482. Οἱ μὲν Διὸς τροπαῖον ἵστασαν (ἔστησαν duo codd.) βρέτας. Unde non male nostro loco legeretur τροπαῖον, ni sequeretur καλλίνικον. Adde Suppl. 647. Πῶς γὰρ τροπαῖα Ζηνὸς Αἰγέως τόκος Ἔστησεν; Ubi Reiskio κλεινὸς pro Ζηνὸς legenti recte adversatur Marklandus.

937. Ἵστασαν, *statuebant*, P. E. Vide superiorem annotationem.

Solenne librariorum vitium eſt ἔστασαν pro ἵστασαν, *ſtabant*, quod noſtro loco non convenit. *Statuerunt* omnes interpretes, quod Graece dicitur ἔστησαν. Legendum ἱστάναι pro ἑστάναι apud Ariſtoph. Eq. 268.

941. Ὦ μῖσος, ἥκεις. εἶλέ σ' ἡ δίκη χρόνῳ. Ita fine interrogatione haec legi poſſunt, et fortaſſe rectius. Ὦ μῖσος ſupra v. 52.

943. Προσβλέπειν ἐναντίον P. E. In hac locutione ἐναντίον adverbium eſt. Ita noſter Hec. 974. αἴτιόν τι καὶ νόμος, Γυναῖκας ἀνδρῶν μὴ βλέπειν ἐναντίον. Med. 469. Οὗτοι θράσος τόδ' ἐστὶν, οὐδ' εὐτολμία, Φίλους κακῶς δράσαντ' ἐναντίον βλέπειν.

946. Ὅς πολλὰ μὲν τὸν ὄνθ', ὅπου 'στὶ νῦν, ἐμόν. Ita interpungunt edd. nonnullae, velut ſi ὄντα *vivum* ſignificet, ut in Hel. 944. Mea quidem ſententia, pro verbis τὸν ὄνθ' ὅπου 'στὶ νῦν, eodem ſenſu metroque dicere poterat poëta, τὸν οὐκέτ' ὄντα νῦν. Ita Admetus Alc. 1095. Κείνην, ὅπου πέρ ἐστι, τιμᾶσθαι χρεών. Qui mox ſubjicit v. 1099. Θάνοιμ', ἐκείνην, καίπερ οὐκ οὖσαν, προδούς. Ubi manifeſto idem ſignificant verba ὅπου πέρ ἐστι et καίπερ οὐκ οὖσαν. Eadem locutio diverſa ſignificatione occurrit in Ion. 1307. Τὴν σὴν ὅπου σοι μητέρ' ἐστὶ, νουθέτει. Ubi verba ὅπου σοι ἐστὶ per ἥτις σοί ἐστι explicanda videntur. Confer ejuſdem fabulae v. 564.

948. Καθυβρίσαι G. Quae vox ſenarium claudit ſupra v. 458. et noſtro loco adhibenda videtur, ut vitetur invenuſta alterius vocis repetitio.

959. Καὶ κερδανεῖς ἅπλατα fruſtra conjicit Muſgravius. Noſter Med. 454. Πᾶν κέρδος ἡγοῦ ζημιουμένη φυγῇ. Κέρδος in re ſimili uſurpat Soph. Ant. 461. εἰ δὲ τοῦ χρόνου Πρόσθεν θανοῦμαι, κέρδος αὔτ' ἐγὼ λέγω.

Ibid. Χρῆν, *oportebat*, recte Reiſkius. Non enim re vera bis moriturus erat Euryſtheus. Noſter Med. 573. χρῆν ἄρ' ἄλλοθέν ποθεν βροτοὺς Παῖδας τεκνοῦσθαι, θῆλυ δ' οὐκ εἶναι γένος. Ubi ſententia prorſus abſurda eſſet, ſi legeretur χρή. Χρῆν σε θανεῖν vel *morte dignus es*, vel *moriere* ſignificat, χρή σε θανεῖν tantum *moriere*. Has voces ſaepiſſime in libris vulgatis permutari nemo neſcit. Longe ſaepius autem χρὴ pro χρῆν quam χρῆν pro χρὴ repoſuerunt librarii. Male vulgo legitur χρὴ apud noſtrum Alc. 740. (ubi legendum, οὐ γὰρ τῷδ' ἔτ' εἰς ταυτὸν στέγος Νεῖσθ') 942. Androm. 811. et alibi paſſim. Malim etiam χρῆν in Hec. 264. Ἀλλ' οὐδὲν αὐτὸν (Achillem) ἥδε γ' (Polyxena) εἴργασται κακόν. Ἑλένην νιν αἰτεῖν χρῆν τάφῳ προσφάγματα. Sed v. ſequente recte ſe habere videtur χρή: Εἰ δ' αἰχμάλωτον χρή τιν' ἔκκριτον θανεῖν, Κάλλει θ' ὑπερφέρουσαν, οὐχ ἡμῶν τόδε. In Hippol. 345. ubi praeſtare mihi videtur, Πῶς ἂν σύ μοι λέξειας ἁμὲ χρῆν λέγειν, χρὴ ex Ariſtophanis Equitibus invexit Brunckius. In qua fabula vulgo legebatur v. 133. NI. Δύο τώδε πώλα. καὶ

τί τοῦτον χρὴ παθεῖν; ΔΗ. Κρατεῖν, ἕως ἂν ἕτερος ἀνὴρ βδελυρώτερος Αὐτοῦ γένοιτο. μετὰ δὲ ταῦτ' ἀπόλλυται. Αὐτοῦ γένηται edidit Brunckius, cum hac annotatione: *Sic C. Vulgo* γένοιτο. *Illud magis ad loquendi normam exactum arbitror.* Videlicet cum praecedat verbum praesentis temporis χρή. Addere poterat, soloecum esse ἕως ἂν γένοιτο. Sed ne sic quidem omnia sana erunt. Nam superiori versu propter tribrachyn ante anapaestum collocatum manifesto delendum ἄν. Quo deleto, necessario revocandum γένοιτο. Nam tragicis quidem ἕως γένηται, πρὶν γένηται, et similia, omisso ἂν dicere licuit, non vero comicis et prosae orationis scriptoribus. Ut autem recte se habeat γένοιτο, pro praesenti χρὴ repone praeteritum χρῆν. Propter similem caussam malim χρῆν apud Soph. Ant. 666.

961. Recte monet Tyrwhittus personarum nomina ab hoc versu ad v. 974. mendosa esse omnia. Et Barnesius quidem vidit quae nuntio in editis tribuuntur, ad Alcmenam pertinere. Illud primus animadvertit Tyrwhittus, ad nuntium pertinere ea quibus Chori persona praefigitur. Ostendit hoc v. 967. ubi Alcmena alterum interlocutorem rogat, an Hyllus principum Atticorum sententiam aequo animo tulisset; id quod Chorus aeque ac Alcmena ignorare debuit. Ostendit etiam v. 1018. ubi Chorus non nisi venia Alcmena impetrata sententiam suam profert, quod ridiculum esset, si prius de eadem re inter se collocuti essent. MUSGRAVIUS.

Ibid. Οὐκ ἔστιν ὅσιον P. E. Noster Iph. T. 1044. ΟΡ. Σὺ δ' ἤ τις ἄλλος ἐν χεροῖν οἴσει βρέτας; (Confer Or. 1037.) ΙΦ. Ἐγώ. θιγεῖν γὰρ ὅσιόν ἐστ' ἐμοὶ μόνῃ.

965. Noster Bacch. 820. Τί δὴ τόδ'; εἰς γυναῖκας ἐξ ἀνδρῶν τελῶ; Ion. 275. Τί δὴ τόδ'; ἆρ' ἀληθὲς ἢ μάτην λέγεις (vulgo λόγος);

967. Δόξανθ' conjunctim primus edidit Stiblinus, secundus Portus.

968. Sententia omnino postulat ut legamus, χρῆν δ' αὐτὸν οὐ μὴ τῇδ' ἀπιστῆσαι χθονί. HEATHIUS. Particulas οὐ μὴ nemo unquam ita adhibuit. Haec per ironiam dici monui ad v. 512. Sic etiam Barnesius.

Ibid. An scribendum [cum Reiskio] ἀπειστῆσαι? MUSGRAVIUS. Sic etiam ad v. 1024. Fuerunt scilicet qui ἀπειστεῖν, *non obedire*, ἀπιστεῖν, *non credere*, scribendum censerent. Vide Marklandum ad Suppl. 389. Cum autem πείθεσθαι *parere* et *credere* promiscue significet, non video quibus rationibus nitatur ea sententia. Eo sensu quo nostro loco legitur ἀπιστῆσαι, utrumque ἀπιθῆσαι et ἀπειθῆσαι usurpant tragici. Soph. Phil. 1447. Οὐκ ἀπιθήσω τοῖς σοῖς μύθοις. Eurip. Or. 31. Ὅμως δ' ἀπέκτειν', οὐκ ἀπειθήσας θεῷ.

969. Metro ſuccurrit Barneſius legendo [in margine], μηδ' ὁρᾶν φάος τότε. Malim, ordine vocum mutato, μηδὲ φάος ὁρᾶν ἔτι. MUSGRAVIUS. Voluit Barneſius, opinor, φάος τόδε. Quae verba ſenarium claudunt in Hippol. 907. 993. Alc. 1142. Muſgravii emendatio eo nomine improbanda eſt, quod φῶς potius quam φάος in ſenariis ante vocalem collocare ſolent tragici, ne pro iambo aut ſpondeo ſine cauſſa exhibeatur tribrachys aut dactylus.

970. Ἠδικήθη. Explicandum cum Barneſio, *injuſte abſolutus eſt.* Ἠδικήθη, ὅτι δίκης οὐκ ἔτυχε. *Tunc primum injuſte cum eo actum eſt, quod non interfectus ſit.* MUSGRAVIUS. Quae interpretatio parum mihi ſatisfacit, quamvis meliorem afferre nequeam. Non video quomodo qui poenas ſceleris non det, ἀδικεῖσθαι dici poſſit. Τότε, *in ipſa acie,* Brodaeus ad v. 1009.

972. Forte ὥς τις. Conſtructio, οὐκ ἔστιν ὡς κτάνοι τις, *fieri nequit, ut occidat quis.* REISKIUS. Diverſa nec meliora habet Heathius. Verte ad mentem Muſgravii, *Nemo hunc interficiet.* Uſitatior conſtructio eſſet, ὅστις κατακτενεῖ, ut mox v. 977. ὅστις ἐξαιρήσεται. Sed optativus addito ἂν futuri ſignificationem paſſim obtinet. Ita noſter ſupra v. 345. Οὐκ ἂν λίποιμι βωμόν. Id eſt, Οὐ λείψω βωμόν. Nota res eſt.

973. Optima Tyrwhitti emendatione in textum admiſſa, infelices aliorum conjecturas memorare ſuperſedeo.

977. Verbum ἐξαιρεῖσθαι haud ſecus atque ἀφαιρεῖσθαι, duplicem accuſativum adſciſcit, monente Valckenario Diatrib. p. 203. Sed aliud agebat vir ſummus, cum noſtrum locum in exemplum aſſumſit. Neque allegare debebat Alc. 851. Οὐκ ἔστιν ὅστις αὐτὸν ἐξαιρήσεται. Multo minus Med. 792. τέκνα γὰρ κατακτενῶ Τἄμ'. οὔτις ἐστὶν ὅστις ἐξαιρήσεται. Ubi vide an legendum, ὅς νιν ἐξαιρήσεται. Quamvis enim ſaepe occurrant οὔτις ἐστὶν ὅς, et οὐκ ἔστιν ὅστις, hoc uno in loco reperi οὔτις ἐστὶν ὅστις. Εἴτις ἔσθ' ὅστις dixit Soph. Oed. C. 1167. ἤν τις ὅστις noſter Androm. 916. Ἐξαιρεῖσθαι cum duplici accuſativo legitur apud noſtrum Alc. 70. Iph. A. 972. monente Valckenario, et apud Soph El. 1208. Μὴ, πρὸς γενείου, μ' ἐξέλῃ (vulgo μὴ 'ξέλῃ) τὰ φίλτατα.

978. Ὅστις ἂν θέλῃ. Diverſa eſt hujus loci ratio et v. 972. Hic enim particula cum pronomine conjungitur, ibi cum verbo.

983. Θωπεύσοντά σε edd. recentiores.

984. Videtur ἐμῆς deeſſe ante ψυχῆς. CANTERUS. Ἐμῆς, quod ex Hervagiana prima exciderat, primus reſtituit Barneſius.

985. Δειλίαν ὀφλεῖν τινα P. E. Ὤφλον aoriſtum eſſe monui ad Ariſtoph. Ach. 689. Diverſa tamen de accentu fuit vete-

ris grammatici ſententia, cujus teſtimonium Photio debetur: Ὄφλειν καὶ ῥοφεῖν (vox corrupta). τὰς πρώτας συλλαβὰς τῶν τοιούτων οἱ Ἀττικοὶ ὀξύνουσιν. Olim ſuſpicatus ſum noſtro loco ſcribendum eſſe, δειλίαν ὀφλεῖν τινι, eo ſenſu quo dixit Herodotus VIII. 26. ἐνθαῦτα εἴπας γνώμην γενναιοτάτην Τριτανταίχμης ὁ Ἀρταβάνου, δειλίην ὤφλε πρὸς βασιλῆος. Ita Soph. Ant. 470. Σχεδόν τι μώρῳ μωρίαν ὀφλισκάνω. Sed recte ſe habere accuſativum patet ex Herc. 1348. μὴ δειλίαν ὄφλω τίν', ἐκλιπὼν φάος. Ubi τίν' pro accuſativo recte accipiunt interpretes.

986. Ἔγωγε proculdubio ſcripſiſſet Brunckius, ſi hanc fabulam edidiſſet. Quem vide ad Soph. Ant. 1196. Aj. 486. 678. El. 951. Ariſtoph. Ach. 509. Quae omnia loca emendando corrupit.

986. 991. Ἠρόμην utrobique legendum cenſet Brunckius ad Ant. 907. qui receptam formam Atticis abjudicat. Ἠράμην habet noſter etiam Phoen. 437. Iph. T. 1201. συνηράμην Or. 765. ἤρατο Iph. A. 938. ἄραιτο Or. 3. Plato Comicus apud Priſcianum p. 1185. Ὃς πρῶτα μὲν Κλέωνι πόλεμον ἠράμην.

987. Οὐ δῆτα P. E. *No indeed.* Vide noſtrum ſupra v. 508. Hec. 367. Hippol. 1062. Alc. 558. Androm. 409. Aeſch. Prom. 347. Quomodo autem ex οὐ δῆτα ortum eſt ἤδη γε? Eodem fere modo quo in Herc. 1146. ut monui ad v. 805. ex τί δῆτα ortum eſt τί δή γε. Quamquam fatendum eſt οὐ δῆτα longius ab ἤδη γε abeſſe, quam τί δῆτα a τί δή γε. Sed paſſim a librariis permutata ſunt H et ΟΥ. *Solenniter in MSS. confunduntur* οὔπω *et* ἤπου, inquit Muſgravius ad Hel. 134. ubi οὔπω pro ἤπου habent edd. omnes. Sic etiam edd. veteres in Herc. 1101. Idem monet utrumque cod. οὔπου pro ἤπου habere in Hel. 797. alterum ibid. 581. Sic etiam uterque cod. Par. et liber P. in Iph. A. 670. monente Marklando. In contrariam partem peccatum eſt in Hel. 497. ubi legendum, Ἀλλ' οὔτις (vulgo ἤ τις) ἐστὶ Ζηνὸς ὄνομ' ἔχων ἀνὴρ Νείλου παρ' ὄχθαις. εἷς γὰρ ὅγε κατ' οὐρανόν. Adde Soph. Phil. 1443.

Ibid. Αὐτανέψιος. Ab utraque parte ἀνέψιοι erant Euryſtheus et Alcmena. Utriuſque enim avus paternus fuit Perſeus, maternus Pelops. Perſei filios fuiſſe Sthenelum Euryſthei patrem et Electryonem Alcmenae patrem nemini ignotum eſt. Alcmenae matrem Pelopis filiam appellat noſter ſupra v. 212. Euryſthei quoque matrem Pelopis filiam fuiſſe conſtat ex Thucydide I. 9. ubi Pelopis filius Atreus Euryſthei avunculus (μητρὸς ἀδελφὸς) vocatur.

994. Συνθακῶν P. E. Nullum aoriſtum ſecundum hoc verbum habere recte ſuſpicatur Barneſius. Addo, neque primum. Θακῶν pro θακὼν ſenſu poſtulante dedit Brunckius apud

Soph. Trach. 23. προσθακὼν male retinuit in Oed. C. 1166. Θακεῖς noſter ſupra v. 240. θακεῖ Soph. Oed. T. 20. Aj. 106. 325. θακοῦσιν Oed. C. 340. θάκει imperativum Aj. 1173. Apud noſtrum Hec. 1153. pro 'θάκουν malim θακοῦσ'. Confer Porſonum ad Med. 1138.

995. Primam in δηώσας corripit noſter, auctorem fortaſſe ſecutus Aeſchylum Προμηθεῖ Λυομένῳ, cujus verba debemus Straboni IV. p. 183. Βάλλων δηώσεις ῥᾳδίως Λίγυν στρατόν.

996. Aeſch. Agam. 1443. Οὔ μοι φόβου μέλαθρον ἐλπὶς ἐμπατεῖν.

997. Οὐκ ἀριθμόν. *Non unum e multis.* Eraſmus in Proverb. *Numerus.* BRODAEUS. Citat Barneſius Tro. 475. Κἀνταῦθ' ἀριστεύοντ' ἐγειναμην τέκνα, Οὐκ ἀριθμὸν ἄλλως, ἀλλ' ὑπερτάτους Φρυγῶν. Ariſtoph. Nub. 1203. 'Αριθμὸς, πρόβατ' ἄλλως, ἀμφορῆς νενησμένοι. Ubi gl. apud Brunckium, ματαιὸν πλῆθος. Hoc peculiare habet noſter locus, quod in eo unus Hercules οὐκ ἀριθμὸς dicitur. 'Αριθμὸς λόγων, *mere words*, Soph. Oed. C. 382.

999. 'Ακούσεται μὲν ἐσθλὰ Barneſius ex emendatione Scaligeri. 'Ακούσεται τά γ' ἐσθλὰ recte Muſgravius ex emendatione Canteri. Articulum τά abſorbuit ultima verbi ſyllaba ται. Cujus vitii alterum exemplum afferam. Vulgo legitur in Iph. A. 1207. Εἰ δ' εὖ λέλεκται νῶϊ, μὴ δή γε κτάνῃς. Ubi non dubito quin illud νῶϊ, quod multis nominibus plane abſurdum eſt, metri cauſſa a librario illatum ſit, qui in libro quem deſcriberet, μοι reperiſſet. Μοι autem quam nullo fere negotio e μα oriri potuerit, docebit Porſonus ad Med. 44. Scripſit Euripides, ni fallor, Εἰ δ' εὖ λέλεκται τἀμὰ, μὴ δὲ σὺ κτάνῃς Τὴν σήν τε κἀμὴν παῖδα, καὶ σώφρων ἔσει.

1002. Πάντα κινῆσαι πέτρον. Heſychius: Πάντα κινήσας πτερόν (ſic cod.). παροιμία. Idem: Πάντα λίθον κινεῖν. παροιμία ἧς μέμνηται 'Αρίσταρχος. ὅτε γὰρ Ξέρξης ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας ἐστράτευσεν, ἡττηθεὶς περὶ Σαλαμῖνα. Deſunt cetera, quae tamen apud Zenobium V. 63. legi poſſunt. Photius a Muſgravio allegatus: Πάντα λίθον κινεῖν. Πολυκράτει τῷ Θηβαίῳ χρησμὸς ἐξέπεσε, πριαμένῳ τόπον ἔνθα Μαρδόνιος ἐσκήνωσεν, ὅτε Πέρσαι ἔφυγον, εὑρεῖν χρυσόν. οἱ δὲ εἰρῆσθαι φασὶν ἀπὸ τῶν τοὺς καρκίνους θηρευόντων. Quae quidem interpretatio alteri de Mardonio praeſtare videtur. Quoties enim proverbium, *To leave no ſtone unturned*, in ore hominum audivi, qui Mardonii nomen ne fando quidem audiſſent?

1003. Κτείνοντα. *Interficere conantem*, ut alibi paſſim. Vide Soph. Oed. C. 993. Eurip. Phoen. 1595. Androm. 811. Iph. T. 27. Ion. 1224. 1286. (ex emendatione Duporti) 1300. 1308. 1326. 1328. 1408. 1544. Quam ſignificationem non agnoſcit Teucer apud Soph. Aj. 1126. ΜΕ. Δί-

καὶα γὰρ τόνδ' εὐτυχεῖν, κτείναντά με; ΤΕΤ. Κτείναντα; δεινόν γ' εἶπας, εἰ καὶ ζῇς θανών. Κτείνοντα dicere debebat Menelaus. Aoristus enim ejusque participium hanc significationem respuunt. Corrigendus igitur noster Ion. 1291. Ἔκτεινα δ' ὄντα πολέμιον δόμοις ἐμοῖς. Malim, Ἔκτεινον ὄντα. Ἀπωλλύτην Soph. Oed. T. 1454. ubi consulendus Brunckius. Ἀπώλλυ Plato Menexeno p. 244. E. Ἥιρει πόλιν Aesch. Theb. 1027.

1004. Legendum videtur, τἄμ' ἐγίγνετ'. MUSGRAVIUS.

1005—1008. Simili argumento saevitiam suam defendit Menelaus Androm. 669. Κἄκεινό νυν ἄθρησον, εἰ σὺ παῖδα σὴν Δοῦς τῳ πολιτῶν, εἴτ' ἔπασχε τοιάδε, Σιγῇ κάθησ' ἄν; οὐ δοκῶ. Ubi verba οὐ δοκῶ idem significant quod οὔτιν' ἂν πίθοις.

1005. Σύ γ' ἂν λαβοῦσα Reiskius.

1006. Δυσμενῇ S. edd. recentiores. In Iph. A. 1376. δυσγενὲς pro δυσμενὲς recte duo codd. In Iph. T. 591. δυσγενὴς e tribus codd. reposuit Musgravius. Vide an legendum in Alc. 609. Ἀνδρῶν Φεραίων εὐγενὴς παρούσια. Ita noster Hippol. 710. Ὑμεῖς δὲ παῖδες εὐγενεῖς Τροιζήνιαι. Soph. Oed. C. 728. Ἄνδρες χθονὸς τῆσδ' εὐγενεῖς οἰκήτορες.

1008. Εἴασσας pro sua rei metricae peritia tacite dedit Barnesius.

Ibid. Notam interrogationis post Ἄργος male addunt Stiblinus et recentiores omnes. Est enim ironia.

1009. Τότε. *In ipsa acie.* BRODAEUS. Τότε contrarium est τῷ νῦν. Vide Soph. Aj. 650. 1240.

1010. Πρόθυμον ὄντα. Id est, ἕτοιμον, *mori paratum.*

Ibid. Verba τοῖσιν Ἑλλήνων νόμοις in edd. omnibus utrimque minimam distinctionem habent. Ad sequentia referunt Heathius et in versione Musgravius. Vide autem an propter verba πόλις τ' ἀφῆκε v. 1012. vel hic legendum, τοῖσί θ' Ἑλλήνων νόμοις, vel v. sequente, Οὔθ' ἁγνός εἰμι.

1011. Κατθανεῖν P. E. Ita Soph. Oed. C. 37. Ἔξελθ'. ἔχεις γὰρ χῶρον οὐχ ἁγνὸν πατεῖν. Ubi etiam si per metrum liceret, minus recte legeretur οὐχ ἁγνὸν πατεῖσθαι, licet κατθανεῖν potius passive quam active significet. In hac enim constructione activam formam plerumque adhibent tragici. Ἀξία στυγεῖν verbi caussa dixit noster Or. 1153. qui tamen bis in eadem fabula vv. 614. 1206. ἀξία θανεῖν dicere maluit quam ἀξία κτανεῖν. Quod ad scripturam nostri loci attinet, conferendus v. 229. ubi recte, ni fallor, λαβεῖν pro λαβὼν reposui. Κελεύων pro κελεύειν habet Stiblinus v. 491. ἐλθὼν plerique libri in Ion. 248. Apud Aesch. Theb. 486. malim, Κόμπαζ' ἐπ' ἄλλῳ, μηδέ μοι φθόνει λέγειν. Noster Med. 63. μὴ φθόνει φράσαι.

1013. Τίω, *honoro*, alibi apud nostrum non legitur. Male τῖσαι et τίσασθαι huc retulit Beckius in indice, quae apud At-

ticos ad τίνω pertinent. Homericum illud, τίσω δέ ἑ ἶσον Ὀρέστῃ, vix intellexiſſet ſutor Athenienſis.

1014. Προσεῖπας, ἀντήκουσας P. E. Rariſſime in ſenario tragico collocatur anapaeſtus, monente Hermanno Praefat. ad Hec. p. liii. cujus tres ſyllabae non ſint eodem vocabulo incluſae. Vide noſtrae fabulae vv. 30. 32. 33. 90. 95. 120. 124. 225. 238. 247. 346. 418. 647. 845. Nunquam hanc regulam violat noſter, niſi in verſibus quibuſdam a praepoſitione incipientibus. Qualis eſt Or. 896. Ἐπὶ τῷδε ὅ ἠγόρευε Διομήδης ἄναξ. Sic etiam Or. 1336. Alc. 376. Iph. A. 646. 1199. Bacch. 334. 502. 1189. 1245. Hel. 844. 1250. Herc. 940. Quorum nullus eſt unde noſtro loco defendi poſſit, Πρὸς ἅ γ' εἶπας. Ubi ſiquis deleta praepoſitione legere malit, Ἃ γ' εἶπας, ἀντήκουσας, equidem non vehementer repugnabo. Sophoclei Ajacis v. 571. Μεχρὶς οὗ μυχοὺς κίχωσι τοῦ κάτω θεοῦ, quem emendare conatur Hermannus, mihi quidem ſpurius videtur.

1015. Senſum horum verborum minime aſſecuti ſunt interpretes. Quorum conjecturis omiſſis, meam interpretationem proponam. Plerumque ſolent homines, qui aliquid ab aetate, ſexu aut conditione ſua alienum faciunt, ipſi ſui accuſatores fieri, ne in ἀναισθησίας ſuſpicionem incurrant, et ex ignorantia peccare videtur. Ita Macaria v. 475. Alcmena v. 978. et hoc loco Euryſtheus. Verte, *Nunc autem licet ſupplicem et timidum me vocare.* Cicero pro Milone c. 34. *Timidos et ſupplices, et, ut vivere liceat, obſecrantes.* Scilicet non diffitetur ſe abjectum et timidum vocari poſſe, qui ſaevitiam ſuam in Herculem ejuſque liberos excuſando mortem detrectare conatus ſit. Huc enim ſpectavit tota ejus oratio. Nulla difficultas eſt in voce προστρόπαιον, quae ἱκέτην ſignificat apud Soph. Aj. 1173. Phil. 930. Major in altero vocabulo γενναῖον, *fortem, animoſum,* quod cum mea interpretatione conciliari nequit, niſi per ironiam.

1017. Ἀχθοίμην S. edd. recentiores. Qui noſtro loco M omiſit Aldus, contrario vitio ἥδοιμ' habet apud Aeſch. Prom. 757. παρασταίμην apud Soph. Oed. C. 491. ὑπηρετοίμην El. 1306. δύναιμ' apud Eurip. Phoen. 410. ποιοίμην apud Ariſtoph. Veſp. 348. Hoc Graecum quidem eſt, ſed non illo loco. Legendum, Τίς ἂν οὖν εἴη; ζητεῖθ' ὑμεῖς. ὡς πᾶν ἂν ἔγωγε ποιοίην.

1018. Praefigit E. χο. ἢ ἄγγελος.

Ibid. Σμικρὸν P. E.

1020. Θάνῃ τε primus edidit Stiblinus, θάνῃ τε Portus. Θάνητε Canteriana. Male omnes ἂν pro ἤν.

1020. Πιθάμεθα P. E. Πειθόμενος metro repugnante habet Aldus Or. 593. Ion. 560. ἐπείθου Phoen. 1641.

1023. Τοῖς μετελθοῦσιν φίλων. Soph. Oed. C. 1667. Ποῦ δ' αἵ τε παῖδες, χοἱ προπέμψαντες φίλων;

1026. Τήνδε δὲ πτόλιν P. E. Noſter Med. 313. Νυμφεύετ', εὖ πράσσοισθε. τὴν δὲ δὴ χθόνα Ἐᾶτέ μ' οἰκεῖν. Ita Aldus. Recte Laſcaris, et ex eo Porſonus, τήνδε δὲ χθόνα. Praeter ἀνὰ πτόλιν, κατὰ πτόλιν, et ſimilia, quae paſſim occurrunt, haud raro ſenarium claudunt πτόλις et πτόλιν. Eurip. Hec. 767. Ποῦ δ' ὧν ἐτύγχαν', ἡνίκ' ὤλλυτο πτόλις. Ibid. 1209. Τροία, πέριξ δὲ πύργος εἶχ' ἔτι πτόλιν.

1027. Κατηδέσθη κτανεῖν. *Religioni habuit interficere.* Noſter Ion. 179. Κτείνειν δ' ὑμᾶς αἰδοῦμαι, Τοὺς θεῶν ἀγγέλλοντας φήμας Θνατοῖς. Aeſch. Choëph. 899. Πυλάδη, τί δράσω; μητέρ' αἰδεσθῶ κτανεῖν; Perſ. 811. Οἳ γῆν μολόντες Ἑλλάδ', οὐ θεῶν βρέτη Ἠιδοῦντο συλᾶν, οὐδὲ πιμπράναι νεώς.

1029. Μεῖζον edd. omnes praeter Aldinam et Hervagianam primam.

1031. Malim δίας, quemadmodum paullo ante dixit v. 850. CANTERUS. Cujus emendationem a Scaligero quoque et Palmerio ad Heſychium propoſitam primus recepit Barneſius. Similem errorem habet Aldus in Hel. 882. Ὦ τλῆμον, οἴκους (οἴους edd. recentiores) διαφυγὼν ἦλθες πόνους. Vide an eodem modo emendandus noſter Bacch. 736. Καὶ τὴν μὲν ἂν προσεῖδες εὔθηλον πόριν Μυκωμένην ἔχουσαν ἐν χεροῖν δίκᾳ. Lego, ἔχουσαν ἂν χεροῖν δία.

Ibid. Heſychius: Παρθένου Παλληνίδος. [ἱέρεια] Ἀθηνᾶς. Delendum ἱέρεια ex grammatici ſtupore natum. De ſepultura Euryſthei audiendus Strabo VIII. p. 377. a Brodaeo ad v. 929. allegatus: Εὐρυσθεὺς μὲν οὖν στρατεύσας εἰς Μαραθῶνα ἐπὶ τοὺς Ἡρακλέους παῖδας καὶ Ἰόλαον, βοηθησάντων Ἀθηναίων, ἱστορεῖται πεσεῖν ἐν τῇ μάχῃ. καὶ τὸ μὲν ἄλλο σῶμα Γαργηττοῖ ταφῆναι, τὴν δὲ κεφαλὴν χωρὶς ἐν Τρικορύθῳ (vulgo ἐν τῇ Κορίνθῳ), ἀποκόψαντος αὐτὴν Ἰολάου περὶ τὴν κρήνην τὴν Μακαρίαν, ὑπὸ ἁμαξιτόν. καὶ ὁ τόπος καλεῖται Εὐρυσθέως κεφαλή. De Tricorytho, Atticae pago Marathoni vicino, vide ad v. 81. Plura de morte Euryſthei dedi ad v. 860.

1035. Ὅτ' ἂν μόλωσι δεῦρο. Quod fecerunt Lacedaemonii, Heraclidarum poſteri, plus ſemel belli Peloponneſiaci tempore. MUSGRAVIUS.

1037. Πεπεισμένος S. Contrario vitio ἄνυμι idem liber ſupra v. 210. Πεπυσμένος pro πεπεισμένος Eubulo reſtituit Porſonus Adverſ. p. 135.

1038. Legendum omnino cum H. Stephano veteris codicis auctoritate fulto, ἠρούμην, et verte, *Huc veni, et non dei ora-*

culo sum obsecutus. HEATHIUS. Legendum, ni fallor, ἠδούμην. MUSGRAVIUS. Αἱρεῖσθαι *obsequendi* sensu ubi repererit Heathius, equidem nescio. Insolens etiam locutio χρησμὸν αἰδεῖσθαι, pro χρησμοῦ ἐντρέπεσθαι. Ita tamen scripsisse videtur poëta. Aesch. Agam. 946. Μή νυν τὸν ἀνθρώπειον αἰδεσθῇς ψόγον. Suppl. 487. Ὅμως δ' ἀνάγκη Ζηνὸς αἰδεῖσθαι κότον Ἱκτῆρος. ὕψιστος γὰρ ἐν βροτοῖς φόβος. De permutatione literarum Δ et P nonnihil dixi ad v. 38.

1039. Νομίζων Barnesius in margine. Recepit Musgravius. Interrogationi suae respondet Eurystheus, ut Helena Hel. 56. Τί δῆτ' ἔτι ζῶ; θεοῦ τόδ' εἰσήκουσ' ἔπος Ἑρμοῦ, κ. τ. ἑ. Vide etiam Soph. Oed. C. 1308. Ant. 908.

1040. Κοὐκ ἂν προδοῦναί μ'. Id est, Καί μ' οὐ προδώσειν.

Ibid. Μήτε μοι χοάς. Supplendum δῷς, σπείσῃς, aut aliquid ejusmodi. Nam χοὰς ἐᾶν στάξαι nemo unquam dixit.

1041. Vox τόπον nullam, quod sciam, hujus loci sententiae idoneam significationem habet. Poëtam scripsisse τάφον omnino mihi persuasum est. HEATHIUS. Cujus emendationem confirmare videtur Helenae v. 563. Ἵστημ', ἐπεί γε τοῦδ' ἐφάπτομαι τόπου. Ubi τάφου sensui non minus necessarium est, quam nostro loco τάφον. Permutantur τάφοις et δόμοις apud Soph. Oed. T. 942. τόπων et δόμων apud Eurip. Hippol. 53. 1393. τόπῳ et πάγῳ apud Aesch. Prom. 20. τόπον et πόρον ibid. 418.

1046. Ἐξ ὑμῶν ex emendatione Brodaei primus edidit Barnesius. Consentit E. et a secunda manu G.

1049. Ἀνὴρ P. E.

1050. 1051. Κυσὶν δοῦναι. Quomodo igitur sepeliri potuit, ut supra dicit v. 1030. Verum multa hujusmodi apud Euripidem peccata. MUSGRAVIUS. Λύσιν conjicit Heathius. Malim, πυρί. Ita noster Suppl. 948. ὅτ' ἂν δὲ τούσδε προσθῶμεν πυρὶ, Ὀστᾶ προσάξεσθ'. Τάφῳ δέδονται dixit noster ibid. 757. δοῦναι τάφῳ Tro. 1146. δὸς τούσδε τύμβῳ Herc. 1360. Sed vereor ne poëtae potius quam librariorum peccatum sit. Similis locutio Phoen. 1644. Τί δ'; οὐ δίκαιως ὅδε κυσὶν δοθήσεται;

1053. Malim cum Aemilio Porto, ταυτὰ δοκεῖ μοι. HEATHIUS. Recte se habet ταῦτα. Aristoph. Eccl. 658. Κἀγὼ ταύτην γνώμην ἐθέμην. Unde legendum apud Soph. Phil. 1448. Κἀγὼ γνώμην ταύτην τίθεμαι.

1054. Τὰ γὰρ ἐξ ἡμῶν. *Quod enim ad nos attinet.* BARNESIUS. Sic τάπὸ σοῦ apud Soph. Oed. C. 1628. Sensus est, *Eurysthei caedes civitatem nostram piaculo non obstringet*, quae scilicet eum dimittere voluerit.

ADDENDA.

4. ADDE Antiop, fr. 10. Κόσμος δὲ σιγῆς στέφανος ἀνδρὸς οὐ κακοῦ. Τὸ δ' ἐκλαλοῦν τοῦθ', ἡδονῆς μὲν ἅπτεται, Κακὸν δ' ὁμίλημ', ἀσθενὲς δὲ καὶ πόλει. Dubito de ſcriptura primi verſus. Tertius noſtro verſui ſimillimus eſt.

5. Herodotus V. 24. Τοῦτο δὲ οὐ λόγοισι ἀλλ' ἔργοισι οἶδα μαθών.

7. Noſter Hec. 901. Μένειν ἀνάγκη, πλοῦν ὁρῶντας ἥσυχον. *Manere neceſſe eſt, navigationem exſpectantes tranquillam.* Vereor ut πλοῦν ἥσυχον quiſquam unquam dixerit. Diſtingue, Μένειν ἀνάγκη, πλοῦν ὁρῶντας, ἥσυχον. Μένειν ἥσυχον noſter Iph. T. 1434. Tro. 985. Heracl. 478. Praecedit στρατῷ, ad quod refertur utrumque ὁρῶντας et ἥσυχον. Vide omnino ad v. 801. Ceterum non repugnabo, ſiquis ἡσύχους legere malit apud Aeſch. Suppl. 732. Ἀλλ' ἡσύχως χρὴ καὶ σεσωσφρονισμένως Πρὸς πρᾶγμ' ὁρώσας τῶνδε μὴ ἀμελεῖν θεῶν. Confer Xenoph. Paed. V. 3, 55. Αὐτὸς δὲ παρελαύνων τὸν ἵππον εἰς τὸ πρόσθεν, ἥσυχος κατεθεᾶτο τὰς τάξεις. *Stephanus ſuſpicatur,* inquit Zeunius, *ab auctore eſſe ἡσύχως. Sed—quem fugit, ſaepe adjectiva habere vim adverbiorum?* Idem Anab. VI. 5, 11. Ἡσύχως προῆγον. Ἥσυχοι cod. Etonenſis. Lego, ἡσυχῇ προῆγον, collato Ariſtoph. Nub. 324.

12. Ἀπαλλάχθη ex Hervagiana prima edd. pleraeque.

14. Ἐκδιδράσκουσιν Thucydides I. 126. VI. 7.

16. Aeſch. Suppl. 553. διχᾷ δ' ἀντίπορον Γαῖαν ἐν αἴσᾳ διατέμνουσα πόρον κυματίαν ὁρίζει.

70. Herodotus V. 46. Οἱ γάρ μιν Σελινούσιοι ἐπαναστάντες ἀπέκτειναν καταφυγόντα ἐπὶ Διὸς ἀγοραίου βωμόν.

84. Κατίσχουσιν Thucydides VII. 33. κατασχήσουσιν IV. 42.

Ibid. Adde Aeſchylum apud Strabonem X. p. 447.

111. Εὐβουλίας—τῆς ἀμείνονος. Exſpectaſſes, γνώμης τῆς ἀμείνονος, vel τῆς ἀμείνονος ſine ſubſtantivo. Herodotus VII. 16. Ἐπειδὴ τέτραψαι ἐπὶ τὴν ἀμείνω. Quo ſenſu πρὸς τὸ κέρδιστον τραπεὶς γνώμης dixit Soph. Aj. 743.

131. Femininum Ἕλλην agnoſcit Atticiſta Anonymus, cujus lexici ſpecimen edidit Montifalconius Biblioth. Coiſlin. pp. 481—484. Ἕλλην γυνή. Φιλήμων Παιδαρίῳ. Ἑλλὰς ὁ ἀνήρ. Σοφοκλῆς Αἴαντι Λοκρῷ. Quas gloſſas, aliaſque nonnullas ſuo loco proferendas, non e Montifalconii libro, ſed ex integri operis exemplari apud Car. Burneium

virum doctissimum descripsi. Glossa posterior, quam in indicem Sophocleum retulit Brunckius, emendationi meae non adversatur. Multum enim intereft inter masculinum Ἕλλας et femininum Ἕλλην. Altera magis ad rem esset, si pro Philemone infimae aetatis comico, tragici alicujus, vel etiam comici veteris et probati, testimonium attulisset grammaticus. Sequentia annotationi meae adjiciantur. Noster Or. 406. Πυλάδης, ὁ συνδρῶν αἷμα καὶ μητρὸς φόνον. Tro. 1209. Ὦ τέκνον, οὐχ ἵπποισι νικήσαντά σε, Οὐδ' ἥλικας τόξοισιν, κ. τ. ἑ. Huc etiam referenda sunt loca de quibus dixit Porsonus ad Hec. 28. (ubi adde Soph. El. 752.) 370. necnon ea, quorum maximus est numerus, in quibus praepositio in secundo sententiae membro collocatur. Ita noster Heracl. 755. Μέλλω τᾶς πατριώτιδος γᾶς, Μέλλω περὶ τῶν δόμων. Sed magis observatione digna sunt loca, in quibus supplendum sit vocabulum contrariae significationis. Exemplis in annotatione mea allatis adde Eurip. Or. 740. Οὐκ ἐκεῖνος [ἐκείνην], ἀλλ' ἐκείνη κεῖνον ἐνθάδ' ἤγαγεν. Suppl. 528. Εἰ γάρ τι καὶ πεπόνθατ' Ἀργείων ὕπο, Τεθνᾶσιν. ἡμύνασθε πολεμίους καλῶς [μὲν ὑμῖν], Αἰσχρῶς δ' ἐκείνοις. El. 930. Πᾶσιν δ' ἐν Ἀργείοισιν ἥκουες τάδε, Ὁ τῆς γυναικὸς [ἀνὴρ], οὐχὶ τἀνδρὸς ἡ γύνη. Frustra igitur in Hippolyti versu conjicit Marklandus, Εἰ γὰρ σὺ μοῦ παῖς ἦσθ', ἐγὼ δὲ σὸς πατήρ.

133. Φάζειν ex Hervagiana prima edd. nonnullae.

135. Soph. Phil. 233. Ἕλληνές ἐσμεν. τοῦτο γὰρ βούλει μαθεῖν.

136. Pro vocabulo *Brubachius* repone *Stiblinus*. Brubachiana enim cum Aldina consentit, nisi quod post καίπερ οὐ notam interrogationis habet, cujus loco minimam distinctionem habent Hervagiana secunda et tertia.

141. Ἐκ τῆς ἐμαυτοῦ. Herodotus III. 136. Ἀπιγμένου δὲ ἤδη τούτου ἐς τὴν ἑωυτοῦ, ὁ Ἀριστοφιλίδης ἔλυσε τοὺς Πέρσας. VIII. 34. Τὸ μὲν πλεῖστον καὶ δυνατώτατον τοῦ στρατοῦ—ἐσέβαλε ἐς Βοιωτούς, ἐς τὴν τῶν Ὀρχομενίων. Ita recte edd. ante Wesselingium. VIII. 73. Ἓν δὲ ἔθνος τὸ Ἀχαϊκὸν, ἐκ μὲν Πελοποννήσου οὐκ ἐξεχώρησε, ἐκ μέντοι τῆς ἑωυτῶν. IX. 27. Ἀνελέσθαι τε τοὺς νεκρούς φαμεν, καὶ θάψαι τῆς ἡμετέρης ἐν Ἐλευσῖνι.

Ibid. Τούσδε δραπέτας. Hanc scripturam, quam Scaligero tribuere debebat Barnesius, hodie in textum admittendam censeo.

146. Vocabulum *Canterus* in hac annotatione ed. Canterianam significat. Sic etiam ad v. 244. 316. 678. 679. Alibi ubique annotationes et conjecturas ejus.

147. Ἴδια et οἰκεῖα confudit poëta, quae proprie tantum inter sese differunt quantum κοινὰ et ἀλλότρια.

148. Προύσκεπτο pro προυσκέπτετο restituendum Thucydidi VIII. 66.

162. Χάλυβος ſubaudito ξίφους Soph. Trach. 1262.

193. Imo, Hervagiana tertia. Noſter Herc. 156. Τοὺς Ἡρακλείους παῖδας οὐ θνήσκειν χρεών. Hic etiam Ἡρακλέους ex Hervagiana tertia in edd. ſequentes propagatum eſt.

194. Aeſch. Perſ. 488. Κἀντεῦθεν ἡμᾶς γῆς Ἀχαΐδος πέδον, Καὶ Θεσσαλῶν πόλισμ' ὑπεσπανισμένους Βορᾶς ἐδέξαντ'. Agitur de Xerxis in Aſiam reditu poſt pugnam Salaminiam. Graeciae regiones ab eo peragratas hoc ordine recenſet poëta: Boeotiam, Phocidem, Doridem, agrum Maliacum, Achaiam, Theſſaliam, Magneſiam, Macedoniam.

198. Noſter Phoen. 1656. Ἔκριν' ὁ δαίμων, παρθέν', οὐχ ἃ σοὶ δοκεῖ. Vulgatam ſcripturam confirmat virginis reſponſum, Κἀκεῖνο κέκριται, μὴ 'φυβρίζεσθαι νεκρούς. Hic tamen locus a noſtro diverſus eſt. Pro verbis ἔκριν' ὁ δαίμων, eodem ſenſu metroque ſcribi poſſet, Ἔδοξε τῷ θεῷ. Ita Alc. 532. Σὺ τῇδε κρίνεις, Ἡράκλεις, κείνῃ δ' ἐγώ. Quem verſum recte comparat Marklandus cum Suppl. 466. Σοὶ μὲν δοκείτω ταῦτ', ἐμοὶ δ' ἐναντία.

201. Πάρος. Soph. Oed. C. 418. Κᾆθ' οἱ κάκιστοι τῶνδ' ἀκούσαντες, πάρος Τοὐμοῦ πόθου προύθεντο τὴν τυραννίδα;

209. Noſter Med. 1309. Παῖδες τεθνᾶσι χειρὶ μητρῴᾳ σέθεν. *Quod praefert Muſgravius*, inquit Porſonus, Παῖδες σέθεν τεθνᾶσι μητρῴᾳ χερί, *non eſt varia lectio, ſed ordo verborum e Scholiaſte explicatus.*

210. Ἔρχεσθαι Aeſch. Agam. 926.

216. Suſpicor Euripidem ſcripſiſſe, Τῖσαι λέγω σοι τοῖσδε, et infra vv. 250. 342. Ξὺν τοῖσδε. Vide vv. 24. 37. 53. 64. 67. 138. 141. 153. 154. 159. 172. 195. 206. 210. 213. 214. 217. 221. 230. Noſter Phoen. 970. Ἐγὼ γὰρ οὔποτ' εἰς τόδ' εἶμι συμφορᾶς, Ὥστε σφαγέντα παῖδα προσθεῖναι πόλει. Τόνδε *pro* παῖδα *J. et Paraphraſtes, non male*, inquit Porſonus.

244. Συλᾶσθαι mendoſe Canteriana ex Hervagiana tertia, in qua legitur συλλᾶσθαι.

245. Adde κυρίους v. 144. Ἡράκλειος v. 542.

250. Soph. El. 963. Καὶ τῶνδε μέντοι μηκέτ' ἐλπίσῃς ὅπως Τεύξει πότ'. Adde noſtrae fabulae v. 161.

276. Ἄρεως ex Hervagiana tertia edd. nonnullae.

283. Plato Legg. V. p. 731. C. Τῶν γὰρ μεγίστων κακῶν οὐδεὶς οὐδαμοῦ οὐδὲν ἑκὼν κέκτητο ἄν ποτε. Legendum κεκτῆτο potius quam ἐκέκτητο.

308. 309. Soph. Oed. C. 1632. Δός μοι χερὸς σῆς πίστιν ἀρχαίαν τέκνοις, Ὑμεῖς τε, παῖδες, τῷδε.

314. Αἵρεσθαι recte Brubachiana.

318. Ἀντηλλάξαντο prima brevi, quod ne Jo. quidem Clericum, hodie ſi viveret, defenſurum eſſe exiſtimo, olim vix quiſquam improbaſſet. Notum eſt Solonis diſtichon apud

Diog. Laërt. I. 47. Αἶψα γὰρ ἂν φάτις ἥδε μετ' ἀνθρώποισι γένοιτο, Ἀττικὸς οὗτος ἀνὴρ τῶν Σαλαμῖν' ἀφέντων. Cujus ſcripturae contra Iſaacum Voſſium τῶν Σαλαμινοφετῶν reponentem defenſionem ſuſcepit Tan. Faber, monente Menagio. *Et certe*, inquit Menagius, *quin ſecunda in ἀφέντων, propter liquidam mutae junctam, corripi queat, nulla dubitatio eſt.* Nihil refert, verbi cauſſa, utrum in fine ſenarii collocetur ἔτνος an ἐντὸς, *patres* an *partes*.

328. Πολλῶν μετ' ἄλλων imprudens dedit Grotius Excerptis p. 317. *Commune paucis* recte in interpretatione.

371. Noſter Phoen. 551. κᾆτα ποῦστιν ἡ δίκη; Vide omnino Porſonum ad Or. 792.

375. Herodotus I. 16. Ἀπὸ μέν νυν τούτων οὐκ ὡς ἤθελε ἀπήλλαξε, ἀλλὰ προσπταίσας μεγάλως.

387. Quatuor ſola tragicorum loca reperi, quae ad ἐστὶν hoc loco defendendum allegari poſſent. I. Aeſch. Agam. 1240. Τοιαῦτα τολμᾷ θῆλυς. ἄρσενος φονεύς Ἔστιν. Malim, Τοιαῦτα τολμᾷ. θῆλυς ἄρσενος φονεὺς Ἔσται. Sed magis Aeſchyleum videtur, Τοιαῦτα τολμᾷ θῆλυς ἄρσενος φονεύς. Εἶεν. τί νιν καλοῦσα δυσφιλὲς δάκος Τύχοιμ' ἄν; Saepe occurrit εἶεν hoc modo ante interrogationem adhibitum. Ita noſter Phoen. 856. Εἶεν, πάρεσμεν. τί μ' ἐκάλεις σπουδῇ, Κρέον; Ibid. 1609. Εἶεν. τί δράσω δῆθ' ὁ δυσδαίμων ἐγώ; Hippol. 297. Εἶεν. τί σιγᾷς; οὐκ ἐχρῆν σιγᾶν, τέκνον. Suppl. 1094. Εἶεν. τί δὴ χρὴ τὸν ταλαίπωρόν με δρᾶν; Iph. A. 454. Εἶεν. τί φήσω πρὸς δάμαρτα τὴν ἐμήν; Ion. 756. Εἶεν. τί δρῶμεν, θάνατος ὧν κεῖται πέρι. Adde Hec. 313. Med. 386. Iph. A. 1185. Tro. 945. 998. Ion. 275. Herc. 451. El. 907. II. Choëph. 91. Ἡ τοῦτο φάσκω τοῦπος, ὡς νόμος βροτοῖς Ἐστ', ἀντιδοῦναι κ. τ. ἑ. Lego, Ἡ τοῦτο φάσκω τοῦπος, ὡς νόμος βροτοῖς, Ἔσθλ' ἀντιδοῦναι τοῖσι πέμπουσιν τάδε Στέφη, δόσιν τε τῶν καλῶν (vulgo κακῶν) ἐπαξίαν; Legi etiam poſſet, Εὖ τ' ἀντιδοῦναι. Obiter moneo apud Ariſtoph. Eq. 1206. pro barbaro vocabulo ὑπεραναιδεσθήσομαι legendum eſſe ὑπεραναιδευθήσομαι. III. Eurip. Herc. 1291. Κεκλημένῳ δὲ φωτὶ μακαρίῳ ποτε Αἱ μεταβολαὶ λυπηρόν. ᾧ δ' ἀεὶ κακῶς Ἐστ', οὐδὲν ἀλγεῖ συγγενῶν (συγγενῶς edd. recentiores) δύστηνος ὤν. Nihilo deterius eſſet, ᾧ δ' ἀεὶ κακῶς Ἦν. Sed quid ſibi vult illud συγγενῶν vel συγγενῶς? IV. Theſeo fr. 5. Τὸ δ' αὖ τέταρτον ἦν μὲν εἰς ὀρθὸν μία, Λοξαὶ δ' ἐπ' (f. ἀπ') αὐτῆς τρεῖς κατεστηριγμέναι Εἰσίν. Agitur de litera E, quae in nomine ΘΗΣΕΥΣ quartum locum obtinet. Hic etiam non male legeretur praeteritum ἦσαν. Vide tamen an etiam minori mutatione res expediri poſſit, legendo, τρεῖς κατεστηριγμέναι Εἰς ἕν. Quamquam hoc libentius admitterem, ſi Euripidis aetate litera E talem formam [ϵ] habuiſſet. Noſtro loco ſ

retinetur εἰσὶν, legendum videtur σάφ' ἴσθι. De qua varietate consulendus Blomfieldius ad Aesch. Prom. 513. (503. Stanl.)

404. Imo, Hervagiana secunda et tertia cum sequentibus ante Barnesium. Cum Aldina consentiunt Hervagiana prima et Brubachiana.

409. 410. Cum Troadum loco confer Med. 597.

418. Syleus satyricum drama fuisse videtur, in quo fortasse stare posset hujusmodi senarius, Τό τ' εἶδος αὖτ' αὐθαδίαν κατηγορεῖ. Conjecit Musgravius, Τό τ' ἦθος αὐτόθεν τι σοῦ κατηγορεῖ Σιγῶντος. Malim, αὐθαδές τι. Sed verum videtur, * * τό γ' εἶδος αὐτό σου κατηγορεῖ. Deest primus pes.

431. Πνοιαῖς metro repugnante olim legebatur apud Aesch. Suppl. 142.

448. Med. 1028. Ὦ δυστάλαινα τῆς ἐμῆς αὐθαδίας.

450. Herodotus I. 8. Χρῆν γὰρ Κανδαύλῃ γενέσθαι κακῶς.

461. Antipho p. 618. Πῶς οὖν ταύτην ἐλεεῖν ἄξιόν ἐστιν, ἢ αἰδοῦς τυγχάνειν παρ' ὑμῶν, ἢ ἄλλου του; Et paullo post p. 619. Καὶ μὴ τυχοῦσα μήτ' αἰδοῦς μήτ' ἐλέου μήτ' αἰσχύνης μηδεμιᾶς παρ' ὑμῶν, τῆς δικαιοτάτης ἂν τύχοι τιμωρίας.

476. Προσθῆτε. Προσβάλλειν eodem sensu usurpat Soph. El. 973. Λόγῳ γε μὴν εὔκλειαν οὐχ ὁρᾷς ὅσην Σαυτῇ τε κἀμοὶ προσβαλεῖς, πεισθεῖσ' ἐμοί;

483. Soph. Ant. 1253. Ἀλλ' εἰσόμεσθα μή τι καὶ κατάσχετον Κρυφῇ καλύπτει καρδίᾳ θυμουμένῃ. Interrogative pro μῶν idem Oed. C. 1502. Μή τις Διὸς κεραυνὸς, ἤ τις ὄμβρία Χάλαζ' ἐπιῤῥάξασα; Ibid. 359. Ἥκεις γὰρ οὐ κένη γε, τοῦτ' ἐγὼ σαφῶς Ἔξοιδα. μὴ οὐχὶ δεῖμ' ἐμοὶ φέρουσά τι;

488. Adde τέκνον Iph. A. 1186. ubi legendum τέκνα e v. 1015.

495. Noster Phoen. 164. ΠΑΙ. Ὁρᾷς; ΑΝ. ὁρῶ δῆτ' οὐ σαφῶς, ὁρῶ δέ πως.

510. Imo, ex Hervagiana tertia.

544. In Sophoclis Electra, primum κατάξι' ἂν in κατάξια solenni errore mutatum est, postea κατάξια in καταξίως. Vide omnino Oed. C. 911. Ἐπεὶ δέδρακας οὔτ' ἐμοῦ καταξίως, Οὔθ' ὧν πέφυκας αὐτὸς, οὔτε σῆς χθονός. Satisne Graece hoc dictum? Ego certe malim κατάξια. Sed vereor ut recte nostro loco ἐνδικώτερον pro ἐνδικωτέρως reposuerim. Plura enim quam putaram hujus formae adverbia apud Atticos scriptores reperi. Sequentia indicat Atticista Anonymus: Ἀληθεστέρως. Πλάτων τρίτῳ Πολιτείας. || Ἀμεινόνως. Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις. || Ἐχθροτέρως ἀντὶ τοῦ ἐχθρότερον. Θουκυδίδης. || Ἐπιτηδειοτέρως. || Καταδεεστέρως. Ἰσοκράτης περὶ Ἀντιδόσεως. || Λεπτοτέρως. Ἀναξανδρίδης Ὁπλομάχῳ. || Μειζόνως ἀντὶ τοῦ μεῖζον. Θουκυδίδης τετάρτῳ [capp. 19. 98.]. Πλάτων Πολιτείας τρίτῳ. Μειζόνως etiam Thucydides VI. 27.

Xenophon Cyneg. 13, 3. Isocrates περὶ Ἀντιδόσεως p. 392. ed. 1749. In qua oratione καταδεεστέρως non reperi, ἐνδεέστερον reperi p. 381. His adde ἐνδεεστέρως apud Thucydidem IV. 39. ἀσφαλεστέρως ibid. 71. χαλεπωτέρως VIII. 40. μαλακωτέρως ibid. 50. ὑποδεεστέρως ibid. 87. ἀπορωτέρως apud Thucydidis magistrum Antiphontem p. 660. σαφεστέρως p. 662. ἐλασσόνως et κρεισσόνως p. 699.

569. Noster Hec. 852. Καὶ βούλομαι, θεῶν θ' οὕνεκ', ἀνόσιον ξένον, Καὶ τοῦ δικαίου, τήνδε σοι δοῦναι δίκην.

585. Sic etiam tres Hervagianae et Brubachiana. Τιμᾷ τε Stibliniana. Τιμᾷ τε Canteriana.

601. Εἴργωσται activo sensu usurpant Soph. Oed. T. 287. Aj. 22. Eurip. Hec. 264. Hippol. 794. Iph. A. 468. Passivo Aesch. Agam. 362. Eurip. Hec. 1085. Or. 284. 599. In Med. 293. Hel. 109. significatio ambigua est. Confer omnino Hel. 1195. 1533.

612. Aesch. Prom. 275. Ταῦτά τοι πλανωμένη Πρὸς ἄλλοτ' ἄλλον πημονὴ προσιζάνει.

614. Cum haec pro anapaesticis acceperit Heathius, haud secus atque alii omnes ante Burgesium, miror eum non reposuisse, Τὸν ἀλάταν δ' εὐδαίμονα τεύχει. Sed hoc μέλος totum constat ex dactylis et spondeis, nisi quod pro spondeo bis adhibetur trochaeus.

622. Noster Hippol. 1157. Θησεῦ, μερίμνης ἄξιον φέρω λόγον, Σοὶ καὶ πολίταις, οἵ τ' Ἀθηναίων πόλιν Ναίουσι, καὶ γῆς τέρμονας Τροιζηνίας. Xenophon Sympofio 2, 1. Ἔρχεταί τις αὐτοῖς ἐπὶ κῶμον Συρακόσιος ἄνθρωπος, ἔχων τε αὐλητρίδα ἀγαθὴν, καὶ ὀρχηστρίδα τῶν τὰ θαύματα δυναμένων ποιεῖν, καὶ παῖδα πάνυ γε ὡραῖον καὶ πάνυ καλῶς κιθαρίζοντά τε καὶ ὀρχούμενον. Thucydides IV. 8. Ἄνευ τε ναυμαχίας καὶ κινδύνου. Ibid. 10. Ἐγὼ δὲ καὶ τὰ πλείω ὁρῶ πρὸς ἡμῶν ὄντα, ἢν ἐθέλωμέν τε μεῖναι, καὶ μὴ τῷ πλήθει αὐτῶν καταπλαγέντες, τὰ ὑπάρχοντα ἡμῖν κρείσσω καταπροδοῦναι. Nisi legendum, ἢν ἐθέλωμέν γε μεῖναι. Vide an legendum apud Aesch. Theb. 209. Ὦ φίλον Οἰδίπου τέκος, ἔδεισ' ἀκού σασα τὸν ἁρματόκτυπον ὄτοβον, ὅτε Τε σύριγγες ἔκλαγξαν ἑλίτροχοι, Ἱππικῶν τ' ἄϊον Πηδαλίων διὰ στόμα Πυριγενετᾶν χαλινῶν.

656. Τί γὰρ βοὴν ἔστησας. Vide P. Leopardum Emendat. VII. 22.

661. 662. Duplicem particulam interrogativam habet noster Hel. 879. Ἑλένη, τί τἀμὰ, πῶς ἔχει, θεσπίσματα; Ita distinguit Musgravius. Nostro loco hodie mihi verum videtur, quod olim conjeci, Παῖς νῦν ἄπεστι. Noster Iph. A. 1360. ΑΧ. Ἀλλ' ὀνήσομεν σέ. ΚΛ. παῖς ἄρ' οὐκέτι σφαγήσεται. Vide meam annotationem ad v. 713. et Piersonum ad Moeridis glossam, Ἀνέστησαν πᾶς ὁ δῆμος p. 3. ubi olim legebatur ποῦ.

671. Thucydides V. 67. Δεξιὸν μὲν κέρας Μαντινῆς εἶχον, ὅτι ἐν τῇ ἐκείνων τὸ ἔργον ἐγίγνετο.

683. Notam interrogationis recte omittunt Hervagiana secunda et tertia.

693. Inter genitivum et accusativum absolutum hoc fere interesse videtur, quod genitivus ipsam rem, accusativus alicujus de ea sententiam exprimit. Aeschines in Timarchum p. 48. ed. Reisk. Ἀπὸ σωφροσύνης πρῶτον ἤρξατο [ὁ νομοθέτης], ὡς ὅπου πλείστη εὐκοσμία ἐστὶ, ταύτην ἄριστα τὴν πόλιν οἰκησομένην. Ubi verba ὡς—οἰκησομένην significant ὡς—οἰκήσεσθαι δοκῶν. Soph. El. 881. Μὰ τὴν πατρῴαν ἑστίαν, ἀλλ' οὐχ ὕβρει Λέγω τάδ', ἀλλ' ἐκεῖνον ὡς παρόντα νῷν. Supple εἰδυῖα, ὁρῶσα, vel tale quiddam. Sic etiam explicanda loca in annotatione mea allegata, praeter locum ex Alcestide, quem nunc ita explico. Ad ea quae dixerat Hercules, Τόλμα προτείνειν χεῖρα, καὶ θιγεῖν ξένης, respondere debuit Admetus, Καὶ μὴν προτείνω [χεῖρα], ὡς Γοργόνος καρατόμου [θιξόμενος]. Qua significatione non male se habet accusativus Γοργόν' ὡς καράτομον. Non raro enim fit transitus a genitivo aut dativo ad accusativum. Soph. Ant. 857. Ἔψαυσας ἀλγεινοτάτας ἐμοὶ μερίμνας, Πατρὸς τριπόλιστον οἶτον. Aj. 870. ΗΜ. Ἰδοὺ ἰδοὺ, δοῦπον αὖ κλύω τινά. ΗΜ. Ἡμῶν γε, ναὸς κοινόπλουν ὁμιλίαν. Aesch. Agam. 1104. Μαρτυρίοισι γὰρ τοῖσδ' ἐπιπείθομαι, Κλαόμενα τάδε βρέφη σφαγὰς, Ὀπτάς τε σάρκας πρὸς πατρὸς βεβρωμένας. Ceterum hic locus, ubi vulgo eliditur I dativi singularis, commodum praebet occasionem de ista elisione differendi. Exempla quae apud tragicos reperi singillatim examinabo. I. Aesch. Suppl. 7. Οὔτιν' ἐφ' αἵματι δημηλασίᾳ Ψήφῳ πόλεως γνωσθεῖσαι. Recte Tyrwhittus, δημηλασίαν. Οὔτιν' igitur accusativus est. II. Pers. 916. Λέλυται γὰρ ἐμῶν (f. ἐμοὶ) γυίων ῥώμη, τήνδ' ἡλικίαν ἐσιδόντ' ἀστῶν. Ἐσιδόντ' accusativus est. Transitus ab alio casu ad accusativum saepissime in participiis locum habet. Consulantur interpretes ad sequentia tragicorum loca, quae in discipulorum gratiam apponam. Aesch. Agam. 1619. Οὕτω καλὸν δὴ καὶ τὸ κατθανεῖν ἐμοὶ, Ἰδόντα τοῦτον τῆς δίκης ἐν ἕρκεσιν. Choëph. 408. Πέπαλται δ' αὐτέ μοι φίλον κέαρ, Τόνδε κλύουσαν οἶκτον. Soph. El. 479. Ὕπεστί μοι θράσος Ἀδυπνόων κλύουσαν Ἀρτίως ὀνειράτων. Eurip. Med. 814. Οὐκ ἔστιν ἄλλως. σοὶ δὲ συγγνώμη λέγειν Τάδ' ἐστὶ, μὴ πάσχουσαν, ὡς ἐγὼ, κακῶς. El. 1250. Σὺ δ' Ἄργος ἔκλιπ'. οὐ γάρ ἐστί σοι πόλιν Τήνδ' ἐμβατεύειν, μητέρα κτείναντα σήν. III. Soph. Oed. C. 1435. Σφῷν δ' εὐοδοίη Ζεὺς, τάδ' εἰ τελεῖτέ μοι Θανόντ'. ἐπεὶ οὔ μοι ζῶντί γ' αὖθις ἕξετον. Θανόντ' pro accusativo accipi posse satis ostendunt superiora. Deinde legendum, ἐπεὶ οὔ με ζῶντά γ' αὖθις ἕξετον. IV. Trach. 676. Ὦ γὰρ τὸν ἐν-

δυτῆρα πέπλον ἀρτίως Ἔχριον, ἀργῆτ' οἰὸς εὐείρῳ (εὐείρου Brunckius) πόκῳ, Τοῦτ' ἠφάνισται. Lego, ἀργῆτ' οἰὸς εὐέρου πόκον. V. Aj. 108. Πρὶν ἂν δεθεὶς πρὸς κίον' ἐρκείου στέγης. Dativum quidem in simili locutione usurpat Aesch. Prom. 15. Δῆσαι βίᾳ φάραγγι πρὸς δυσχειμέρῳ. Sic etiam Aristoph. Thesm. 939. γυμνὸν ἀποδύσαντά με Κέλευε πρὸς τῇ σανίδι δεῖν τὸν τοξότην. Sed δήσαντες πρὸς τὸν κίονα dixit Aeschines in Timarchum p. 83. VI. Aj. 1006. Ποῖ γὰρ μολεῖν μοι (με Suidas v. Ποῖ, monente Brunckio) δυνατὸν, εἰς ποίους βροτοὺς, Τοῖς σοῖς ἀρήξαντ' ἐν πόνοισι μηδαμοῦ. Sive μοι, quod malim, sive με legas, ἀρήξαντ' accusativus est. VII. Eurip. Hec. 912. Κηλῖδ' οἰκτροτάτα κέχρωσαι. Κηλῖδ' οἰκτροτάταν e membranis Parisiensibus, aliisque codd. nonnullis primus edidit Musgravius. VIII. Iph. A. 808. οὕτω δεινὸς ἐμπέπτωκ' ἔρως Τῆσδε στρατείας Ἑλλάδ' (Ἑλλάδι γ' Aldus), οὐκ ἄνευ θεῶν. Ἐμπίπτειν accusativum adscisit apud Soph. Oed. C. 942. Οὐδείς ποτ' αὐτοὺς (αὐτοῖς Brunckius ex emendatione Heathii) τῶν ἐμῶν ἂν ἐμπέσοι Ζῆλος ξυναίμων, ὥστ' ἐμοῦ τρέφειν βίᾳ. Ita προσπίπτω σοι et προσπίπτω σε dictum est, ἐπιστρατεύω πόλει et ἐπιστρατεύω πόλιν, λέγω σοι et λέγω σε. Hoc habet Soph. Oed. C. 1402. Τοιοῦτον, οἷον οὐδὲ φωνῆσαί τινα Ἔξεσθ' ἑταίρων. Ubi Brunckius: Οὐδὲ φωνῆσαί τινι. *Sic optime Tyrwhittus, eodem sensu quo Polynices ipse infra v.* 1429. Οὐδ' ἀγγελοῦμεν φλαῦρα. *Mendose vulgo* φωνῆσαί τινα. Imo, recte. Confer v. 1760. Ὦ παῖδες, ἀπεῖπεν ἐμοὶ κεῖνος, Μήτε πελάζειν εἰς τούσδε τόπους, Μήτ' ἐπιφωνεῖν μηδένα θνητῶν, Θήκην ἱερὰν, ἣν κεῖνος ἔχει. Vides quam periculosum sit usitatam verborum constructionem pro paullo minus usitata e mera conjectura inducere. Tyrwhittum et Brunckium reprehendo, Ἄλλων ἰατρὸς, αὐτὸς ἕλκεσιν βρύων. IX. Ion. 433. Ἀτὰρ θυγατρὸς τῆς Ἐρεχθέως τί μοι Μέλει προσήκοντ' οὐδέν (προσήκει τ' οὐδὰς Aldus); Vide ad Persarum locum. Plura non reperi. Nisi his difficiliora sunt ea quae me fugerunt, non video quid obstet quo minus statuamus tragicos literam I in dativo singulari nunquam elisisse. De dativo plurali nulla controversia est.

706. Γνωσιμαχεῖν. Plura dabunt viri docti ad Thomam Magistrum pp. 193. 194.

711. Μέλειν primus edidit Stiblinus. Vide Hel. 198.

713. Παισὶ pro πᾶσι libri nonnulli in Phoen. 1560. Diodorus Siculus V. 28. Ὥστε τὴν πρόσοψιν αὐτῶν φαίνεσθαι σατύροις καὶ πᾶσιν (παισὶν duo codd.) ἐοικυῖαν. Poggium reprehendit P. Leopardus Emendat. V. 13. quod *pueris* pro *Panibus* in versione exhibuerit. Sed proculdubio Poggius exemplaria sua Graeca secutus est.

714. Χρήσωνται τύχῃ. *Utantur* adversa *fortuna*. Id est, χρή-

σωνται ατυχία vel ξυμφορᾶ. Vide Antiphontem pp. 664. 690. 700. Satis notus eſt hic uſus verbi χρῆσθαι. Illud apud noſtrum Iph. A. 88. ἁπλοίᾳ χρώμενοι, attingit Ciceroniana locutio, *Cum ſane adverſis ventis uſi eſſemus*, Ep. ad Div. XIV. 5.

721. Conſulendus Pierſonus ad Herodianum p. 452.

732. Ἔπειγε. ληφθεὶς, δεινὰ πείσομαι, μάχης. Ita recte diſtinxit Aldus. Sic etiam Hervagius ed. prima, qui in ſecunda et tertia verſum ita conſtituit, Ἔπει γε ληφθεὶς, δεινὰ παίσομαι, μάχης. Ἐπεί γε ληφθεὶς dare voluit, verbis ληφθεὶς μάχης hac ſignificatione acceptis, *Si captus ero in praelio.* Veram ſcripturam primus exhibuit Stiblinus. In ed. Canterianam ex Hervagiana tertia manavit ἔπει γε diviſim ſcriptum. Vitia edd. ſuperiorum a Stiblino ſublata ſaepe retinet Canteriana. Vide vv. 177. 395. 967. 1020.

739. Εἰ δή ποθ' ἥξομεν γε. Sic etiam Scaliger.

750. Praeter Aj. 134. vide Ant. 587. Ὁμοῖον ὥστε ποντίαις (vulgo πόντίας ἁλὸς) Οἶδμα δυσπνόοις ὅτ' ἂν Θρῄσσῃσιν ἔρεβος ὕφαλον ἐπιδράμῃ πνοαῖς. Ita legendum e ſcholiaſte. Quod ſi vidiſſet Brunckius, emendatione ejus ad v. 598. caruiſſemus.

752. Noſter Hel. 1161. Καὶ ἰαχὴ σὴ καθ' Ἑλλανίαν. In quo verſu ἰαχὴ non ſolum ſecundam corripere videtur, verum etiam primam ſingulari exemplo producere. Latent, ni fallor, ſub literis καὶ ἰαχὴ σὴ verba καίτοι κέκλησαι. Confer v. 993.

757. Paſſiva ſunt etiam θεαθὲν apud Thucydidem III. 38. βιασθῇ ibid. 47. βιασθεὶς IV. 19. βιασθέντες VII. 11. 43. 45. ὀλοφυρθεὶς VI. 78. Exempla quae daturus eram aoriſtorum mediorum et paſſivorum promiſcue uſurpatorum, alio loco et tempore proferam.

765. Θῦμα λεύσιμον, *ſacrificium exſecrandum*, ut recte interpretatur Butlerus, Aeſch. Agam. 1127. Sed locum deſidero ubi λεύσιμον non *lapidatione dignum* ſed *lapidatione pejus* ſignificet. Hoc enim poſtulare videtur ἄλγος. Vide v. 247.

777. Ἀλλ' ἐπεὶ σοι (ſic) Hervagiana ſecunda. Ἀλλ' ἐπεί σοι Brubachiana, Hervagiana tertia et Stibliniana. Ἀλλ' ἐπί σοι edd. recentiores.

782. Soph. El. 749. Στρατὸς δ' ὅπως ὁρᾷ νιν ἐκπεπτωκότα Δίφρων, ἀνωλόλυξε τὸν νεανίαν, Οἷ' ἔργα δράσας οἷα τυγχάνει κακά. Trach. 785. Ἅπας δ' ἀνηυφήμησεν οἰμωγῇ λεὼς, Τοῦ μὲν νοσοῦντος, τοῦ δὲ διαπεπραγμένου. Utrobique inſigne καταχρήσεως exemplum.

801. Praeter Suppl. 123. conferantur ſequentia tragicorum loca. Noſter Iph. A. 89. Κάλχας δ' ὁ μάντις ἀπορίᾳ κεχρημένος Ἀνεῖλεν, Ἰφιγένειαν, ἣν ἐσπειρ' ἐγὼ, Ἀρτέμιδι θῦσαι. Κεχρημένοις recte Heathius et Marklandus. Soph. Oed. T. 1452. Οὐμὸς Κιθαιρὼν οὗτος, ὃν μήτηρ τ' ἐμοὶ Πατήρ τ' ἐθέσθην ζῶντε κύριον τάφον. Ζῶντι Toupius. Aeſch. Perſ. 831. Πρὸς

ταῦτ' ἐκεῖνον σωφρονεῖν κεχρημένοι (κεκτημένοι de suo Brunckius) Πινύσκετ' εὐλόγοισι νουθετήμασι. Lego, σωφρονεῖν κεχρημένον, *sapientiae inopem*, atque ideo σωφρονιστοῦ δεόμενον. Κέχρημαι enim cum genitivo idem significat ac δέομαι, *egeo*, *opus habeo*. Noster Cycl. 87. ἀμφὶ δ' αὐχέσι Τεύχη φέρουσι κενὰ, βορᾶς κεχρημένοι, Κρωσσούς θ' ὑδρηλούς. Ita legendum. Ibid. 97. εἴτε τις θέλει Βορὰν ὀδῆσαι ναυτίλοις κεχρημένοις. Sic etiam σώματος κεχρημέναι Ion. 1199. Eadem locutio, σωφρονεῖν κεχρημένον, eidem poëtae restituenda videtur Agam. 1628. Γνώσει γέρων ὢν ὡς διδάσκεσθαι βαρὺ Τῷ τηλικούτῳ, σωφρονεῖν εἰρημένον. De mutatione casus alibi dixi.

805. Plato Menexeno p. 236. C. Τί οὖν οὐ διῆλθες;

814. Atticista Anonymus: Αὐτὸς αὐτὸν ἀντὶ τοῦ ἐμαυτόν. Αὐτοῦ (f. αὐτὸς αὐτοῦ) ἀντὶ τοῦ ἐμαυτοῦ. Αὐτῷ (f. αὐτὸς αὐτῷ) ἀντὶ τοῦ ἐμαυτῷ.

822. Οὔριον φόνον. Noster Hel. 1603. αἵματος δ' ἀποῤῥοαὶ Εἰς οἶδμ' ἐσηκόντιζον οὔριοι ξένῳ.

828. Si recte se haberet participium, scribendum esset, οὐ καταισχῦναι θέλων. Noster Ion. 1117. Τὸ μὴ δίκαιον τῆς δίκης ἡσσωμένον Ἐξῆῦρεν ὁ θεὸς, οὐ μιανθῆναι θέλων.

830. Herodotus VI. 27. Φιλέει δέ κως προσημαίνειν, εὖτ' ἂν μέλλῃ μεγάλα κακὰ ἢ πόλει ἢ ἔθνεϊ ἔσεσθαι. Ἔσεισε pro σεισμὸς ἐγένετο dixit Thucydides IV. 52. monente Stephano v. Σείω.

833. Thucydides VII. 71. Ἦν τε ἐν τῷ αὐτῷ στρατεύματι τῶν Ἀθηναίων, ἕως ἀγχώμαλα ἐναυμάχουν, πάντα ὁμοῦ ἀκοῦσαι, ὀλοφυρμὸς, βοὴ, νικῶντες, κρατούμενοι. Mallem, si consentirent libro, βοὴ, ὀλοφυρμός. Βοὴ et κραυγὴ hac significatione promiscue usurpantur. Sed non praetermitti debet Aeschyli locus, unde fortasse defendi potest nostri loci emendatio a Stephano proposita. Agitur de pugna Salaminia Pers. 424. Οἱ δ' ὥστε θύννους ἤ τιν' ἰχθύων βόλον, Ἀγαῖσι κοπῶν, θραύσμασίν τ' ἐρειπίων Ἔπαιον, ἐῤῥάχιζον. οἰμωγὴ δ' ὁμοῦ Κωκύμασιν κατεῖχε πελαγίαν ἅλα.

852. Noster Or. 433. Συνῆκα. Παλαμήδους σε τιμωρεῖ φόνου. Ita Aldus. Fluctuant codd. inter φόνος, φόνου et φόνον. *Quodvis probum*, inquit Porsonus, *sed optimum videtur* φόνος. Aesch. Agam. 1271. Ἐπεύχεται θήγουσα φωτὶ φάσγανον Ἐμῆς ἀγωγῆς ἀντιτίσασθαι φόνον. Cum Bacch. 1309. confer Atticistam Anonymum: Ζημίαν λαβεῖν ἀντὶ τοῦ ζημιωθῆναι. Δίκην λαβεῖν, *poenas sumere*, praeter alios Isocrates περὶ Ἀντιδόσεως pp. 380. 390.

874. Corrige meum errorem ad Soph. Oed. T. 1224. Brunckii ad Aj. 1050.

995. Archilochus apud Stobaeum CXI. p. 580. Ἐνάλιον, καί σφιν θαλάσσης ἠχήεντα κύματα. Simonides Amorginus apud eundem LXXIII. p. 435. Τὴν δ' ἵππος ἁβρὴ χαιτήεσσ' ἐγείνατο.

CORRIGENDA.

IN IPSA FABULA.

V. 64. βίᾳ γε μ',
141. ἐκ τῆς ἐμαυτοῦ τούσδε δραπέτας ἔχων,
325. εὐγενὴς δ'
334. λέλεκται,
541. ἐκείνου,—φρενὸς,
801. ἐκτείνοντας
828. θέλειν,
874. ἐλεύθεροι δὲ
876. κλήρους δ'
903. *Dele obelum.*
1011. κατθανεῖν,

IN COLLATIONE ED. ALDINAE.

V. 1. π Αλαί ποτ'
108. F. μεθεῖναι πάλιν vel μεθεῖναί τινι
115. τίς δ' ἐστι
141. τούτους δραπέτας
F. δραπέτας τούτους
476. πρόσθητε.
801. ἐκτείνοντες
876. *Dele* κλήρους δ'
1011. κατθανών.
1035. ὅταν
Deleantur notata ad vv. 64. 141. 325. 874. 884.

IN ANNOTATIONIBUS.

P. 53. l. 1. [et edd. recentiores.]
55. 11. mendam
64. 13. Soph. Aj. 767. 1275.
39. *Similesque sunt, ut si qui*
76. 15. *Dele verba* Εὐγενής τ' P. E.
90. 5. Oed. C. 174.
91. 45. διαπρεπεῖς
92. 13. *factum est.*
20. ἑλὼν
95. 46. occurrunt.
97. 29. Notam
99. 9. Suppl. 526. Hel. 401.
107. 14. Ἥσσονες
110. 5. drom. 1064. Iph. A. 62. Hel. 1170.